Burt Hirschfeld

VOLUMEN 1

DALLAS

FAMILIA EWING

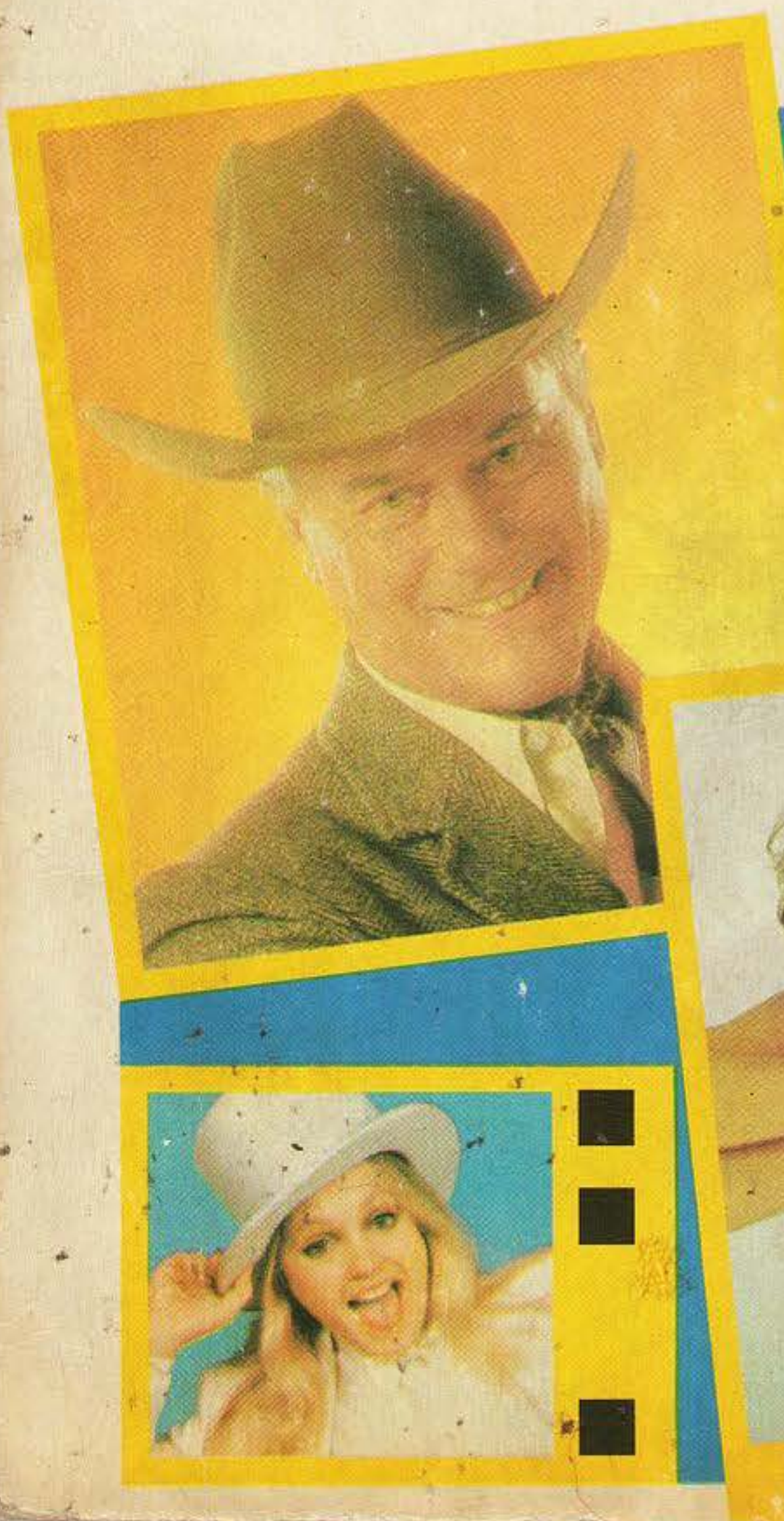

VOLUMUL 1

DALLAS

FAMILIA EWING

Familia Ewing din Dallas, — familia din centrul atenţiei publicului din America — se află acum prin intermediul micului ecran şi în centrul atenţiei dumneavoastră.

Prin cele trei volume publicate de **Editura Grifon**, veţi putea urmări istoria **celei mai fascinante familii** prezentate vreodată la televiziune.

Aveţi ocazia să vă complectaţi propria bibliotecă cu volumele:

- ❒ **Familia Ewing**
- ❒ **Bărbaţii Ewing**
- ❒ **Femeile Ewing**

ISBN 973 - 95608 - 6 - 5

500 lei.

I.S.B.N 973-95608-6-5

BURT HIRSCHFELD

FAMILIA EWING

EDITURA GRIFON

Traducător : RUXANDRA CULCER
Coperta : NICOLAE SÎRBU

Ediție realizată cu sprijinul Casei de
Editură GLORIA

THE EWINGS of DALLAS
by BURT HIRSCHFELD

copyright © 1980 by Lorimar *(R)* Productions.
Published by arrangements with Bantam
Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc.
Copyright © 1992 Editura Grifon.
Toate drepturile rezervate

Această carte nu poate fi reprodusă în întregime, sau parțial, prin orice fel de mijloc, fără acceptul deținătorului copyrightului.

„Dacă aș stăpîni Texas-ul și tot iadul
Aș închiria Texasul și aș locui în iad".

Gen. PHILIP H. SHERIDAN

„Acesta este un colț cu totul deosebit
Din adevăratul tărîm al lui Dumnezeu".

Președinte LYNDON B. JOHNSON

„Mi-au arat și mi-au înprejmuit pășunea pentru vaci,
Iar oamenii de-aici se poartă toți ca niște draci".

O VECHE BALADĂ

Soarele apuse pe cerul de vest al Texasului și înserarea se lăsă peste Dallas. Cocktailurile timpurii de pe Main Street se terminau cu unu sau două urlete răguşite și pe ici pe colo se auzea un plînset de beţiv cînd muncitorii se întorceau la casele lor răcoroase din periferie. Unii cinau tîrziu. Alţii îşi petreceau singuri seara, în faţa televizorului, ciugulind dintr-o masă rece. Străzile din Dallas erau tot atît de goale ca şi un puţ de petrol secat. Şi la ultimul etaj al Turnului pentru Reuniuni familiale, restaurantul se rotea încet, fulgerîndu-şi reclamele luminoase, comandate prin computer, vizibile de la mile întregi.

Pentru J.R. Ewing aceasta era ceva firesc, o parte din peisajul urban sclipitor care devenise Dallasul şi prin urmare nu-i mai atrăgea atenţia. În mod reflex, îşi conduse Mercedesul pînă la trotuar şi parcă în faţa Companiei Ewing. La ora asta majoritatea luminilor din clădire erau stinse şi birourile goale. Numai luminile de noapte de pe scări şi coridoarele principale de la fiecare etaj erau aprinse acum, suficiente pentru a asigura securitatea.

J.R. traversă piaţa şi intră grăbit în clădire. Se gîndea la clădirea asta cu oarecare mîndrie. Asta este, aşa trebuia să fie odată. Totul al lui : clădirea, fiecare bucăţică din titlurile de posesiune şi investiţiile Ewing, Ewing Oil,

Southfork... Pe furiș, un zîmbet aspru îi încreți colțurile gurii. J.R. Ewing e un om mare, își spunea lui însuși în atît de multe feluri, și devine tot mai mare și mai puternic în fiecare zi. Da, aceasta trebuia să devină un fapt din viață, deși mai erau încă niște concurenți care refuzau să stea la locurile lor. Dar vor fi puși la punct. Da, fără îndoială că vor fi.

Mergea cu pași mari prin holul de marmură și oglinzi, observînd absența gărzii la punctul de verificare pe timp de noapte. Probabil că fuma o țigară undeva, sau trăgea un pui de somn într-un birou gol. J.R. își făcu o notă mentală pentru a-l raporta pe individul care-l înfuriase. Toți angajații întreprinderilor Ewing trebuiau să dea dovadă de o mare eficiență : datorie, supunere, loialitate. J.R. cerea aceste calități de la oricine lucra pentru el.

Urcă sus cu liftul. La biroul de înregistrări nu era nimeni. Nici clănțănit de mașini de scris, nici voci de femei flecărind. Era o stranie și amenințătoare tăcere, în spatele căreia se putea întîmpla orice. J.R. simți o teamă surdă, care se transformă într-o dorință subtilă, un dor subit după un zîmbet cald și o vorbă bună.

Nebunească slăbiciune. De care nu scăpa nici un bărbat. Dar J.R. Ewing era pregătit să suspende, să elimine și să lupte cu astfel de simțăminte.

Intră în biroul lui, își azvîrli sombreroul alb pe un scaun, își puse servieta diplomat pe masă și scoase cu grijă din ea hîrtiile de care avea nevoie. Așezat, începu să citească. După un timp se încruntă și scutură din cap neîncrezător. J.R. nu era omul care să tolereze prea mult greșelile. Nu ierta neloialitatea nici o secundă. Reciti ultimul paragraf ; cuiva, își spuse, trebuia să i se dea o lecție.

Se ridică. Un bărbat înalt, lat în umeri, cu trăsături regulate, cu o față curios de amabilă, fără emotivitate

sau vulnerabilitate. Unui străin, J.R. i s-ar fi părut blînd și accesibil ; de fapt, nu era nici blînd, nici accesibil. Avea o inimă de oțel. Era rigid și neînduplecat, atunci cînd îi erau în joc proprile interese. Multă lume din Dallas era convinsă că J.R. nu are alt scop în viață în afară de profit și plăcerea personală. Puțini îl agreau.

J.R. merse la bar și își turnă niște scotch cu gheață. Să fie singur, în biroul lui, în timpul nopții, nu era ceva neobișnuit pentru el și cu toate acestea un sentiment nedefinit și iritabil îl măcina, de parcă i-ar fi scăpat ceva. Parcă ar fi fost în pragul comiterii unei gafe monumentale. Își aruncă din nou privirea pe hîrtiile de pe birou. Era o problemă de care trebuia să se ocupe dimineața. Nu era ceva prea complicat. Un apel telefonic, o scurtă conversație și problema era rezolvată.

Senzația de indispoziție reveni. Și senzația de dorință sexuală. Se opri un moment, apucă telefonul și formă un număr. Sună de 12 ori. Ducă-se la dracu' ! Unde era femeia ? Își privi ceasul. Să scape de greutatea asta, să se descarce, dacă ea ar fi disponibilă pentru o conversație amabilă, măcar de formă. La dracu' cu sunatul, totul e în ordine cu J.R. Ceea ce era al lui, ceea ce era luat și plătit îi revenea. Trînti telefonul la loc și goli restul de scotch. Scoase o cheie din buzunar și descuie sertarul de jos din partea dreaptă a biroului ; scoase un pachet de scrisori și începu să le citească, comparînd conținutul cu raporturile de pe biroul lui. După cîteva minute, un zîmbet orgolios și mulțumit îi apăru pe buze. Se duse să-și ia un alt pahar cu băutură și încercă din nou numărul. Nici un răspuns.

Își verifică carnetul de adrese și formă alt număr. O voce de femeie îi răspunse :

— Aici J.R. ...

— Oh, bună, J.R.

— *Sînt la birou. De ce nu-ți iei micuțul și nu dai o raită cu mașina pînă aici să bem ceva și să flecărim...*

Ea ezita.

— *Mi-e teamă că nu pot astă-seară, J.R. Am alte planuri.*

— *Înțeleg, spuse el cu răceală. Știu pe altcineva...*

— *Avem toți viața noastră particulară, J.R. Este o parte din libertatea noastră.*

J.R. își îndulci forțat vocea :

— *E-n regulă, scumpo. Vorbim mai tîrziu. Puse telefonul în furcă și merse după o mină de pix, aducînd de data asta sticla în spatele biroului lui.*

Telefonul sună și J.R. se repezi să-l apuce.

— *J.R. Ewing...*

Trecu o secundă de tăcere și linia deveni moartă.

— *La dracu' ! spuse el cu voce tare. Nu mai este nimeni politicos. Pur și simplu închid telefonul. Nici măcar nu pot să spună „greșeală". Așa am ajuns în zilele noastre.*

Starea de iritabilitate îi creștea direct proporțional cu cantitatea de scotch îngurgitat. Își turnă mai mult lichid chihlimbariu în pahar, împroșcînd în jur, și bău. Încercă iarăși numărul ; nici un răspuns. Se așeză la loc pe scaun, privind la tavan. Blestemată lume ! Niciodată nu s-a gîndit cineva că J.R. era o ființă umană, că era un bărbat și că avea sentimente, dorințe, nevoi, singurătate. Da, singurătate. O admitea. Dar unde erau ei cînd el avea nevoie de companie ? Cînd tînjea după tovărășie, afecțiune, după cineva care să-i sfarme temerile și nesiguranțele ?

Aproape că rîdea. De ce naiba s-ar putea teme ? Ce l-ar putea face nesigur ? O slabă senzație de zgomot în celălalt birou îi ajunse pînă la urechi.

— *Hei ! E cineva acolo ?*

Cum nu veni nici un răspuns, se dezumflă la loc. Să-i ia dracu' ! Pentru un om care a făcut atît de mult pen-

tru oameni cît a făcut el, ar fi de așteptat ca aceștia să fie prezenți cînd este singur. Ar fi de așteptat să fie nerăbdători să-l știe fericit și mulțumit. Cînd colo, nici vorbă de asta. Bine, fie și așa! J.R. Ewing știa cum să controleze evenimentele și cursul lor schimbător. Nu altfel decît ai mîna o cireadă de vite. Să te concentrezi asupra a ceea ce faci. Asupra a ceea ce trebuie făcut. Să știi că vitele alea sînt niște animale sălbatice, care intră repede în panică, dar totuși nu sînt proaste. Știu cu siguranță că nu ești acolo ca să le faci un bine. Nu le scăpa nici-o clipă din vedere și totul va fi O.K. Lasă-ți mintea să vagabondeze doar o dată și le-ai scăpat din mînă, domnule.

Iarăși sunetul acela. Trebuie să fie cineva din gardă care-și face rondul, sau numai propria-i imaginație, care-i joacă feste.

— Aici J.R. Ewing! spuse el, ridicînd vocea. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Cum nu răspunse nimeni, se duse să-și ia paharul. Era gol. Era pe punctul de a-și turna altul, cînd un sunet distinct pătrunse din biroul celălalt. La naiba, era cineva acolo. Traversînd cu pași mari covorul plușat, împinse de ușă, să o deschidă. Ca din zbor, văzu o figură.

— Ce faci aici? întrebă el supărat.

Singurul răspuns fură două împușcături al căror zgomot reverberă în birourile goale.

J.R. se simți de parcă o locomotivă cu aburi ar fi trecut peste mijlocul lui, împărțindu-l în două, trîntindu-l pe o parte, într-o agonie și teroare împietrită. Se simți doborît la pămînt, lumea aspirîndu-l printr-un tunel amortizat, din care nici o scăpare nu era posibilă.

Pînă cînd nu a mai fost decît tăcere fără de sfîrșit și noapte eternă.

PARTEA I

FAMILIA EWING

ASTĂZI

— 1 —

Cu mai puțin de o lună înainte, cînd soarele care cobora peste vest ajunsese la Southfork, Jock și Ellie Ewing stăteau pe patio-ul ranchului lor, bucurîndu-se de briza blîndă. Jock, un bărbat înalt, cu o claie de păr alb căzîndu-i peste fața bătută de vînturi, își lăcuia perechea favorită de cizme. Mîinile lui puternice frecau cu îndemînare pielea uzată, fără să se gîndească, cu degetele mișcîndu-i-se reflex.

Nevastă-sa, absorbită de o carte, era o femeie frumoasă, în floarea vîrstei, cu o expresie liniștită în ochii ei luminoși.

Miss Ellie, cum demult îi spunea Jock, avea un aspect universal, de femeie pe care o puteai întîlni la galeriile de artă din 57-th Street din New York City, la opera din San Francisco, sau ca stăpînă a unuia din cele mai frumoase ranchuri din statul Texas. Dar la o examinare mai amănunțită, trăsăturile ferme ale lui Miss Ellie o revelau ca pe o femeie puternică, energică, așa cum numai o dură experiență poate face pe cineva energic, o femeie hotărîtă, curajoasă și capabilă să facă față la orice provocare a vieții.

Își ridică ochii din carte.

— Nu pot face nimic pentru tine, Jock ?

Jock continuă să-și facă cizmele.

— Mă simt perfect, Miss Ellie.

Ea zîmbi.

— Întotdeauna te-ai simțit, dragul meu. Ceea ce nu înseamnă că nu mai pot face ceva pentru tine.

El o privi în față, cu ochii aceia virili, pierduți undeva în depărtare, înguști, dar blînzi.

— Și eu te iubesc, Miss Ellie.

Ea zîmbi și el se apucă iar de cizme.

Cîteva minute mai tîrziu apăru Mercedesul lui J.R., oprindu-se aproape de garaj și J.R. se îndreptă spre patio cu pași mari și cu un zîmbet de mulțumire de-a lungul feței. Cineva spusese odată despre J.R. că numai gura îi zîmbea, niciodată ochii ; nici în prezența părinților săi. Chiar în incinta sigură a Southforkului ochii i se învîrteau brusc în jur, ca pentru a se asigura că nu era nici un dușman în apropiere.

— Bună seara la toată lumea ! îi salută el.

Drept răspuns, Jock se încruntă.

— Bună seara, J.R. Nici-o noutate ? N-ai nimic ce ți-ar place să-mi spui, asta e.

— Tată, cînd ai de gînd să te destinzi și să începi să mă crezi ?

— De îndată ce ai să-mi dai motive.

Ochii lui J.R. se înorară din nou. Începu să vorbească, dar surprinse un ușor tremur prevenitor pe fața maică-si. Zîmbi mecanic, ca de obicei, și-și puse servieta diplomat pe masa din patio, o deschise și scoase un teanc de documente.

— Poate asta va ajuta la ceva, tată.

Jock acceptă hîrtiile și le răsfoi.

— Ce-i asta ?

— Împrumuturile bancare pentru concesiunile din Asia au fost plătite astăzi pînă la ultimul dolar. Southfork e liber și curat.

Reacția lui Jock fu de reținere. Răsfoi din nou hîrtiile. J.R. era dezamăgit.

— Nu-ți place, tată ?

J.R. dorea cu nesaț și cerea de la tatăl său un semn evident și repetat de aprobare. Jock, un om aspru, care arareori își arăta sentimentele prin vorbe sau gesturi, cerea totul de la om în fiecare zi, critica ușor pe oricine nu se ridica la așteptările lui și nu se grăbea cu complimentele.

— Southfork nu mai este în pericol.

Jock mormăi ușor.

— Bobby a fost cu tine la bancă ?

— Da, a fost.

J.R. ar fi dorit să-i strige tatălui său blasfemii, să pretindă pentru el însuși ceva din interesul și afecțiunea pe care acesta o avea pentru fratele mai tînăr, Bobby. În loc de asta, spuse cu o voce normală :

— S-a lucrat pe față. Cinstit.

Apoi, impulsiv, ca și cum nu și-ar mai fi putut reține emoțiile, lăsă vorbele să țîșnească șuvoi :

— Ce naiba, tată, nu ești nici un pic mîndru de mine ? Concesiunile alea din Asia au făcut Ewing Oil unul din cei mai bogați operatori independenți din Statele Unite.

— Nu-i nevoie să înjuri în fața mamei tale, spuse Jock.

— Lasă, Jock... se amestecă Miss Ellie.

Jock îl fixa din ochi pe J.R.

— Nu pot uita că erai aproape să pierzi Southforkul în tot angrenajul ăsta de afaceri, fiule.

— Asta ține de trecut, tată. Am tras învățăminte într-un mod aspru. Niciodată nu voi face ceva care ar putea să pună Ewing Oil sau Southfork în primejdie. Jur...

— Bine, fiule, ține-o tot așa și voi fi mulțumit de tine.

J.R. izbucni într-un rîs mîndru, mulțumit.

— N-are rost să vă mai explic, dar mă distrez urmărind cum curg toți banii aici și auzindu-i pe băieții din cartel cum pledează ore întregi pentru o singură acțiune.

— Ești corect cu ei, J.R. ? — zise Miss Ellie moale.

— Corect ! Lasă-mă să-ți spun, mamă. Dacă n-ar fi fost așa de lași și ar fi venit cu banii pentru concesiunile alea de la început, atunci cînd i-am chemat, n-ar fi trebuit niciodată să ipotechez Southforkul. Trebuie să-i vezi, tată, stînd ca o haită de copoi înfometați și cerșind o declarație dată presei.

Pe buzele lui Jock apăru rînjetul omului de afaceri.

— Nu te condamn deloc pentru felul în care te simți. Nimic nu te interesează decît o afacere bună, în special cînd alții nu pot suferi succesele tale.

Se ridică, puțin gîrbovit, dar încă înalt și puternic, avînd fizicul unui om care-și duce viața în aer liber.

— Vino înăuntru, fiule, să-ți dau ceva de băut...

* * *

După cina din această seară, familia se adună în sufragerie. Pam Ewing, o tînără de o izbitoare frumusețe, cu trăsături vag exotice și păr de culoarea aramei, rămase singură, pierdută în gînduri. Văzîndu-și nora singură, Miss Ellie, practică, spuse :

— Oh, Pam, am uitat să-ți spun, azi ți-a telefonat Harrison Page.

— Mulțumesc, Miss Ellie.

— Ce voia ? întrebă Bobby.

Cu cîțiva ani mai tînăr decît fratele lui, J.R., Bobby era solid, cu păr negru și ochi hotărîți, care te priveau țintă. Felul de om care arăta de parcă natura l-ar fi predestinat să fie oriunde

reconfortant și competent și care-ți cîștiga temeinic și adînc încrederea. Bobby nu fusese niciodată pe deplin convins de înțelepciunea tinerei lui soții, care reîncepuse să muncească, iar un telefon primit în timpul zilei de la patronul ei îi întărea bănuielile. În același timp sentimentele lui față de Pam erau adevărate și adînci. O suportase, pe cît posibil, în trecut, și trebuia să continue și în viitor. Totuși, îndoielile rămîneau. Pam dădu din umeri, cam în treacăt — gîndi el.

— Eu îl sunasem mai devreme. N-am fost azi la lucru și voiam să-i explic...

— Unde-ai fost ? întrebă Bobby, incapabil să-și ascundă supărarea.

— La cimitir.

Bobby își strînse buzele. Moartea tatălui lui Pam, Digger Barnes, fusese pentru ea o lovitură mai mare decît s-ar fi așteptat. Bobby începu să se întristeze.

Sue Ellen, soția lui J.R., stătea aproape de bar, cu un pahar în mînă. Un zîmbet angelic îi transformase fața într-o mască. Stătea de parcă ar fi așteptat un vizitator nedorit. Acesta sosi în persoana lui J.R., care înșfăcă o sticlă de brandy și o ridică în sus.

— Nu te-am văzut mîncînd la cină, Sue Ellen.

— Nu-mi era foame, J.R.

— Cred că ți-ai procurat alimentele de care ai nevoie dintr-unul din ăsta, dragă ! spuse el, arătînd paharul.

Ea îi întinse paharul.

— Doar sifon, în caz că vrei să te asiguri că nu mint.

— Nu este necesar, interveni Miss Ellie.

J.R. făcu o grimasă.

— Ceea ce aș vrea să știu, este ce ai băut din alte pahare, cu alte ocazii, dragă.

— Las-o baltă, J.R. ! spuse Bobby.

J.R. simți renăscîndu-se vechile neînțelegeri. Pentru că nu voia să se cunoască, era incapabil, sau nu dorea să-și controleze temperamentul.

— Ce ?

— Am spus, las-o baltă. Nu obții nimic.

J.R. spuse printre dinți, cu o voce tăioasă :

— De ce, Bobby, nu știi că primul pas în vindecarea beților este să-i faci să admită ceea ce sînt ? Tocmai încerc să-mi ajut iubita nevastă, făcînd-o să spună ceea ce este — o alcoolică damnată !

Lucy, de 18 ani, mică și blondă, cu o privire voluptuoasă și îndrăzneață, îl provocă pe J.R. :

— De ce să admită Sue Ellen orice ? Tu vrei să admiți ceea ce ești ?

J.R. privi lung și rece la nepoata lui, copilul celui de-al doilea frate, Gary, plecat de mult din Southfork.

— Lucy, spuse el puțin iritat, asta e problema mea și a lui Sue Ellen.

— Nu cînd o ataci în fața întregii familii, spuse Bobby. Asta face să fie și problema noastră.

J.R. își îndreptă atenția spre fratele său.

— Aș spune că acum ai și tu destule probleme cu propria nevastă. Las-o pe Sue Ellen în grija mea.

— Nu începe, J.R. ...

J.R. continuă, ignorînd nota de avertisment din vocea lui Bobby, în ciuda protestelor maică-sii și a admonestării dure a tatălui de a se opri.

— Nevastă-ta se strică, Bobby, încet, dar sigur. Nimeni nu se poate ocupa de asta, cu excepția ta. Nici nu o poate blama, lucrurile stînd așa cum stau. Asta i se trage de la Digger Barnes, dragul ei tătic. Drace, dar bucata asta de carne omenească fără de folos n-are nici o legătură cu ea. Toată lumea știe că tatăl ei adevărat a

fost un curelar vagabond, Hutch McKinney, un hoț. Iar mama ei a fost o tîrfă...

Pam suspină adînc și fugi în cameră. Bobby, care uitase de orice, în afară de răutatea deliberată a lui J.R. care o rănise pe soția lui, azvîrli cu paharul în fratele său. Lovitura fu ratată și paharul, care nimerise în cămin, se făcu fărîme. Bobby se repezi înainte, spre J.R., încercînd să-l lovească cu pumnul, dar acesta se lăsă pe spate și scăpă. Bobby se repezi din nou. În cele din urmă Jock îi despărți, anunțînd că lupta s-a sfîrșit.

— Țineți-o tot așa, amîndoi. Aici este locul în care locuiește mama voastră și cu mine. Este casa noastră, nu un bar. Data viitoare trebuie să fie o bătaie cu pumnii și să știți că nu sînt prea bătrîn pentru ca pumnii să-i dau eu. Acum, Bobby, înapoi, auzi? Și tu, J.R., ține-ți gura asta închisă. E destul de clar pentru voi?

— Da, spuse J.R., ținîndu-se de obrazul învinețit.

Sue Ellen îi ținu calea, privindu-l drept în față.

— Mi se pare, J.R. că tu ești acela care are nevoie să bea ceva, chiar acum...

Cu-o înjurătură în surdină, J.R. se repezi afară din cameră și părăsi casa.

Bobby o găsi pe Pam în dormitorul lor, așezată pe pat, cu privirile pierdute în gol. O strînse în brațe și ea se ghemui mai mult în el, de parcă ar fi vrut să-i absoarbă toată puterea, forța aceea a vieții care izbucnea din el.

— Oh, Bobby, are J.R. dreptate? Sînt pierdută?

— Nu crede asta.

— Mă simt atît de singură, și atît de tristă!

— Ți-a murit tatăl și asta e o mare pierdere. Ești șocată. Oricine ar fi.

— Dar nu Digger era tatăl meu, ci Hutch McKinney. Cu cîteva zile mai înainte, numele ăsta nu-mi spunea nimic. Acum am început să cred că el era tatăl meu. Un schelet cu țeasta găurită de un glonte, un om de care n-am auzit niciodată, pe care nu l-am cunoscut niciodată...

— Digger a fost tatăl tău. El te-a crescut pe tine și pe fratele tău, Cliff. Asta face dintr-un bărbat un tată...

— Se spune că mama mea a murit... dar eu nu-mi amintesc. Printre bunurile tatei era un ceas cu o fotografie veche în el. O femeie pe care de abia mi-o amintesc. Vreau să aflu ce s-a întîmplat cu ea, Bobby.

— Ce mai contează acum ?

— Mă simt de parcă mi-ar fi fugit pămîntul de sub picioare. Cum pot să știu cine sînt, dacă nu știu cine a fost tatăl și mama mea ? Asta este, nu aparțin nimănui. N-am nici un loc sub soare.

— Locul tău e aici, cu mine, Pam. Ești soția mea și te iubesc.

Chiar dacă auzi cuvintele, Pam nu dădu nici un semn.

— Trebuie să știu, spuse ea, ca pentru sine, trebuie să...

— 2 —

Apartamentul lui Kristin Shepard aparținea lui Ewing Oil, astfel că ea putea să trăiască într-un relativ lux și în strălucire, datorită generozității, întotdeauna controlată, a lui J. R. Ironia situației nu-i scăpase lui Kristin, care, deși, încă tînără, nu era nici proastă, nici naivă. Kristin și Sue Ellen : J.R. se căsătorise cu o soră și o făcuse pe cealaltă amanta lui. Cu toate astea, situația nu-i displăcea lui Kristin. Ca una din secretarele lui J. R., făcea o muncă interesantă, era bine plătită și întîlnea lume fascinantă, oameni ai succesului. Chiar mai mult, beneficia de un prestigiu indirect. Deși nu era o Ewing prin mariaj, ca angajată a lui Ewing Oil, avea acces la decizii care erau luate de sus și la informații secrete pe care puțină lume de vîrsta ei le-ar fi putut avea.

Știa că e frumoasă. Mulți bărbați erau atrași de ea și o doreau. Înțelesese și că această atracție era sporită de apropierea ei de J. R., Ewing Oil și Southfork. Maică-sa o învățase bine : „ia de la viață tot ce poți, oricum poți, folosește-ți toate calitățile, toate șiretlicurile pe care le poți găsi !“ Toate acestea, pe care mama i le repeta iar și iar, îi deveniseră o linie directoare în viață. Să învingi era totul.

Dar chiar și Kristin avea limitele ei. Și ele începeau cu cineva pe nume Vaughn Leland. Bncherul îi era ne-

cesar lui J. R. și variatelor sale interese în afaceri, era bogat și într-o oarecare măsură, puternic ; și-i întorcea lui Kristin stomacul pe dos. În special cînd își punea mîinile acelea mari și moi pe ea. Obișnuia să facă asta înainte de a sosi J.R., dezmierdîndu-i brațele, spatele gol, sînii. Kristin nu era contra folosirii corpului ca să obții ceea ce vrei ; dar nu cu Leland.

Acum, J. R. îl conducea pe bancher, care pleca, spunîndu-i ultimele cuvinte. În dormitorul cu perdele, pentru ca bărbații să poată discuta în secret, Kristin ascultase fiecare cuvînt spus. Erau vremuri în care J. R. îi ceruse ajutorul. Printre altele, Kristin credea că o altă fată n-ar fi putut niciodată obține atîtea informații ; și informația era în ultimă instanță cheia succesului. Și a puterii.

Îl auzise pe J. R. mulțumindu-i lui Leland pentru că venise.

— Acum scapă o vorbă ici și colo, Vaughn, discret. Tatonează terenul, să vezi ce răspuns primești.

— Voi transmite mesajul tău, J. R. Spune băieților exact așa cum mi-ai spus mie. Ai să-i duci în zgardă, ai să vezi. Prea nesățioși, oamenii ăștia...

Plecă rîzînd de parcă știa ceva ce nu mai știa nimeni.

— Nu-mi place, spuse Kristin, întorcîndu-se în sufragerie. J. R. își scoase haina croită cu grijă în stil western și o aruncă pe jos. Își scoase cravata, călcînd peste ea în drum spre dormitor.

— Dacă-l lăsam să procedeze cum îl tăia capul, n-aș fi avut niciodată nevoie să folosesc Southforkul în afacerea cu Asia.

Kristin merse după el.

— Înainte de a veni tu aici, sărise pe mine. Năpîrcă blestemată. Vînzătorul ăsta de petrol, întotdeauna mă atinge, mă pipăie.

J. R. se tolăni pe pat și ridică un picior. Kristin îi trase o cizmă, apoi pe cealaltă. El se ridică și-și scoase pantalonii..

— Așteaptă un minut, J. R. — protestă ea. Vreau să vorbim.

— Dă-i drumul, dragă.

— Dacă n-ai fi venit aici la timp aș fi fost nevoită să mă lupt pentru virtutea mea.

El rise, meschin și subțire.

— Virtutea ta ?

— Da, asta am vrut să spun. La naiba, J. R.. păstrează-ți restul hainelor acolo unde sînt.

El își scoase cămașa care-i venea ca turnată.

— De ce aș face-o ?

— Ia-o încet ! Doar nu te aștepți ca de-abia cum ai intrat aici să merg cu tine în pat...

— Este exact ceea ce mă aștept.

— Ascultă, J. R. Nu mă aflu aici pentru uzul tău. Sînt o persoană cu drepturi. Am făcut o înțelegere, îți amintești ? Nu intenționez să mă mai culc cu tine pînă cînd nu divorțezi de Sue Ellen și te însori cu mine. Cred că ea e o alcoolică fără leac. Toată lumea o știe. Te compromite. Ai nevoie de o soție care să te cunoască cum te cunosc eu, J. R., o soție cu care să-ți împarți mai mult decît patul.

El ajunse lîngă ea, dar Kristin se dădu înapoi.

— Ce-ar gîndi mama ta cînd te-ar vedea implicată într-un scandal ?

— Scandal ?

— Bineînțeles. Poți fi citată în acțiunea de divorț a surorii tale.

— Asta nu trebuie să se întîmple...

— Fii gata să te oprești dacă Sue Ellen știe despre noi.

— Știe ?

— Posibil, nu-i așa ?

J.R. își scoase chiloții.

— Acum vino aici, Kristin.

Ea scuturâ sin cap.

— Chiar și porcul ăla de Leland mă tratează mai bine decît tine.

— Păi atunci, poate ar trebui să-l încerci.

— Ce tot spui, J. R. ? Nu te deranjează cînd unul din așa-zișii tăi prieteni sare pe mine în felul ăsta ?

— Ia-o ca un compliment, dragă. Ce naiba, Kristin, ești atrăgătoare, inspiri dorință și ești disponibilă.

— Disponibilă !

— Te plîngeai mai demult că nu petrec cu tine atît de mult timp cît ți-ar place.

— Vrei să-mi spui să ies cu alți bărbați ?

— Nu vreau să te supăr, dragă. Totuși, nu poți nega, ei ar putea spune ceva ce mi-ar fi foarte folositor.

— Vrei să mă vînd ca să-ți spionez prietenii, asta vrei ?

— Vreau să iei de la viață tot ce poți.

De data asta, cînd se apropie de ea, nu reuși să-l evite. O trase spre el pe pat, cu gura strivindui-o pe a ei, cu mîinile mîngîindu-i brutal sînii. Ea se întrebă cum ar fi cu Vaughn Leland. Sau cu unul din ceilalți ? Buzele altui bărbat pe ale ei, corpul altuia, vocea altuia. Încercă să-și imagineze asta acum și alunecă încet, tot mai adînc printre imagini întunecoase, fantezia crescîndu-i odată cu excitația. Se simți dezbrăcată și auzi vocea aspră a lui J.R. ordonînd, așezînd-o pe jos, în genunchi la picioarele lui, spunîndu-i ce trebuia să facă. Și în vîrtejul purpuriu care o supraîncălzea, se supuse. Era exact ceea ce voia, tot ce voia, cel puțin pe moment.

Sună telefonul. Kristin mormăi și se apropie de el pe întuneric.

— Da ? spuse ea, și brusc, sări în sus. Îl trezi pe J. R.

— Un apel de peste ocean, J. R., de la Hank Johnson.

El sări în picioare și într-o secundă fu la telefon. Johnson era omul care răspundea de afacerile cu petrol din Asia.

— Alo, alo, tu ești, Hank ? Care naiba-i problema, băiete, de mă suni așa ? Știi că nu-mi place să ne rezolvăm afacerile la telefon.

Vocea lui Hank slăbea și creștea în intensitate de-a lungul firului din Asia de Sud-Est.

— Nu se mai putea aștepta, J. R.

— Bine, să auzim.

— Am dat de necaz, strigă Hank în receptor. Mare necaz. Legătura mea din guvernul de aici mi-a adus o informație. Nu-mi place, J. R.

— Ascult, Hank.

— E vorba de un complot de asasinare.

— Contra lui Honcho. Numărul Unu ?

— Exact, J. R. Nu-mi place că-ți spun asta, dar aici miroase a revoluție, și asta cît de curînd.

— Care sînt șansele ca revoluția să aibă loc ?

— Mari, J. R., după cum mi-au spus sursele mele. Și dacă explodează, J. R., ne-a luat dracu'.

— Pot să învingă rebelii, Hank ?

— După cum se pare, nu pot să piardă. Și dacă nu pierd, nu e nici o îndoială, J. R., că vor naționaliza domeniile petrolifere.

— Nu pot să-mi facă asta !

— Vor lua totul, J. R. — prelucrat, depozitat, și fiecare blestemat de butoi cu materie brută.

Mintea lui J.R. se învîrtea ca o morișcă.

— Ești sigur de informația ta ?

— Domnule, se auzi vocea tărăgănată și fermă, tipic texană, a lui Hank, unul din motivele pentru care îmi plătești toți acești bani, este pentru că sursele mele sînt demne de crezare. Este o agitație prin părțile astea, ca nicăieri în altă parte. E doar o chestie de timp. Cînd rebelii vor porni, vor lua repede țara, în cel mult o săptămînă. Poate mai puțin. Cînd se va face treaba asta, poți să-ți iei adio de la bunurile tale.

— Sînt o mulțime de interese în joc, Hank, zise J. R., amintindu-și de întîlnirea cu Vaughn Leland.

— Ewing Oil e legat de locul ăsta printr-o avere, știu asta.

I se întîmpla adesea lui J.R. să uite de înțelegerea făcută cu tatăl său. Bunăvoința, dreptatea, dorința de a conduce Ewing Oil cum voia acesta din urmă. Dar J. R. nu era prostul nimănui : avea în arcul lui mai mult decît o săgeată.

— Te poți întîlni cu capii rebelilor, Hank ?

— La ce bun, J. R. ?

— Banii vorbesc toate limbile.

— Să-i mituim ? Cred că nu cunoști specimenele astea, sînt niște fanatici.

— Oricum, încearcă. Voi trimite dimineață un om cu o servietă plină de dolari americani pentru planul nostru, Hank. În orice haită de lupi trebuie să fie unul cu un apetit mai larg pentru o viață bună. Găsește-l, Hank, arată-i calea spre lux, fără să-l calci pe coadă. Cheltuiește și cheltuiește, mituiește și mituiește. Nu sînt dispus să-mi pierd acele bunuri. Nu încă.

— Nu-ți garantez, J. R. Dar voi face tot ce pot.

— Trebuie s-o faci, Hank, și ține-mă la curent, auzi !

— 5 —

Cînd J. R. veni să trebăluiască pe lîngă garajul din Southfork în dimineața următoare, fu surprins la vederea unor bagaje ce urmau să fie încărcate într-o limuzină, și a părinților săi, pregătiți de plecare.

— Hei ! spuse el cu o veselie forțată. Unde mergem ? Nu-i nevoie să plecați doar pentru că seara trecută mi-am uitat puțin bunele maniere. Uite ce-i, vă cer scuze pentru tot, și e O.K.

— Îți acorzi prea mult credit ! spuse Jock, ferm. Mama și cu mine ne-am hotărît să ne luăm o mică vacanță și să mergem în Colorado, unde ne vom îngriji și de niște afaceri personale.

— Nu vom sta mult, fiule, spuse Miss Ellie.

— Pleacă și Bobby cu Pam, spuse Jock. Ceea ce înseamnă că îți lăsăm totul în grijă aici. Sper să găsesc Ewing Oil și Southfork în stare bună cînd mă întorc. Ai înțeles ?

J.R. le făcu un semn cu mîna cu o senzație de ușurare. Era deja nerăbdător să-i vadă plecînd. Își confecționă zîmbetul care trebuia să-i convingă pe ceilalți că e un tip de încredere, dar nu convinse pe nimeni.

— Nu-ți fă griji de nimic, tată. Poți conta pe mine.

Bobby și Pam ieșiră din casă și telefonul începu să sune în urma lor. Bobby se opri cu intenția de a se întoarce să răspundă.

— Vino, Bobby ! îl strigă Jock. Hai să mergem !

Lucy apăru în ușă și, spunînd la revedere, îi făcu un semn lui J. R.

— Un telefon pentru tine, J. R.

J.R. își luă rămas bun și intră în casă. Ridică receptorul întorcîndu-se cu spatele la ușă, ca și cum ar fi vrut să excludă prezența oricărui intrus. Dar, Sue Ellen apăru în prag, ascultînd.

— Aici J. R. ...

— Tu ești, J.R. ? spuse o voce familiară de la mii de mile.

— Hank ? Ce se petrece acolo ? Cum stau lucrurile, Hank ?

— Nu bine, J. R. Peștele nu vrea să muște momeala. Și lucrurile se petrec mai repde decît ar fi putut cineva anticipa. Vreau să spun că dacă nu se întîmplă o minune, pierim în 48 de ore, poate și mai repede.

— Asta nu-mi lasă prea mult timp.

— J. R., situația se schimbă de la un minut la altul. Așa cum văd eu lucrurile, ne-a mai rămas o zi și jumătate pînă să plecăm de aici.

— Perfect. Pune-ți planurile în aplicare și ține-mă la curent.

— Așa voi face.

J. R. puse telefonul în furcă. Ținînd încă aparatul în mîna lui mare, formă un număr. Răspunse o secretară.

— Aici J. R. Ewing. *El* este acolo ?

— Numai un moment, domnule.

Peste cîteva secunde răspunse Vaughn Leland.

— Tu ești, J. R. ? Ce faci în dimineața asta frumoasă ?

— Perfect, Vaughn, dar tu ?

— Mai bine ca oricînd, prietene. Am făcut cum mi-ai spus și am niște informații pentru tine.

— Ascult.

— Știrile sînt bune. Toată lumea este dornică și pregătită să pornească, cu niște ceculețe fierbinți în mînă...

— Bine, asta voiam să aud. De ce nu-i aduci la mine la birou, să zicem, în două ore. Am dis-de-dimineață o întîlnire de care trebuie să mă ocup mai întîi...

— Încîntat să te servesc, J. R. Ne vedem mai tîrziu.

— Da, spuse J. R., punînd receptorul în furcă. „Mai tîrziu". Se întoarse și ochii îi căzură pe Sue Ellen stînd în pragul ușii, cu o expresie aspră, de condamnare, pe fața ei, altfel frumoasă.

— Același vechi J. R. N-ai putut să aștepți ca tatăl și mama ta să iasă pe porți, înainte de a începe să unelteșți în spatele lor.

Înainte de a-i putea răspunde, ea se răsuci în loc și plecă.

O oră mai tîrziu, J. R. era în biroul lui, bărbierit și proaspăt, îmbrăcat în costumul stil western din gabardină albastru-deschis. Cizmele îi erau din piele de cangur, bună pentru mănuși, lucrate manual, avînd imprimate un model mexican. Kristin bătu la ușă și intră cu o cană de cafea aburindă în mînă.

— Ce mai pot să fac pentru tine, J. R. ?

Resentimentul față de felul în care o tratase seara trecută mai persista încă, dar nu lăsă nimic să se arate. Acum era secretara supusă, îndatoritoare, amabilă și serviabilă. Kristin era sigură de un lucru : va veni, în curînd, și vremea ei.

— Deocamdată e destul, draga mea.

— Așteaptă Alan Beam.

— Spune-i să intre imediat.

Kristin își compusese un zîmbet cuceritor de întîmpinare și deschise ușa.

— J. R. te va primi imediat, Alan !

Alan trecu pe lîngă ea, cu mîna întinsă spre J. R. Un bărbat slab, cu păr negru și o acută expresie de ambiție pe fața lui îngustă. Ochii lui negri erau mereu în gardă, gata oricînd să se apere, de parcă nu s-ar fi simțit în elementul lui, semănînd cu un declasat disperat, gata să-și joace ultima carte.

— Bună dimineața, J. R. Este într-adevăr ceva cu totul special din partea ta să mă primești în timpul orelor de lucru.

— E devreme, Alan. Nimeni nu are șanse să observe dacă vii sau pleci. Voi suna dacă voi avea nevoie de tine, Kristin.

Ea se bosumflă și plecă, închizînd ușa.

— Frumoasă fată, spuse Alan.

Tînărul avocat își compuse ceea ce el credea a fi un zîmbet grațios pe față. Relația lui J. R. cu cumnata lui nu era un secret în Dallas și era pentru Barnes un subiect de bîrfă la Birourile Centrale ale Congresului, unde își petrecea cea mai mare parte a timpului.

— Și un excelent fotograf, spuse J. R., apărînd din spatele biroului. Îi înmînă lui Beam o singură fotografie.

— Nu-ți place, Alan ?

Culorile dispărură rapid de pe fața avocatului. Se strădui să se refacă, sperînd s-o întoarcă rapid.

— Pot să-ți explic J.R. Nu este ceea ce crezi.

— Ce cred, Alan ?

— Că eu... că nepoata ta, Lucy, și cu mine... Oh, la naiba, J. R. Pur și simplu ne-am întîlnit din întîmplare unul cu altul... pe cuvînt.

J. R. arătă spre o jumătate de duzină de alte fotografii de pe birou lui.

— Și eu voiam să spun asta, Alan ; să dai din întîmplare unul peste altul și să te îndrăgostești într-un mod foarte neobișnuit. Dacă tata le-ar fi văzut pe astea...

— Lasă-mă să-ți spun adevărul, J.R. Lucy și cu mine ne-am văzut de multe ori unul cu altul. Sîntem foarte îndrăgostiți.

— Tu îndrăgostit ! Nu mă lua cu inimioare și floricele, Alan.

— Asta este. Lucy e frumoasă și elegantă și bucuroasă să fie cu un...

— Și bogată.

Pe moment, Beam aproape renunță. Apoi merse mai departe.

— Banii ei nu contează, sînt doar un blestem pentru mine, J. R. Nu contează nici ai ei, nici ai voștri.

J. R. zîmbi :

— Ești un mincinos, Alan — spuse el moale.

Beam își umplu plămînii cu aer. Nu se aștepta ca celălalt să-l accepte, știindu-i adevărata intenție. În locul lui J.R., nici el nu ar fi acceptat. Într-un fel, ei doi semănau, deși Beam mai avea un lung drum de bătut pînă să ajungă la putere și bogăția celuilalt.

— O iubesc pe Lucy, insistă el. Intenționz să mă însor cu ea. Dacă crezi că mă cumperi, J. R., las-o baltă.. Nu voi puta fi cumpărat.

— Să te cumpăr... Beam avu derenjanta impresie că J. R. se distra enorm. Cine ți-a dat ideea asta ?

— Nu sînt de vînzare, spuse el slab. Indiferent de preț.

— Bine. Fii sigur că nu voi atenta la morala ta. Nu te voi cumpăra.

— Nu mă vei cumpăra !

— Mă bucur să știu că Lucy și-a găsit în sfîrșit un bărbat. Un bărbat adevărat, Alan. Felicitări.

— Nu te deranjează problema ?

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcre. Ziua în care vă veți căsători este ziua în care intenționez să te plasez în propriul tău birou de avocat. Să nu mai umbli pe la alții, Alan. Vei fi propriul tău stăpîn. Cadoul meu de nuntă pentru amîndoi.

Lui Beam nu-i venea să creadă că dăduse norocul ăsta peste el.

— Adevărat, J. R. ?

— Păi sigur. Ce i-ar mai trebui ca să devină adevărat ? Un sfert de milion sună aproape adevărat.

— Dacă vrei într-adevăr să o faci corect, dublează suma.

— Asta e, băiatul meu, întotdeauna ai o gîndire măreață. Fie atunci o jumătate de milion. Asta te va așeza în cel mai strălucitor și nou birou de avocat din Chicago.

— Chicago !

— Chicago, Alan !

— Dar nu intenționam să merg la Chicago ! Dallasul e casa mea. Îmi place aici. Vreau să rămîn.

— Bineînțeles că vrei. Dar vei merge oricum la Chicago. Moștenirea și drepturile lui Lucy au fost hotărîte și sînt irevocabile. Nu va avea nici o importanță pentru tine dacă veți locui amîndoi la Dallas sau la Chicago. Dar asta are importanță pentru mine.

— Nu înțeleg.

— O vei avea pe Lucy și o jumătate de milion. Și asta e cea mai bună explicație. Tatăl lui Lucy — fratele meu — Gary — a abdicat de la responsabilitatea lui față de Southfork și de familie. Este un om slab și fricos, incapabil să-și ia pe umeri povara familiei. Perfect. Singurul motiv pe care l-ar putea avea ca să se întoarcă aici și să-și pretindă partea din Southfork, este Lucy. Cu plecarea ei, nu va mai încerra să-mi stea în cale. Dar dacă ea rămîne la Dallas, Alan, dacă ea rămîne la Southfork, Alan, atunci n-ai s-o mai vezi niciodată. Și nici jumătatea de milion. E clar ?

— Foarte clar.

— Treci la treabă imediat, Alan.

Avocatul se îndreptă spre ușă și apoi privi înapoi, cu mîna pe mîner :

— Și dacă ea nu vrea să se însoare cu mine ?

J. R. arătă spre seria de fotografii :

— Dragostea, Alan. Dragostea și sexul. Soluții gemene pentru toate problemele lumii. Sau așa le-ar place unora să creadă. Încearcă asta cu ea, Alan. Sînt sigur că ai o practică serioasă.

— Știu exact ce vrei să spui, J. R.

Alan plecă zîmbnid și mult mai fericit decît atunci cînd venise.

— 4 —

Se adunară în biroul lui J.R., o mină de oameni de vîrstă mijlocie. Din punct de vedere fizic era un grup pestriț : unii împachetați în cămăși clasice, încheiate pînă sus și costume à la Brooks Brothers, unul sau doi în mătase de culoare neagră sau strălucitoare stil Neiman-Marcus, altul în blugi decolorați și cizme uzate de parcă ar fi fost purtate de un docher în zilele din tinerețe cînd era un simplu cow-boy. Dar toți aveau o trăsătură comună : în spatele evidentei camaraderii, în spatele rîsetelor gălăgioase și a atitudinii prietenești, în spatele aspectului de „băieți buni", aspect cultivat cu grijă, fiecare se punea pe sine înainte, fiecare era înrăit și în alertă să cîștige potul cel mare.

Niciodată mulțumiți, erau oameni care se bătuseră toată viața. Pentru putere și bogăție, pentru ca să treacă atît peste dușmani cît și peste prieteni. Nu avea importanță cît cîștigau, căci doreau apoi altceva. Mai mult pămînt. Mai multe vaci. Mai mult petrol. Mai multă putere. Mai mulți bani. Era motivul de bază pentru care existau. Pentru care fuseseră aduși aici în această dimineață. Fiecare din ei știa că celălalt aleargă după același lucru. După bani. După cît mai mulți bani.

În biroul lui J.R. fuseseră aduse scaune din piele și crom, care fuseseră așezate în cerc în jurul biroului său.

Erau ca niște cowboy așteptînd în jurul focului de tabără să se fiarbă fasolea și mușchiul de vacă pentru masă. Farfurii subțiri și furculițe erau pregătite. Pofte mai necuprinse decît viața. Foamea care nu va putea fi niciodată potolită.

— E adevărat, J.R. ? — întrebă Jordan Lee, vorbitorul frecvent al cartelului, cu o expresie nelămurită pe fața lui de texan trăit în aer liber.

J.R. își desfăcu mîinile implorator :

— Evident.

Vaughn Leland se fîțîi în scaun. El era bancher, nu petrolist, un om obișnuit să lucreze cu hîrtii, obișnuit cu mîini și mirosuri curate. Nu a fost niciodată nevoit să-și înlăture praful preriei din pori, nici să-și curețe hainele de bălegarul vacilor, nici să sape puț după puț în speranța că va găsi petrol. Era omul care-și făcea treaba după ce alții făceau munca brută și murdară. Dar afacerea asta — dacă J.R. nu mințea — era prea bună ca să treacă peste ea.

— Problema este, J.R., că ai păstrat domeniul din Asia numai pentru tine pînă acum. Nu-i poți condamna pe băieți că au o ușoară reținere față de schimbarea ta subită, nu-i așa ?

Buzele lui J.R. se ridicară și se lărgiră, lăsînd să iasă la iveală dinții mari, foarte albi și foarte apropiați. Lăsă să-i cadă o mînă pe teancul subțire de hîrtii de pe birou.

— Băieți, totul e clar aici. Fapte, cifre, mărturii geologice, estimări de rezerve, explicat totul pînă la ultima problemă, totul legal și așa cum trebuie.

Bărbatul în blugi, înalt, slab, neînduplecat, vorbi fără să clipească :

— Ceea ce vreau să știu este de ce în final te-ai decis să ne amesteci și pe noi aici.

— Asta-i întrebarea pe care și-o pune fiecare din noi — spuse unul din tipii îmbrăcați à la Neiman-Marcus. Nu sînt secrete în afacerile cu petrol. Știm cu toții în amănunțime cît valorează asta.

— Bineînțeles că știți, Bradley. Aruncă o privire la proiectele astea, hotărăște pentru tine dacă cifrele mele nu sînt exact aceleași sau foarte apropiate de ale tale. La dracu', băieți, avem toți contabili buni, n-ar fi nimeni dintre noi aici dacă am fi proști.

Un murmur de aprobare se auzi de-a lungul cercului.

— Încă n-ai răspuns la întrebarea mea, spuse Stone, studiindu-și vîrfurile cizmelor maro.

— Gratitudine, spuse J.R.

— Oh, haida-de, J.R.

— Nu puteți fi serioși ?

— J.R. — spuse Stone, în felul lui molcom, — m-am învîrtit printre vaci și cai toată viața. Cunosc mirosul bălegarului cît și pe al parfumului și sînt sigur că acum miroase a bălegar.

Asta provocă un lanț de rîsete. J.R. îi așteaptă să se liniștească.

— Gratitudine pentru întreaga voastră loialitate cînd am avut nevoie de voi. Cînd Ewing Oil a avut nevoie de un suport financiar, voi, băieți, ați fost toți aici, la datorie. N-am uitat asta. Dar, bineînțeles, continuă el cu un rînjet, aceia dintre voi care mă cunosc bine cred probabil că asta nu e totul.

De data asta nu mai rîse nimeni. J.R. continuă :

— Ewing Oil a avut o serie de propuneri interesante pentru noi în ultimele zile. Nu pot să vă spun nimic despre asta, dar e o afacere grozavă, într-adevăr grozavă. Treaba merge repede, așa de repede încît trebuie să de-

blocăm o parte din capitalul nostru. Repede ! accentuă el. Repede !

Ochii lui J.R. scormoneau fețele serioase care-l urmăreau. Aceștia erau oameni care înțelegeau fluctuațiile bruște ale pieții petrolului. Înțelegeau nevoile rapide de mari sume în numerar, nevoia de a încheia o afacere pe loc, de a lua hotărîri rapide și uneori norocoase. Fiecare din ei fusese în situația asta și trebuiau să mai fie.

— Perfect ! spuse Jordan Lee. E logic. Deci, ce-i de făcut cu petrolul din Asia ?

— Simplu. Avem nevoie de bani lichizi ca să pornim celelalte afaceri. Asta e motivul pentru care Ewing Oil e pregătită să vîndă 75% din proprietățile din Asia.

Vaughn Leland puse întrebarea la care se gîndea fiecare din ei :

— Cît costă, J.R. ?

— Exact zece milioane.

Cineva fluieră.

— E un preț mare, J.R.

— Dar face.

Seth Stone se uită lung la Leland.

— Ce spune banca ?

— Domeniile astea petrolifere ni s-au părut întotdeauna rentabile.

Jordan Lee se răsuci brusc spre J.R. :

— Pe lîngă preț, care-i avantajul, partenere ?

Toți rîseră. Chiar J.R. fu forțat să zîmbească. Increderea oarbă nu era ceva obișnuit în afacerile importante ale acestui grup. Exact pe asta conta J.R. Erau atît de sceptici, de cinici și de suspicioși, încît niciodată n-ar fi crezut că pot fi întrecuți în abilitate, mai ales de unul de-al lor.

— Aveți poturile băieți. Prețul e o bagatelă, dacă stai să te gîndești că pe domeniile alea petrolul așteaptă

numai să fie pompat și cursul pieții crește constant. La naiba, nu vom avea nevoie să mișcăm un deget pentru profit. Să-i lăsăm pe arabii ăia s-o facă pentru noi. J.R. ezită un moment și un rînjet îi apăru pe față. — Dar... băieți, voi într-adevăr mă cunoașteți — e aici un avantaj. Ewing Oil vrea un procent de 25 % pentru fiecare baril de petrol pe care-l scoateți din Asia.

Un mormăit de disperare se auzi și J.R. știu că a cîștigat ; mușcaseră momeala. Tot ce avusese de făcut fusese să miște brusc undița și să pună momeala. Și avea o mînă bună pentru astfel de lucruri.

— Corectitudinea e corectitudine, domnilor. Și, la urma urmelor, cine a asigurat concesiunile ? Cine a depus capitalul inițial pentru forare ? Eu. Ewing Oil și-a asumat riscurile. Acum voi veniți la masa pusă, la un lucru sigur, o afacere din care nu aveți de pierdut. Petrolul există în rezerve dovedite. O știu și eu și o știți și voi. Tot ce aveți de făcut este să vă duceți și să-l luați. Concesiunile astea valorează o avere.

— Ai dreptate, J. R. — spuse Stone.

— Singurul motiv pentru care v-am propus afacerea vouă, băieți, este fiindcă știu că puteți veni cu banii în numerar repede și eu am mare nevoie de asta. Problema este — cît de repede ? și se uită în jur.

Se confruntă cu fețe solemne.

— Atît cît îmi trebuie ca să mă întorc de la bancă, spuse Leland. Ceilalți bătură palma în semn de aprobare.

— Crezi că-ți mai poți ține capul deasupra apei cîteva ore J.R. ? întrebă Leland.

— Lasă gluma, asta-i ce aveți de făcut. Cîteva ore pînă cînd mă duc la rechinii ăia din New York. Am nevoie de bani repede, sau nu mai am nevoie deloc.

Complexul de apartamente Ludlowe se întinde pe o suprafață selectă de cîțiva acri, în direcția aeroportului, nu departe de Stemmons Expressway. Era un loc convenabil de locuit pentru Alan Beam, care-i permitea accesul direct la centrul Dallasului și totodată îi asigura un fel de singurătate de care avea nevoie. Mai mult, complexul avea trei bazine de înot care-i dădeau posibilitatea să întîlnească în timpul lui liber, pe unele din cele mai frumoase fete din lume, fără să plece de acasă. Lui Alan i se părea că duce una dintre cele mai bune vieți posibile și că, mulțumită lui J.R., putea s-o ducă și mai bine.

Era la telefon, discutînd o afacere, cînd sună soneria la ușă. Își termină conversația și deschise. Lucy, exaltînd ca și altă dată de tinerețe, într-o bluză de dantelă albă și o fustă largă, vaporoasă, îi zîmbea în prag.

— Bună, scumpo.

Ea îl cuprinse cu brațele și îl strînse la piept. Avea sîni și șolduri pline și el le simți, excitat. Se întrebă dacă J.R. și restul puternicilor și bogaților Ewingi știau multe despre micuța Lucy. Dacă știau că în loc să participe la cursuri la Southern Methodist University își petrecea cele mai multe zile în patul lui. Se întrebă și el, pentru sine, în cît de multe paturi se tăvălise inocenta Lucy în tînăra ei viață. Își aminti cînd fusese prima oară cu ea, cîteva ore copleșitoare. Se așteptase la o fată relativ inocentă și se descoperise în ghearele unui tigru — o creatură sălbatică care zgîria și mușca, niciodată satisfăcută și dîndu-i în cele mai fierbinți momente ceea ce nici o femeie nu-i mai dăduse pînă atunci. Nici Alan nu era lipsit de experiență, dar nu mai avusese o iubită atît de senzuală, fierbinte și imaginativă ca Lucy Ewing.

— Ce faci aici ?

Ea își desfăcu mîinile în lături, îl apucă de șolduri, îl trase spre ea și se lipi puternic de el.

— Ai uitat ? Trebuia să prînzim împreună.

— E numai zece dimineață.

Alan încercă să se desprindă din brațele ei, amintindu-și hotărîrea de amînare a lui J.R., care făcea parte din strategia la care complotaseră împreună.

— Nu mă mai pot abține de la ceea ce doresc.

Ea începu să-și descheie bluza.

— Lucy, așteaptă.

— Nu pot.

Îl sărută pe pieptul gol, fără pic de păr, și îi desfăcu cureaua.

— Trebuie să vorbim.

— Spune ce vrei, scumpule. Orice. Dă-i înainte, vorbește-mi. Cu orice cuvinte. Nu e nimic ce mi-ai putea spune, sau face, sau cere să fac, care să nu mă dea gata.

— Am de lucru.

— Oooh, gînguri ea, dîndu-i pantalonii jos, uite ce aud.

— Treaba mea nu suportă amînare, Lucy.

— Eu vreau treaba aceea plăcută...

— Lucy, ascultă !

— Da...

Alan se îmbrăcă și-și aranjă hainele.

— Ce nu merge ?

— Ți-am spus, sînt ocupat toată ziua.

— Ești supărat pe mine ?

— Nu.

— Din cauza celeilalte nopți. O.K. atunci. Am fost puțin cățea. O fată nu poate fi tot timpul iubită. Acum îmi primesc pedeapsa, scumpule.

— Nu sînt supărat. Nu e asta.

— Atunci ce ?

Alan se întoarse cu spatele la ea.

— E numai faptul că... la naiba, Lucy ! se plimbă el încoace și încolo — te iubesc !

Ea începu să chicotească.

— Asta-i tot ? Păi și eu te iubesc, scumpule. Așa că hai să terminăm ce am început. Îți voi arăta cît de mult te iubesc, cît de bună pot fi pentru tine.

— Uf, nu mai vreau.

— Nu înțeleg.

— Perfect, am să-ți explic. Nu mai sîntem copii. Să o facem pe apucatelea. Ce vom face apoi — vom continua așa ?

— Ce vrei să faci ?

— Cred că ar trebui să ne căsătorim.

— Să ne căsătorim !

Lucy nu știa dacă trebuie să fie încîntată sau tulburată.

— Nu credeam că te gîndeai la asta...

— Acum știi. Dar văd că nu ești de aceeași părere. O.K., dar nu mai pot continua așa, pe apucatelea. Sexul nu e destul pentru mine cînd iubesc.

— Asta înseamnă că nu mai vrei să ne iubim ?

— Exact. Cred că ar fi mai bine pentru amîndoi să nu ne mai vedem. Nu vreau să te rănesc, Lucy. Nici eu nu vreau să sufăr.

— Oh, Alan, lasă-mi timp de gîndire.

— Gîndește-te, spuse el, conducînd-o spre ușă. Atunci ne vedem cînd...

— Mă voi gîndi, Alan, mă voi gîndi la tot. Îți promit.

— Asta nu e o promisiune pe care s-o poți respecta.

— Alan, te rog...

Alan deschise ușa.

— La revedere, Lucy.

Ea ezită, făcu un pas spre ieșire, se întoarse și începu să vorbească. Înainte de a începe, Alan închisese ușa. Lucy își prinse fața în mîini și începu să plîngă, nefiind sigură ce se întîmplă cu ea, neînțelegînd amestecul ciudat de emoții pe care le încerca.

De cealaltă parte a ușii, Alan Beam zîmbea, cu un rînjet de satisfacție. Era mîndru de felul în care se descurcase, sigur de situație. Nu trecură zece minute și Alan avu un al doilea vizitator. Aceasta fu mai mult decît o surpriză — era Kristin Shepard. Mai mult, își spunea Alan pentru sine, după ce o instală în confortabila lui sufragerie, în fața unei cești de cafea, erau multe motive pentru care ea ar fi putut veni aici. Mai mult, ca secretară și cumnată a lui J.R., Kristin deținea multe secrete, multe informații despre afacerile lui Ewing Oil și despre problemele personale ale lui J.R. Apoi îl străbătu o bănuială care-l înfricoșă : dacă venise să-i stroarcă bani pentru ceea ce știa despre el și Lucy ? Dar teama dură puțin : voia să facă din Lucy o femeie onestă, să se căsătorească cu ea și să o ducă în nord, la Chicago. Acolo era locul lui, în orașul cu Big Shoulders, cu o atmosferă încărcată în care se putea afirma, putea arăta oricui ce poate.

— Te întrebi de ce sînt aici — spuse Kristin — făcînd mai degrabă o afirmație, decît punîndu-i o întrebare.

— Indiferent de motiv, îmi face o deosebită plăcere. Și Alan își dădu la iveală cel mai reușit zîmbet.

Kristin își lăsă colțurile buzelor în jos, mai degrabă dezaprobator decît în semn de regret că trebuie să acționeze la un nivel așa de ineficient și adolescentin.

— Ești un bărbat tînăr și frumos, Alan, și sînt sigură că o mulțime de femei găsesc asta suficient. Păstrează-ți farmecul pentru ele, păstrează-ți sex-appealul. Sînt aici pentru lucruri mai importante. Alan se așeză în fața

ei interesat și serios, afectat de vorbele ei, convins că se află la un pas de ceva important pentru el.

— Ascult, Kristin.

— Amîndoi îi aparținem lui J.R., cum știi.

— N-aș merge chiar atît de departe. Lucrez pentru...

— El e proprietarul nostru.

Alan nu-și putu reține furia.

— Nu mă băga în aceeași oală cu tine.

Ea zîmbi rezervat și iertător.

— Alan, fiecare din noi e tîrfa lui J.R.

— Nu eu, spuse Alan cu o mînie forțată. Dar un clopoțel de recunoaștere îi sună în cerebel și simți în vorbele ei o logică de nezdruncinat care îl făcu slab și înfricoșat.

— Te vei căsători cu Lucy fiindcă așa vrea J.R. — spuse ea. Îți vei primi banii pentru că banii înseamnă mai mult pentru tine decît stima față de tine însuți, decît mîndria și bărbăția ta. Te vei ascunde în Chicago, vei deveni relativ bogat, vei avea succes și îți vei spune că ai scăpat de el. Să nu crezi asta. Într-o zi te va suna în contul datoriei și cînd va ridica degetul, vei face sluj.

— N-o voi face.

— O vom face amîndoi. Numai dacă nu vom interveni cumva, și asta cît de curînd. Alan își umezi buzele.

— Îl urăști într-adevăr.

— Mi-e scîrbă de el. Vreau să-l distrug, dacă pot. Să-l rănesc adînc.

— La prima vedere te tratează foarte bine. O slujbă bună, o locuință frumoasă, haine elegante. Ce-a făcut rău ?

— M-a lovit în orice fel posibil, spuse ea cu o voce înceată, aspră. În feluri inadmisibile...

Alan se dădu înapoi, speriat și defensiv. Asta nu era o femeie peste care să poți trece. În ciuda aspectului e-

legant și fermecător, avea o inimă de duritatea diamantului ; Kristin, hotărî el, era un adversar foarte periculos.

Mintea lui era concentrată, încercînd să stoarcă ceva din această întîlnire ca și din oricare alta. Alan își propusese mai demult să nu scape nici o șansă.

— Mai exact, ce a făcut ?

— În afară de faptul că se poartă rău cu mine, în general ? M-a dus cu lunile, promițînd că dă divorț de Sue Ellen, că o părăsește și se însoară cu mine. Și acum... Ea se opri.

Alan așteaptă.

— Și acum vrea să-i distreze pe prietenii lui. De fapt, și în principiu, m-a transformat într-o tîrfă.

— Dar de ce ?

— Ca să-i spionez. O parte din sistemul lui personal de securitate. N-a existat niciodată un loc mai bun pentru a culege informații decît un dormitor.

— Greu de crezut, dar nimic nu mă surprinde la J.R. Omul e dur, meschin, nemilos. Servește tot ce e mai rău în viață.

— Vreau să văd că răul ăstă îl ajunge.

— Deci asta e problema.

— De asta sînt aici. Spune-mi, Alan.

Alan își înghiți protestul care-i stătea pe buze :

— Nu sînt sigur — spuse el. Dar pe toată durata campaniei lui Cliff Barnes pentru Congres, am ținut evidența asupra a tot ce am făcut, asupra tuturor murdăriilor pe care J.R. mi-a cerut să le fac. Am buletine duplicate asupra fiecărei mituiri, asupra fiecărui dolar cheltuit de J.R. în acest scop.

— Atunci e al nostru ! exultă Kristin.

— Nu încă. Dar trebuie să fim pe urmele lui. Tipul învîrte întotdeauna ceva și e posibil să obținem o do-

vadă fermă pe care s-o putem folosi contra lui. Asta, plus ceea ce deja am... Nu va dura mult.

— Ai perfectă dreptate. Învîrte ceva chiar în clipa asta. A avut în dimineața asta o întîlnire cu Vaughn Leland și cu membrii cartelului. Am încercat să ascult, dar n-a fost posibil. Se întîmplă ceva acum, ceva important. J.R. încearcă cumva să-și tragă pe sfoară tovarășii și partenerii. Se pare că trebuie să fie împreună chiar acum. Așteaptă un minut ! Am o idee. Dacă aș pretinde că sînt de acord cu planul lui în ceea ce mă privește ? Să-i distrez partenerii de afaceri și să storc informații de la ei. Nu poate fi prea greu să scoți ceva de la secăturile alea. Toți beau prea mult, toți învîrt cîte ceva cînd sînt prin preajmă.

— S-ar putea să meargă.

— Sînt sigură că va merge. Lasă-l pe J.R. să creadă că fac asta pentru el și între timp am să adun un dosar întreg care într-un fel sau altul îl va dărîma.

— Îmi place... Cînd începem ?

Fața lui Kristin luci de bucurie cînd se apropie de telefon.

— Chiar în clipa de față...

J.R. le spuse membrilor cartelului la revedere, mulțumindu-le la fiecare în parte, asigurîndu-i că tranzacția odată încheiată îi va face mai bogați, iar influența lor va crește mult.

— Băieți, încheie el, n-o veți regreta niciodată. V-o promit.

La ușă, Vaughn Leland zăbovi, fiind pe punctul să vorbească, cînd sună telefonul. J.R. se întoarse la birou și se instală confortabil în scaunul pivotant din piele maro.

— Da, Connie ?

— Kristin la telefon, J.R.

— Kristin ? J.R. apăsă butonul de comutare.

— Ce este Kristin ? Sînt ocupat.

— Oh, știu asta, J.R. Am vrut doar să te informez că m-am gîndit la discuția noastră despre viitoarele mele activități *personale*. Dacă te-am refuzat atunci, J.R., aș vrea să știi cît de sincer regret acum.

— Treci la subiect, Kristin.

— Aș vrea să știi că voi face tot ce pot ca să te ajut, J.R. Asta e tot.

J.R. îi făcu semn lui Leland că ar vrea să rămînă cu el un minut.

— Vai, asta e într-adevăr foarte frumos din partea ta, dragă, foarte frumos.

— Cred că i-aș putea telefona lui Leland. Individul ăsta scump, de luni de zile încearcă să mă invite la cină. Crezi că aș fi în siguranță cu el, J.R. ?

— Sînt sigur că te poți descurca în orice situație, scumpo. Fă-o, telefonează-i lui Jordan. Familia lui nu este în oraș și va fi încîntat să se bucure de compania ta. Acum, la revedere.

J.R. puse telefonul în furcă și se întoarse spre Leland cu un zîmbet larg pe față.

— Trebuie să-ți spun cît sînt de mulțumit de felul în care merg lucrurile, Vaughn.

— Arăți ca o pisică care a înghițit un canar, J.R.

— Ce-ți trece prin cap, nimeni nu s-a mai gîndit vreodată că aș fi o pisicuță și nici că băieții ăia ar fi niște păsărele.

Și rîse pînă-i dădură lacrimile.

— Păi, aș vrea să știi că apreciez faptul că m-ai introdus în afacerea asta. Pentru mine numai profiturile contează.

J.R. își păstră zimbetul, de parcă i-ar fi fost teamă că dacă-și relaxează mușchii feței își va da la iveală prea multe din emoțiile și gîndurile sale.

— Nu mă așteptam să te implici în afacere, Vaughn. Nu știam că ai bani ca să riști. Îmi închipuiam doar că îți păstrezi separat partea leului și-i lași pe alții să-și asume riscurile.

Leland rîse scurt.

— Cum ai spus, chiar nu e nici un risc aici ? Spune adevărul, nu se întîmplă des să-aibă omul o șansă să facă într-adevăr avere și știu să recunosc cînd se ivește ceva bun. Am aranjat un împrumut de 20 milioane de dolari de la un prieten de-al meu de la o altă bancă, bețiv și prost, dar numele băncii nu ți-l spun. Folosea în paralel partea mea de concesiune cu alte cîteva părți din proprietatea personală. Oh, îmi dau seama, întotdeauna există un mic risc. Dar asta e un lucru sigur, chiar dacă întrevăd un risc. Un lucru sigur, nu-i așa J.R. ?

J.R. îl privi în ochi.

— Nimic nu e sigur. Și la urma urmelor, ai făcut-o pentru mine și nu m-aș fi putut gîndi la altcineva pe care să pun bază în afacerea asta mai mult decît pe tine. Normal că încerci să scoți de aici tot ce se poate...

— Cu siguranță că trebuie să-ți mulțumesc, J.R.

— Asemenea.

Singur în birou, J.R. se așeză la loc, cu ochii închiși, conștient că începuse să tremure. Avusese atîtea șanse, riscase atît de multe lucruri vitale nu doar pentru el, ci și pentru întregul clan Ewing, și întotdeauna ieșise la suprafață. Încă o dată, se ruga. Încă o dată fusese învingător.

Îi era frică să-și amintească cît de aproape fusese de dezastrul total nu cu prea mult timp în urmă. Dezastru economic și profesional, dizgrația și rușinea personală.

La dracu' cu Bobby ! Netrebnicul ăsta mucos de fratesu se străduia din răsputeri să-i diminuieze locul în fața lui Jock, să-l îndepărteze de la conducerea lui Ewing Oil. Îi era dator lui Bobby, o veche datorie, pe care plănuia să i-o plătească într-o zi cu vîrf și îndesat. Și asta cît de curînd.

Mintea îi vagabondă înapoi în timp, pînă în noaptea aceea, cu mai mult de un an în urmă. Un întuneric compact se lăsase peste Southfork cînd J.R. se întorsese acasă și nu observase că Bobby stătea pe patio cu o expresie acuzatoare pe față.

— J.R. — îi spuse Bobby ferm — hai să stăm de vorbă.

Era în vocea lui o asprime neobișnuită, care-l alertă pe J.R. pînă la panică. În loc să riposteze, simți nevoia să se apere. J.R. era oricînd gata să se lupte pe propriul lui teren, în momentele lui bune. Dar nu era în stare să lupte cînd dușmanul cunoștea armele și regulile.

— E tîrziu, Bobby. Aș vrea să mă culc.

Trecu pe lîngă Bobby, dar acesta îl prinse și îl smuci înapoi.

— Ia-o încet, frățioare...

— Am spus că vreau să vorbim.

— Ce naiba se întîmplă aici ? Cînd se îndoia de ceva, J.R. ataca.

— Sînt ocupat mîine toată ziua, începînd de dimineață. Cineva trebuie să se ocupe și de interesele lui Ewing Oil.

— Băiete, trebuie să-ți vorbesc. Anul trecut, cînd ai încercat să transformi Southforkul într-un cîmp de extracție, mi-am închipuit că mai mult decît atît nu poți să te cobori. Văd că m-am înșelat.

— Asta e un plan vechi, gata cu el, s-a terminat, mi-am dat cuvîntul.

— Cuvîntul tău nu valorează nici cît o ceapă degerată.

— Nu sînt obligat să te ascult. Vocea lui Bobby era veninoasă.

— Trebuie să dai niște explicații.

— Ce să explic ? Tu trebuie să te explici. Pentru că ți-ai băgat nasul în biroul meu, în hîrtiile mele personale. La naiba, băiete, ai lăsat-o pe biata Kristin cu ochii în lacrimi cînd ai plecat. Fata asta lucrează pentru mine, în interesul meu și al ei. Dă-mi voie să-ți spun că afacerile mele nu sînt ale concernului tău.

Bobby se dădu înapoi și apucă o pliantă de pe masa de fier vopsit.

— Asta — ridică el planta la nivelul umărului — știi ce conține asta, J.R. ? Aruncă conținutul pliantei pe masă.

— Copii ale ipotecărilor Southforkului, J.R. Copii pe care le-am făcut la Biroul de Înregistrări.

J.R. simți că stomacul i se întoarse pe dos și-i fu frică să nu-i vină rău. Trase în plămîni aerul rece al serii și-și adună toată energia ca să nu se clatine. Zîmbi și-și desfăcu mîinile în lături, dezarmat.

— Bobby, Bobby, a fost doar o formalitate.

— O formalitate ! Așa numești tu ipotecarea Southforkului ?

— Nu înțelegi...

În clipa aceea, purtînd halate peste pijamale, apărură Jock și Miss Ellie. Miss Ellie părea supărată, aproape înspăimîntată. Jock, după cum arăta, era furios.

— La naiba, ce-i scandalul ăsta ? Nimeni nu se poate odihni aici în timpul nopții. Pentru ce vă bateți acum ?

— E aproape miezul nopții, spuse Miss Ellie conciliant.

— Mi se pare, băieți, că voi întotdeauna vă scărmănați, ca niște copii, izbucni Jock, vă scărmănați și țipați

unul la altul, fiecare dorind să aibă ce are celălalt. Fiecare reclamînd că lui i se cuvine partea leului. Nu o singură dată v-am despărțit ca pe doi cocoși de luptă și am căpătat pumni pentru deranjul meu. Nu mă feresc să-ți spun, Bobby, că ai cîștigat cele mai multe din aceste războaie cu fratele tău. Dar tu, J.R., tu de obicei terminai în felul care te caracterizează. N-are importanță, totul a trecut. Atunci la ce urletele și furia asta ?

Bobby privi țintă la J.R.

— Intenționezi să le spui tu, sau o fac eu ?

— Ce este, J.R. — întreabă Miss Ellie.

— Doar afaceri, mamă, asta-i tot.

— Nu-i minți, scrînși Bobby. Vor afla destul de repede.

— Nimeni nu trebuie să afle — i-o întoarse J.R. Nimeni nu are motiv de supărare pînă nu începem să culegem ce-am semănat. Aș putea salva Ewing Oil și tot ce posedă familia fără ca mama și tata să-și piardă un minut de somn din cauza asta.

Jock se încruntă.

— Păi, cum deja ne-am pierdut mai mult de un minut de somn, sper că ai să ne spui despre ce e vorba.

J.R. își dădu seama că era un ordin. Totuși, nu putu spune nimic.

Bobby vorbi.

— Cliff Barnes i-a spus lui Pam că unul din motivele pentru care vrea să-i pună capac lui Ewing Oil este ca să oprească expansiunea noastră în Asia de Sud-Est.

— Asia de Sud-Est ! Cuvintele îl izbiră pe Jock cu greutatea lui Holy Writ. J.R., ai spus că te vei potoli.

— De asta încercam să-i vorbesc lui Bobby. E o afacere excelentă, tată.

— Ți-ai dat cuvîntul, fiule, spuse Miss Ellie.

Jock făcu un gest care atrase toate privirile asupra lui.

— De unde ai găsit atîția bani pentru concesiuni ?

— Ipotecări — spuse Bobby. Valorează aproximativ o sută de milioane de dolari.

— O sută de milioane ! Cum ? Fața lui Jock era împietrită în întuneric, picioarele desfăcute erau solid înfipte în sol : un bărbat stînd pe propriile-i picioare, sigur de el, puternic, neiertător, peste care nu puteai trece ușor. Cum ? — spuse el din nou.

— Voiam s-o fac singur, tată, replică nervos J.R. Tu ai fi făcut la fel.

— De unde ai luat o sută de milioane ?

— Avem destule bunuri, dacă le socotim.

— Bunuri ! — spuse Jock. Avem doar un singur bun și ăsta e Southfork.

Bobby arătă ipotecările de pe masă. Jock le luă, cu ochii la J.R.

— Ce-s astea, băiete ?

— Ipotecări, spuse Bobby.

— De ce Southforkul ?

— Încearcă să înțelegi, tată.

Miss Ellie își duse mîna la gură.

— Ai ipotecat Southforkul ! Vorbele stăruiră în aerul nopții, acuzatoare.

J.R. răspunse după o lungă pauză.

— Toate se vor aranja de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

— Cînd trebuie plătit primul împrumut ? — spuse Jock cu greu.

— Săptămîna viitoare, tată.

— Cum ai putut face asta fără să vorbești mai întîi cu mine, J.R. ? Cum ai putut să implici Southforkul ?

— Asta e casa noastră. Casa ta — spuse Miss Ellie.

— Tată, tu și cu mama aveți propriile voastre probleme. Sănătatea...

— Nu contează sănătatea mea și a mamei. Ne vom ocupa de asta. Dar să ipotechezi Southforkul...

J.R. deveni agresiv.

— M-ai pus să mă ocup de Eving Oil. Trebuia luată o hotărîre și am luat-o. Afacerea asta merită un risc calculat.

— Casa noastră *un risc calculat !* — spuse Miss Ellie. Ce idei sînt astea ?

— Mamă, nu e nici un motiv de supărare. E vorba doar de o afacere. O problemă de afaceri.

Miss Ellie răspunse cu o asprime neobișnuită a vocii :

— Pot să înțeleg ceea ce numiți voi *afaceri*..

— Mamă, n-am vrut să te ofensez. Tată ! — aproape că pleda cu disperare în dorința de a obține aprobarea, înțelegerea, și mai presus de toate, respectul părinților. Tată, pot să mă descurc. O voi scoate perfect la capăt.

Jock mormăi, rememorînd cu rapiditate ce auzise.

— Care sînt șansele ca petrolul să ne parvină de acolo înainte de termenul de plată pentru prima datorie ?

J.R. ezită.

— Par să fie mici.

— Cît de mici ?

— Prea mici. A fost vremeá rea acolo.

— Un taifun, spuse Bobby. A făcut o mulțime de pagube.

— Așa că am pățit-o, spuse Jock ca și cum ar fi închis o carte. O luă pe Ellie de mînă.

— Southfork a rezistat timp de generații, a învins nepoftiții și hoții de pămînturi, a învins pistolarii și escrocii care se ocupă de petrol, i-am învins pe toți și am păstrat pămîntul. Dar acest J.R. ne-a terminat...

— Tată ! strigă J.R. după părinții care se retrăgeau. Mamă ! Dați-mi o șansă !

Se aruncă asupra lui Bobby :

— Tu mi-ai făcut-o şi m-a costat pierderea respectului tatei. Îl voi reobţine, de-ar fi să fie ultimul lucru pe care am să-l fac. Te voi face să plăteşti pentru asta, te voi face să plăteşti !

Bobby intră în casă după părinţii săi, nedîndu-i fratelui său satisfacţia unui răspuns.

Dar acum, se gîndea J.R., confortabil instalat în scaunul lui de piele maro, totul va merge bine. Cînd ultima lui afacere va deveni cunoscută, cînd Jock va înţelege ce a realizat, ce a cîştigat pentru Ewing Oil, va trebui în sfîrşit să priceapă că J.R. era fără îndoială cel care merita să fie capul familiei. Un Ewing adevărat. Care avea drept la respectul tatălui său.

Lucy nu-şi putea scoate din minte ultima ei întîlnire cu Alan Beam. Toată noaptea stătuse trează, învinovăţindu-se că nu s-a purtat bine cu Alan, că nu e demnă de el, că nu e destul de femeie ca să-i placă.

Să se însoare cu ea ! Ce fel de soţie ar putea ea fi ? Doar o fată speriată, neîndemînatică. Nici o secundă nu crezuse că el lua propunerea în serios. Era un fel de trúc ca s-o decepţioneze şi s-o dezamăgească. Dar de ce ?

Nu găsi nici un răspuns toată noaptea, tot frămîntîndu-se şi întorcîndu-se de pe o parte pe alta.

În final, se ridică şi coborî scările îmbrăcată doar în cămaşa ei de noapte, foarte scurtă şi transparentă. O vedenie pală şi blondă înainta în noapte, vie şi silenţioasă, traversînd sufrageria acestei case mari, ieşind pe patio şi îndreptîndu-se în picioarele goale spre grajduri.

— Cine-i acolo ?

Vocea cu un ton de comandă o izbi scurt. În întuneric cineva îi venea în întîmpinare. Ray Krebbs, slab şi înalt, un caracter foarte ferm, administratorul Southforkului.

— Lucy ! Ce faci aici la ora asta din noapte ? Ochii îi alunecară peste ea, fără să le poată scăpa proeminența mai întunecată a sfîrcurilor sînilor ei, sub cămașa subțire.

Ea îi zîmbi. Îl lăsă să o privească. Și deodată dori să o privească, dori să fie văzută. La naiba cu Alan Beam și felul lui protocolar de a fi, cu evaziunile și legăturile de drept, cu propunerile lui care o speriau și o amenințau. Alan voia s-o lege, s-o facă jumătatea lui și Lucy nu voia să se petreacă asta pentru nici un bărbat din lume. La naiba, nu. Atît cît nu intrau în hora măritișului, atît durau libertățile și drepturile unei fete ; și imediat după aceea dispăreau. Dispăreau toate : o ștergeau, fără o vorbă. Și apoi, divorțul, distrugerea unei familii, ruinarea vieții unui copil.

Nu era pentru Lucy Ewing.

— Ți-aș putea pune aceeași întrebare, spuse ea. Și încercă să se apropie.

— Nu puteam dormi. Ray scutură din cap.

— Ți-aș povesti cele mai rele vise ale mele dacă mi le-ai povesti și tu pe ale tale, fredonă ea încet și făcu o pauză lungă.

— Vino ! spuse el, luînd-o de braț. Am să te conduc înapoi acasă.

Ea își eliberă brațul și se sprijini de el.

— Hmm, mirosi așa de frumos, Ray.

— Hai să mergem, Lucy.

— N-am chef să mă întorc. De ce nu vrei să ne așezăm undeva ?

— Sînt obosit, Lucy. Mă duc să mă culc.

— Merg cu tine.

— Las-o baltă. Locul tău e acasă, al meu e aici.

— Nu mă placi, Ray ? — Se dădu un pas înapoi.

— Te plac destul de mult.

— Privește-mă.

El își ațintì privirea înainte, făcînd figura cowboy-ului clasic — puternic, pur, hotărît. Totuși, nu așa de îndrăzneț cum au cowboy-ii reputația de a fi.

— Îți spun la revedere, Lucy. Somn ușor. Și dispăru în întuneric fără nici un alt cuvînt.

Ea blestemă noaptea goală care o lăsase înfrigurată, singură și fără apărare. Lui Lucy i se părea că e tot timpul respinsă. Toți fugeau de ea. Prietenii, familia, iubiții. Nimic nu obținea ușor, nimic nu mergea așa cum i-ar fi plăcut.

Avea doar cinsprezece ani cînd îi trecuse prin cap că e timpul să-și piardă fecioria. Hotărîrea fusese mai simplu de luat decît de împlinit. Fiecare băiat spre care se îndrepta se împotrivea, dacă nu era chiar ostil. Ea ispitea, sugera, seducea ; nimic. Băieții se fereau de ea ca de ciumă. În final crezu că erau și ei la fel de speriați și de lipsiți de experiență ca și ea ; poate mai rău. Dar ea voia să-și asume urmările, ei nu.

Înțelesese că avea nevoie de cineva mai în vîrstă, mai experimentat, și dornic ca un taur în călduri. Waite Walker era un astfel de bărbat. Avea 25 de ani, brațe puternice și umeri largi și o fanfaronadă care anunța că e un mascul sadea, gata s-o dovedească oricărei femei, la comandă. Lucy își făcu socotelile și se ținu după Waite Walker.

Rezultatele fură devastatoare. El interpretă deschiderea ei drept cunoaștere, dorința ei vicleană de flirt drept sexualitate, corpul ei adolescentin rotunjit drept al unei femei cu experiență. O luă și o duse în spatele silozului fermei tatălui său și nu o tratà mai bine decît ar fi putut trata un animal pe cîmp. Îi lăsă urmele dinților pe spate, vînătăi pe piept și brațe și urme de sînge pe coapse.

Și cînd termină cu ea, o lăsă întinsă pe pămînt, ameţită și înspăimîntată și neștiind dacă trebuia sau nu să se plîngă.

Mai tîrziu, cînd Lucy găsi timp să reflecteze la asta, se învinovăți pe ea însăși. Era evident că un bărbat cu maturitatea și experiența lui știa totul despre sex ; iar ea nu. Era evident că fusese naivă și proastă să se aștepte la ceva mai mult sau mai bun. Era evident că fusese doar folosită.

Așa că se aștepta la foarte puțin de la bărbați și primea și mai puțin. Era sigură că bărbații o vor trata rău și astfel nu era niciodată dezămăgită. Înțelesese că ei nu o stimează,ci doar o foloseau ca și cum n-ar fi fost bună pentru altceva. Această convingere o mai avea și acum.

Folosită și aruncată. Tratată rău și ignorată după aceea. Înjosită, rușinată și părăsită. Așa o tratase maică-sa. Și taică-su. De ce nu și străinii ?

Chiar, de ce nu ?

— 5 —

Luminările pîlpîiau ușor, reflectîndu-se în paharele de vin cu care Jordan Lee și Kristin toastau unul cu altul. Băură și el umplu paharele la loc.

— E un vin minunat, Jordan, spuse Kristin, languros și provocator. Era îmbrăcată îngrijit pentru această ocazie : fustă lungă, neagră, largă și vaporoasă și bluză de dantelă albă, care îi scotea în evidență pieptul plin și tînăr, fără sutien. Cît dură cina, fu imposibil pentru Jordan să-și ia ochii de la ea. Cum seara trecea, dorința lui creștea și deveni nerăbdător.

— Da, răspunse el, cu fața lui de texan concentrată parcă spre o țintă îndepărtată. Ochii îi erau întredeschiși, vocea părea că-i alunecă înapoi, în gît. Da, un vin celebru.

Se ridică de la masă.

— De altfel, așa a fost toată cina, Kristin.

— M-am străduit, Jordan, m-am străduit.

El îi întinse mîna și ea i-o apucă.

— Aș spune, micuță doamnă, că orice îți reușește.

O ajută să se ridice în picioare. Ochii ei erau aproape la același nivel cu ai lui și parfumul ei dulce și îmbătător îi umplu nările. Apropierea asta făcu să-i crească pulsul și-i deșteaptă simțurile. Brusc, gîndurile îi alunecară înapoi, în timp ; cînd a fost ultima oară cînd o femeie l-a atras atît de intens și de repede fără măcar

să o atingă sau să o sărute ? Acum mulți ani. Jordan credea că a lăsat de mult în urmă felul ăsta de dragoste, cînd mai era în floarea vîrstei. Dar iată că aici se afla creatura asta frumoasă și plină de viață, atît de ușor de atins. Își propuse să nu se grăbească, s-o ia încet, ca s-o aducă ușurel pînă la un punct satisfăcător pentru el.

— Ce drăguț din partea dumneavoastră să spuneți asta, amabile domn, spuse Kristin — și îi făcu o reverență.

— Drăguț e din partea ta că m-ai invitat, spuse el, conducînd-o. Frumos apartament.

— J.R. mi-a spus că familia ta nu este în oraș, așa că m-am gîndit că ți-ar place să mănînci ceva pregătit în casă, Jordan...

Jordan îi luă mîna :

— La mine acasă mîncarea n-a fost niciodată ca asta.

Ea rîse subțire, fragil, lung. El îi sărută dosul palmei, îi duse un deget la buze, ținîndu-i-l așa. apoi, foarte încet, i-l luă în gură.

— Oh, spuse ea, oh, dragul meu.

— Să-i mulțumesc lui J.R. pentru seara asta, Kristin, sau ție ?

— Oh, lui J.R., bineînțeles.

— Un prinț printre oameni, nu-i așa ?

Ea se așează în mijlocul sofalei, așa încît indiferent unde s-ar fi așezat el, să poată fi aproape, foarte aproape. Kristin își puse un picior peste celălalt și își aranjă fusta, fără grabă. Își aruncă pantofii și se întinse de-a lungul sofalei.

— J.R. s-a comportat fără îndoială minunat cu Sue Ellen și cu mine. Nu mă pot opri să nu-l îndrăgesc...

— Cît de mult să-l îndrăgești, Kristin ?

Jordan îi luă din nou mîna. Răspunsul ei fu un zîmbet enigmatic.

— Să fii îndrăgostită de J.R. — se pare că nu prea este un sentiment comun.

El se dădu mai aproape.

— Nu prea multă lume din Dallas îl agrează.

— E adevărat că J.R. le joacă la mulți farse murdare ? Asociaților lui de afaceri ?

El o cuprinse cu brațul, pe la spate. Ca răspuns, ea se sprijini pe spate, cu părul răspîndit pe sofa, ca un cadru întunecat.

— Poate. Dar J.R. știe prea multe ca să mă necăjească, pe mine și pe băieții din cartel. Nimeni nu se pune cu Jordan Lee, dacă vrea să mai stea în Dallas.

Ea își țuguie buzele drept răspuns și Jordan se aplecă deasupra ei, cu gura căutîndu-i-o pe a ei. Mult timp ea nu avu nici o reacție, apoi buzele i se muiară și se depărtară încet. El îi atinse dinții cu limba, fiind conștient de dorința ce dormita de mult în el. Cînd se simți mușcat ușor de dinții ei, se împinse și mai mult în ea fiind sigur că era acceptat.

Îi cuprinse pieptul. Pieptul ei era plin, tînăr și tare și palmele lui îi simțiră sfîrcurile dure ale sînilor. Simțurile i se deșteptară și pielea îl furnica. O dezmierdă, mîngîindu-i fesele pline. Palma lui fără astîmpăr își urmă calea de pe genunchi în sus și Jordan își dădu curînd seama că ea nu avea lenjerie sub fustă. Electrizat, își duse mîna mai sus.

— Oh, nu, te rog...

— Ești așa de frumoasă.

— Nu poți să-mi faci asta.

Jordan se retrase și ea încearcă să se ridice. O mînă mare, surprinzător de puternică, o așeză la loc.

— Ce joc e ăsta, fato ?

— Joc ? Nu e nici un joc, Jordan. Nu sînt o femeie ușoară. Îmi place compania ta. Vreau să te cunosc. Cine știe, poate că într-o zi, chiar...

— La naiba !

Jordan se aruncă înapoi peste ea, pipăind-o cu mîinile lui puternice, ținîndu-o înapoi pe sofa. Ea încercă să-l împingă.

— Lasă-mă-n pace ! Nu mă atinge !

— Doamnă, vei primi exact ceea ce ai cerut.

— Nu, n-ai înțeles.

Jordan rîse aspru și răgușit, de parcă ar fi văzut prin ea. Îi sfîșie bluza.

— Frumos, spuse el, sugîndu-i cînd un sîn, cînd celălalt, ignorîndu-i protestele, ținînd-o imobilizată sub el. O linse și o mușcă, iar cînd ea țipă, o pălmui peste față. O dată fu destul și Kristin începu să plîngă. Doar atunci îi dădu drumul și, în momentul acela confuz, Kristin crezu că totul se sfîrșise, și că Jordan își luase gîndu' de la ea. Numai că se înșela.

Îl privi și îl văzu dîndu-și jos pantalonii și chiloții. Încercă să se strecoare pe lîngă el, dar o mînă puternică o prinse și o trînti cu fața la pămînt. Cum încă opunea rezistență, el o lovi cu forță peste fese. Durerea iradie de-a lungul șirei spinării, Kristin gemu și începu să șchioapete.

El îi dădu fusta la o parte și-i porunci să-și desfacă picioarele. În loc de asta, ea își încrucișă gambele. El o mai pălmui de două ori și de data asta, cînd îi porunci a doua oară, se supuse.

— Dumnezeule, mormăi Jordan, Dumnezeule, Dumnezeule, ce pisicuță dulce. Chiar desertul de care avea poftă Jordan, mititico...

Se întinse peste ea, aspru și plin de dorință. Neatent, provocîndu-i durere și totodată stimulînd-o într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse. În ciuda scîrbei pe care o re-

simțea pentru el, carnea ei se încordă și începu să-i răspundă, pînă cînd coapsele ei îi înconjurară capul și începu să-l îmboldească iar și iar și iar. El se mișcă și ea se ridică să-l primească. Cu mîinile ca pentru rugăciune, cu gura întredeschisă, ea se ruga s-o lase, se ruga pentru carnea ei și ei se rostogoliră ca un singur trup, ca o încleștare de fiare sălbatice, niciodată potolite, niciodată liniștite, cerșind și cerînd, amenințînd și insistînd, pînă cînd se contopiră, trecînd dincolo de peretele translucid care-i despărțea.

Zăcură mult timp nemișcați, pe podea. Pasiunea se cheltuise, furtuna se consumase. Dorința pierise. Nu mîngîieri, nu sărutări. Nici o intimitate. Pînă ce el se ridică, rîzînd moale, dar triumfal.

— Ce-i amuzant aici ? se auzi ea spunînd, întrebîndu-se ce-i venise să pună o asemenea întrebare.

— Gîndește-te numai, mititico. Acest J.R. este fără îndoială un prieten adevărat și un prinț printre oameni. Mi-a dat două lucruri bune într-o singură zi. Cea mai minunată iubită pe care o poate avea un bărbat, o dată în viață.

— Și celălalt ? întrebă ea fără prea mare interes.

— M-a băgat în cea mai dulce afacere cu petrol din viața mea, asta-i tot.

Kristin simți cum creierul reîncepe să-i funcționeze normal. Toate instinctele îi spuneau să afle totul despre afacerea asta. Poate că asta-i va deschide calea să-l termine chiar pe J.R. Ewing.

— Ai chef să vorbești despre asta, scumpule ? gînguri ea.

J.R. se întoarse la birou. Cam în același timp în care Jordan Lee și Kristin se sculau de la masă, el se așeza la birou. În același timp în care ea se lăsa pradă sărutărilor

lui Jordan, J.R. își rememora activitățile zilei. Realizase mult, își amintea el, chiar mai mult decît în anii precedenți. Era vital ca ficcare mișcare pe care o făcea să-i promoveze interesele, interesele familiei Ewing, ale lui Ewing Oil și Southfork. Se încălzea la gloria anticipată ce urma să-i aparțină cînd această cea mai recentă afacere a lui va deveni cunoscută. Tatăl său va fi mîndru de el, îl va respecta, va înțelege că J.R. era pivotul întregii familii. Odată, simțea asta într-un loc secret din inima lui, J.R. va lua locul lui Jock.

Perspectiva îl făcu să se cutremure. Cu teamă, mai degrabă decît cu anticipație. Să iei locul lui Jock, să încapi în cizmele alea supradimensionate, bărbătești, să fii ceea ce era Jock și fusese întotdeauna. Nici un bărbat n-ar fi putut aspira la mai mult. Nici un succes mai mare n-ar fi putut avea nimeni.

— Te iubesc, tată — spuse J.R. cu voce tare.

Își aminti vremurile în care mergeau împreună să cumpere tauri. Asta se petrecuse cu mult timp în urmă. O pereche de tauri puternici pentru vitele de la Southfork. J.R. avea 12 ani și era pentru prima oară cînd Jock îl scoase cu el cu ocazia incursiunilor ocazionale dincolo de gardurile Southforkului. Trecură călărind peste Amarillo și ajunseră în mijlocul depresiunii. La nord de Căprioara Albă se întindea un peisaj mohorît.

Tată și fiu, pe o pereche de cai închiriați, mergînd spre singura lumină care pîlpîia în întunericul violaceu dinaintea răsăritului de soare. Ajunseră la un grup de 12 cowboy adunați ca niște lupi în jurul unui foc ce sfîrîie, în așteptarea dejunului. Se schimbară salutări și ei fură invitați să descalece și să servească ouă cu șuncă, prăjituri calde și cafea. În curînd Jock aduse vorba de problema care-l interesa și șeful îi spuse că are o pereche de tauri de vînzare.

Plictisit de discuția seacă despre greutate și preț pe pfund, J.R. se îndreptase spre țarc, unde niște tineri de vîrsta lui încercau să încalece un cal.

Îl văzură pe J.R., dar nu spuseră nimic și-și continuară eforturile, fără să se grăbească. Reușiră în final și, în timp ce unul din ei ținea calul care tremura, celălalt îi punea șaua. Apoi se urcă pe cal, numai că acesta, înțepenindu-se, începu să se încovoaie nebunește, aruncîndu-și capul în jos, cu ochii bulbucați și nările umflate, sforăind și nechezînd. În trei secunde totul se terminase. Călărețul era zvîrlit la pămînt iar calul alerga în plin avînt, sălbatic, de-a lungul țarcului. Cei doi cowboy tineri alergară spre gard. Cocoțați pe vîrful gardului, priviră la J.R.

— Vrei să-l încerci ?

J.R. își plimbă ochii înapoi după cal. Acesta stătea acum de parcă ar fi prins rădăcini în loc, sforăind ușor și plin de nerăbdare, mai negru decît cei mai negri ochi și privea cu precauție la cei ce-l chinuiseră. J.R. călărea — și călărea bine, dar evitase întotdeauna rigorile dresurii cailor. La Southfork asta o făceau bărbații maturi și ideea de a încăleca un cal care sărea ca un nebun în două picioare îl umplea pe J.R. de teroare.

— Nu, mulțumesc.

Se străduí să vorbească normal și dădu la iveală cel mai binevoitor zîmbet. Cei doi cowboy nu se potoliră, de parcă simțiseră o victimă sigură și nu puteau rezista plăcerii de a-l vedea pe noul venit în inferioritate.

— Ți-e frică ? — spuse primul.

— Nu-l învinovăți, zise al doilea. Și mie mi-e frică. Dar am să-l mai încerc pe Buster de 12 ori, oricum.

— Cauți zîzanie, Toby. Băiatul ăsta e un adevărat fricos din cap pînă-n picioare.

J.R. înlemni.

— Nu mă fă fricos — mîrîi el.

Amîndoi băieţii rîseră. J.R. făcu un pas spre el, cînd simţi nişte ochi urmărindu-l. Se răsuci în jur, ca să-l vadă pe Jock şi pe alţi cîţiva cowboy la 12 yarzi distanţă, aşteptînd să-l vadă răspunzînd. Îşi îndreptă umerii şi-i înfruntă pe cei doi băieţi străini.

— O.K.Am să-l călăresc pe blestematul ăsta de cal pentru voi.

Se lăsă să alunece în ţarc şi se apropie de Buster fără grabă, înconjurîndu-l pe la spate şi vorbindu-i moale. Buster lovi cu copita şi J.R. făcu un salt în spate de parcă ar fi fost lovit. Apoi îl apucă de frîu. Buster îşi aruncă capul în sus şi J.R. se rerase iar. Apoi mai avansă odată. Cu frîiele în mîini, îşi puse piciorul stîng în scara de la şa. Buster, tremurînd, îşi arătă dinţii şi făcu o mişcare bruscă din coadă. J.R. fu azvîrlit şi se rostogoli în praf. Buster se sprijini pe spate, cu picioarele din faţă fremătînd în aer şi nechezînd în semn de iritare. J.R. alergă spre gard, ascunzîndu-se printre scîndurile acestuia ca să fie în siguranţă.

Rîsul izbucni de peste tot. De la băieţii din spatele lui, de la bărbaţii care erau cu tatăl lui, din faţă. J.R. se scutură de praf şi se ridică, dorind mai degraă să fi fost mort. Era plin de ruşine şi amărăciune pentru eşecul lui.

Mai tîrziu, cînd era singur cu Jock, J.R. spuse :

— Îmi pare rău, tată. Blestematul de cal m-a speriat de moarte.

Jock îl privi. Fata lui încreţită de soare era neîngăduitoare, vocea bărbătească — inflexibilă, fermă.

— Nimeni nu te-a dus în ţarc, tu însuţi ai făcut-o.

— Băieţii ăia m-au făcut fricos.

Ochii lui Jock se îngustară.

— Şi tu le-ai dovedit-o, aş putea să spun.

J.R. simți că oasele i se contractă, pielea i se strînge, prezența sa e redusă la zero.

— Nu sînt un fricos, tată — strigă el. Nu sînt!

— Băiete, spuse Jock cu răceală, trebuie să mi-o dovedești. Hai să uităm amîndoi ce s-a întîmplat în țarc.

Jock înaintă cu pași mari, înalt, implacabil, atît de puternic și curajos, atît de neegalat.

— Dar, tată, strigă J.R. după silueta care se retrăgea, eu te iubesc...

Ace Bar era o cavernă întunecoasă și zgomotoasă, mirosind a băuturi spirtoase și a tutun stătut. O orchestră din trei oameni zdrăngănea o melodie rock, fără vervă și fără pasiune. O dansatoare de duzină se arunca și se răsucea de-a lungul micii scene din spatele barului, cu un zîmbet de clown întipărit pe fața ei, altfel chinuită. Cîțiva bărbați aruncau monezi spre ea cînd se mișca, risul lor batjocoritor anunțînd că alți firfirici sînt gata să-și atingă ținta.

La mese, cîțiva beți singuratici, nu le dădeau nici o atenție. Aproape de ușa din spate, care ducea la o alee, doi tipi viguroși în cizme și cu pălării Stetson izbeau în flipperul de la jocurile mecanice care țăcănea una-două. De o parte a barului, Sue Ellen își termină paharul și ridică un braț molatic ca semn pentru barman să-i aducă altul. Acesta îi umplu din nou paharul și-i luă banii.

Ochii ei mari se ridicară spre dansatoarea de duzină. Un val de simpatie făcu să apară în ochii lui Sue Ellen lacrimi. Femeia de acolo — de mult trecută de prima tinerețe — era o ființă umană cu o adîncă suferință întipărită pe fața înghețată. Ca și dansatoarea, Sue Ellen simți că nu are nimic de pierdut : nici putere, nici curaj,

nici dorință reală de a merge mai departe. Spre deosebire de dansatoare, ea purta veșminte arătoase, care o salvau de cele mai evidente degradări pe care le oferea viața. Ea, Dumnezeu s-o ajute, era o Ewing.

Rîse tare, o erupție aspră, auto-batjocoritoare, fără umor sau veselie. Un cowboy, așezat la mijlocul barului, privi în direcția ei și o examină, cu mult interes.

Sue Ellen își dădu peste gît paharul și ceru un altul. Exista o limită pînă la care putea să îndure o ființă umană. Un capăt al suferințelor și problemelor. Oricine avea dreptul la afecțiune, la sprijin și dragoste. În afara lui Sue Ellen.

Ducă-se la dracu' J.R. și chiar și mai departe ! La naiba cu meschinăria și cu înșelătoria lui ! La naiba cu el și cu Kristin, propria ei soră dată de la Dumnezeu ! La naiba cu ea însăși ca soție, mamă și femeie ratată ! La naiba, la naiba, la naiba !

Își vedea de treaba ei, așezată pe scaunul înalt al barului și calculă greșit distanța pînă la sol. Se împiedică, sau mai degrabă fu îmbrîncită de un trecător și scăpă din mînă poșeta ei de umăr din cea mai bună piele Sakewitz — numai Dumnezeu știe cît costa ! — care se răsturnă pe podea. Se clătină, fiindu-i greu s-o găsească, ajungînd cu mîinile și genunchii pe jos, pipăind derutată după geantă.

— După asta căutați, doamnă ?

O pereche de picioare în cizme stăteau aproape de ea. Își ridică ochii și văzu un cowboy înalt și slab, cu geanta ei în mîna lui mare și bătătorită. O ajută să se ridice. Ea îi permise să-i treacă cureaua de la geantă peste umăr.

— Mulțumesc, amabile domn, gînguri ea, ridicîndu-și ochii spre ai lui. Fața îi era lungă și osoasă, cu buzele

subțiri, trase înapoi în ceea ce trecea drept un zîmbet, cu ochii bărbătești aproape albi în întunericul din Ace Bar.

— Dusty ? — întrebă ea — Tu ești, Dusty Farlow ?

— Contează ?

— Păi bineînțeles că da, dar nu grozav de mult. Dacă nu ești Dusty, cine ești ?

— Numele meu e Josh, doamnă.

— Nu Dusty.

— Sper că nu v-am dezămăgit.

— Arăți exact ca Dusty.

— Vă invit să beți ceva cu mine, doamnă. E un separeu liber.

O apucă ferm de braț, ajutînd-o să se coboare de pe scaun. Doi cowboy ședeau în separeu, bînd bere Lone Star.

Josh făcu o mișcare rapidă cu mîna și ei plecară, hlizindu-se în urmă. O chelneriță în costum sumar de dansatoare își făcu apariția.

— Ce vreți să beți ? — întrebă Josh.

— Bourbon și apă minerală. Foarte puțină apă, spuse Sue Ellen. Pentru mine, doar atît.

— Și pentru mine o gură.

Sue Ellen îl scrută cu privirea pe bărbatul de lîngă ea.

— Ești chiar tu, Dusty ?

Josh îi zîmbi și îi luă mîna într-a lui.

— Arăți mai frumoasă ca niciodată, Sue Ellen.

— Mulțumesc, Dusty.

Barmanul aduse băutura, o așeză pe masă și ezită.

— Vă simțiți bine, doamnă ?

Cowboy-ul se crispă.

— Ce te interesează, domnule ? Ți-ai făcut treaba, acum șterge-o !

— Eram doar îngrijorat, domnule, spuse barmanul retrăgîndu-se.

Josh își goli paharul pe jumătate.

— Bea.

Ea bău. Apoi scuturâ capul, mirată, cu un zîmbet vag de încîntare pe față.

— Nu pot să cred...

Josh își petrecu brațul pe lîngă ea, dîndu-se mai aproape. Era cea mai frumoasă femeie lîngă care stătuse atît de aproape, cea mai frumoasă și mai stilată. Privi la hainele ei, la lănțișorul fin de aur din jurul gîtului ei grațios, la inelul din deget. Stilată și cu bani. De data asta chiar că-și împlinea principiul călăuzitor. Tot ce-i bun e strîns laolaltă în același dulce, mirositor ambalaj. Îi întoarse fața spre el și o sărută lung și apăsat.

— Vai, Dusty, ești de-a dreptul copleșitor. Dă-mi răgaz să răsuflu. Cei doi cowboy care ocupaseră mai înainte separeul se strecurară pe locul din fața lor, fixînd-o înfometați pe Sue Ellen.

— Hei, băiete, cum ne-a fost înțelegerea ?

— Cărați-vă, băieți, spuse Josh, cu o remarcabilă lipsă de bună dispoziție. Asta e doar a mea.

— Hai, Josh, vino-ți în fire.

— Destul, băieți, cărați-vă !

— Dusty, murmură ea. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna.

— Cine naiba-i Dusty ? întrebă unul din cowboy.

— Eu sînt, spuse Josh. Sînt aici, draga mea, lîngă tine.

Își lipi fața de părul ei, alunecînd în jos, spre gît, sărutîndu-i și mușcînd-o. Îi puse o mînă pe un genunchi, strîngîndu-i-l insistent și tare cu degetele.

— Ah, Dusty, spuse vag Sue Ellen, pierdută în ceața amintirilor, nu se poate... în fața prietenilor tăi... nu se poate...

Barmanul intră în mica sală din spate, care servea de birou al Ace Bar-ului. Formă un număr de telefon și așteptă pînă răspunse cineva.

— Casa Ewing ? întrebă el.

Bobby Ewing, care lucra acasă, la Southfork, cu Ray Krebbs, administratorul ranchului, ridică receptorul la primul apel.

— Aici Bobby Ewing, cine e la telefon ?

— Sînt proprietarul barului Ace Bar, domnule Ewing. Nu vreau încurcături.

— Încurcături ! Ce fel de încurcături ?

— E vorba de doamna Ewing...

— Doamna Ewing ! Primul gînd al lui Bobby fu la Pam.

— Ce este ? Ce s-a întîmplat ?

— Vorbesc din Braddock...

— Da, știu unde este Ace Bar. Care-i problema ?

— E vorba de doamna Ewing. E aici acum, a băut cam mult și mi se pare că are nevoie de ajutor...

— Care doamnă Ewing ?

Dar barmanul pusese receptorul în furcă, fără să mai răspundă.

— 6 —

În același timp în care Sue Ellen bea cu Josh, Pam îi făcea o vizită fratelui ei, Cliff Barnes, în apartamentul acestuia. Acesta nu-și pierdu timpul cu preliminarii, și o luă de cum intră pe ușă.

— Am pentru tine niște noutăți fantastice ! exultă el, în loc să o salute. Pentru noi.

— Ai aflat ceva despre mama noastră ?

— Ceva mult mai important.

— Oh !

Dezamăgirea ei era evidentă și Pam se lăsă să alunece într-un scaun, pierzîndu-și interesul.

— Am încercat să te sun în Colorado...

— Am fost foarte ocupați, tot timpul pe drum.

— Dar acum te-ai întors. Crede-mă, Pam, e foarte important. Am semnăturile verificate și e mai mult decît în regulă și legal.

— Certificatul de moarte pentru tata...

Cliff scutură nerăbdător din cap.

— Nu, nimic de felul ăsta. E un contract legal, bona fide, care leagă și în vigoare...

— Contract ? Despre ce tot vorbești, Cliff ?

— Iată-l. Amintește-ți de timpurile în care tu și cu mine căutam prin bunurile lui Digger. L-am găsit în una din lăzile alea vechi.

— Credeam că m-ai adus aici să-mi vorbești despre mama. Oh, Cliff, de ce îți pierzi timpul cu contractul ăsta vechi, fără nici un folos ?

Cliff o privi dispreţuitor. Nu înţelesese nimic din ce-i spusese. Bine, o să-i explice, literă cu literă, o s-o facă să înţeleagă.

— Soră dragă, ascultă cu atenţie. Ceea ce am în mînă — bucata asta de hîrtie aparent inocentă — este ceea ce întotdeauna am visat să găsesc. O posibilitate de a ne revanșa față de Ewingi, de J.R. Ewing în mod special și de Jock Ewing, ticălosul ăla bătrîn. S-o facem pentru tata și pentru noi.

Ochii lui Pam fulgerară.

— E ceva de care ai uitat, frăţioare. Sînt o Ewing. Intenţionez să rămîn o Ewing. Lovind familia asta, mă lovești pe mine.

— Nu sări așa, Pam. Ascultă-mă.

— Lasă-mă să văd hîrtia aia.

— Am să ți-o citesc. „Prin urmare, s-a căzut de acord ca toate veniturile și profiturile zăcămîntului petrolifer cunoscut sub numele de Ewing 23 să fie împărţite în mod egal între Jock Ewing și Willard Barnes și moștenitorii lor, în ordinea perpetuării".

— Așa că ?

— Așa că ! Nu înţelegi ? Contractul e datat 26 Februarie 1938 și semnat de bătrînul Ewing și de Digger.

— Ce-are asta de-a face cu tine și cu mine, Cliff ?

— Asta înseamnă...

Cliff se opri și încercă să-și regleze respiraţia și să-și încetinească bătăile inimii.

— Asta înseamnă că nu vom mai sta mult la ușa din spate, cu pălăria în mînă. Asta înseamnă că noi, Barnes-ii, intrăm prin față, ca parteneri egali cu Ewingii.

Cel puțin în ce privește zăcămîntul ăsta petrolifer. Pentru o jumătate de milion de dolari pe an, poate mai mult. Îți poți imagina ce mutră o să facă J.R. cînd am să-i arăt asta ? Nu mai am răbdare.

Lui Pam îi fu imposibil să-i împărtășească entuziasmul și interesul.

— Dacă contractul ăsta era bun la ceva, de ce a fost atîta timp ascuns în lada aia ?

— Cine știe ? Îl cunoșteai pe Digger cel puțin la fel de bine ca și mine. Tată era probabil beat cînd a semnat contractul ăsta și a uitat apoi complet de el. Nu m-ar surprinde să-l fi îmbătat chiar Ewing, în acest scop...

— Oh, Cliff...

— Așa cred.

— Nu și-ar fi reamintit Jock ?

— Poate da, poate nu. Oricum, contractul a fost semnat cu mai mult de 40 de ani în urmă. Bobby a redeschis zăcămîntul ăsta luna trecută. Jock n-avea idee de contractul ăsta. De ce să fi avut ? Nu și-a amintit de el timp de 40 de ani și acum, cînd Digger a murit și a fost îngropat, de ce și-ar mai fi amintit ? Morții nu cer nimic.

— Dar tu ceri.

— Pentru Digger și pentru noi.

— Și dacă J.R. îți întoarce spatele ?

Cliff rînji triumfător.

— Lasă-l să încerce. Vor asculta, fără îndoială, vor trebui să asculte acum. Și vreau să-mi țin promisiunea față de tata. Viața lui nu s-a risipit în zadar. Intenționez să mă ocup de asta, într-un fel sau altul...

Zgomotul în Ace Bar era mult mai intens acum. Mai mulți beți se adunaseră la bar și cele mai multe mese și separeuri fuseseră ocupate. Orchestra, de parcă ar fi

fost inspirată de un public mai larg, cînta mai tare, dacă nu mai bine. Fata de pe scenă țopăia și sălta, totdeauna cu un pas în urmă măsurii muzicii. Nimeni nu părea să fi observat.

Nimeni nu-i observă pe Josh și pe prietenii lui, conducînd-o pe Sue Ellen spre aleea din spatele barului. Părul ei era în dezordine, bluza aproape deschisă. Privea de parcă n-ar fi văzut pe nimeni și rîdea strident și aiurea cu atenția sărindu-i de la un loc la altul, de la o persoană la alta. Încă doi cowboy se adăugară grupului, curioși să vadă ce se va mai întîmpla. Dar Josh nu dădea nici un semn că ar avea de gînd să procedeze într-un fel sau altul.

— Unde mergem ? — vru să știe Sue Ellen, fără să se aștepte totuși la un răspuns.

— Mergem să ne distrăm — răspunse cineva. Îți plac petrecerile, nu-i așa ?

— Chiar aș avea chef de o petrecere. Întotdeauna am avut. Vreți să dansați toți, frumoșilor, cu Sue Ellen ? Lui Sue Ellen îi place să danseze.

Grupul se deplasă spre ieșirea din spate, care dădea în alee, îndreptîndu-se spre o mașină parcată în apropiere. Chiar atunci intrară în Ace Bar Bobby și Ray prin intrarea de la stradă. Barmanul îi văzu și le făcu semn spre ușa din spate. Bobby și Ray își croiră drum prin mulțimea vijelioasă și ieșiră în alee. Fără să-și spună o vorbă, se despărțiră. Bobby se postă în fața celor cinci cowboy și a lui Sue Ellen, Ray se așeză în spatele lor.

Bobby îi opri, împingîndu-i cu mîna :

— Stați așa, băieți.

— Ce-i asta ? spuse Josh, ascunzînd-o pe Sue Ellen în spatele lui și luînd o mină agresivă, la un yard distanță de Bobby.

— Ce te bagi tu aici, cowboy ?

— Doamna e cumnata mea. Vreau să fie clar de la început.

— Bobby ! Tu ești, Bobby ?

— Vino, Sue Ellen. Mergem acasă.

— Să i-o spui lui mutu' — îi azvîrli Josh.

— Sue Ellen, te iau acasă.

Ea scuturâ din cap.

— Nu, nu pot. Deabia l-am găsit.

Bobby înmărmuri.

— Îl cunoști pe omul ăsta ?

— Nu-l recunoști ? Dusty Farlow.

— Înțeleg, spuse Bobby. Își desfăcu larg mîinile :

— Acum, domnule, putem s-o rezolvăm în pace sau cu război. Cum îți place.

— Ai auzit-o pe doamna, spuse Josh. Nu vrea să meargă.

— Să nu mai comentăm...

— Rămîne cu noi.

— Ți-am mai spus, e...

Josh făcu un salt în față, aruncîndu-și mîna dreaptă înainte cu o surprinzătoare viteză. Dar Bobby era deja în gardă. Îi veni în întîmpinare, cu o lovitură rapidă în coaste, cu mîna dreaptă întinsă, puțin deasupra curelei. Josh se îndoi de durere. Bobby îl mai lovi o dată după ureche și cowboy-ul se prăvăli la pămînt, doborît.

Sue Ellen gemu de disperare :

— Uite ce i-ai făcut lui Dusty.

— Ați văzut ce s-a întîmplat, băieți, le spuse Bobby celorlalți. Mai vrea și altcineva ?

Ei se înapoiară fără o vorbă, iar Ray se trase la o parte, ca să-i lase să treacă.

Sue Ellen începu să plîngă :

— L-ai rănit.

— Se va face bine, spuse Bobby, conducînd-o afară. Totul va fi bine acum. Totul.

— Nu trebuia să-l rănești, plîngea ea. Nu trebuia.

În dimineața următoare, J.R. se sculă primul. Îmbrăcat în halat și papuci se duse în bucătărie și-și turnă cafea într-o cană, apoi se întoarse în casă. Deschise televizorul și privi imaginea de pe ecran care dispăru curînd lăsînd locul unui crainic care citea știrile de dimineață :

„Trei companii au lucrat continuu în timpul nopții și focul a fost stins în sfîrșit, la aproximativ cinci dimineața. S-au anunțat deja patru avarii și paguba este esitmată la..."

J.R. ieși din casă, fără să asculte mai departe. Ajuns pe patio, privi pese bazinul de înot, spre cîmpiile din jur, ca cineva care avea ceva de gînd. În spatele lui, complet îmbrăcat, apăru Bobby.

— Bună dimineața, J.R.

— Bună dimineața, frățioare.

— Cum se simte Sue Ellen în dimineața asta ?

— Doarme în pace, ca un bebeluș. Bețivii au un Dumnezeu al lor.

— Fii bun cu ea, J.R. E tristă.

— La naiba, are orice și-ar putea dori de pe lume. La ce să fie nefericită ?

— Întreab-o, J.R. Răspunsul te-ar putea surprinde.

— Poate că am s-o fac, poate că nu. Totuși, îți mulțumesc pentru ce ai făcut, Bobby.

— Sîntem doar o familie.

J.R. mormăi încet.

— Unde te pregătești să te duci așa devreme ?

— Sînt niște garduri doborîte la Two Sticks. Ray vrea să merg să le văd. Par a fi tăiate.

— Iar hoți de vite ?

— Încă nu știu. Vom vedea. Ai grijă...

J.R. dădu din cap și-l urmări cu privirea pe Bobby, care se îndrepta spre grajduri. O clipă mai tîrziu începu să sune telefonul. J.R. se grăbi să răspundă.

— Aici J.R. Ewing.

Era un apel de peste ocean. J.R. îi spuse telefonistei să-l pună imediat în legătură. Își ridică mîna în care ținea ceașca de cafea și văzu că tremura ; atît era de îngrijorat, atît de mult dorea ca treaba asta să iasă cum voia el. Atît de mult avea nevoie ca totul să meargă așa cum voia el.

La celălalt capăt, vocea se auzea slab :

— Alo, alo, tu ești, J.R. ?

— Bună, Hank. Mă auzi ?

Vocea lui Hank deveni acum mai puternică.

— E mai bine, J.R. Încerc să te prind de cîteva ore. E o încurcătură aici...

— Ce se întîmplă, amice ?

J.R. așează cana pe masă, cu grijă să nu vérse cafeaua. Își frecă palma umedă de halat :

— Hai să auzim noutățile.

— Exact cum ți-am spus, J.R. Totul s-a dus dracului. E nebunie pe aici. Revoluția e în plin avînt. Împușcături, bombe, foc și furtună peste tot. Nu valorează nici cît o ceapă degerată că ești american, aici, în clipa asta.

— Dar oamenii tăi ?

— I-am expediat pe toți peste granița...

— Și tu ?

— Timpul trece. Mai bine era să fiu pe drum. Am vrut doar să știi.

— Da ?

— Zăcămintele de petrol au fost naționalizate, J.R. Pînă la ultimul. Platformele de forare, vapoarele, tot a explodat. S-a dus totul, J.R. Îmi pare rău.

— Acum nu-ți fă sînge rău pentru asta, Hank. Nu-i vina ta că a fost ce a fost. Trebuie să te pui la adăpost. N-aș vrea să fii ucis pentru noi.

— Nici eu n-aș vrea, J.R.

— Atunci ia-o din loc. Și mulțumesc că m-ai sunat, Hank. Ai făcut treabă bună, amice. Ai să primești o gratificație.

— O gratificație ? — spuse Hank Thompson surprins și încurcat.

Nu primi răspuns. J.R., zîmbitor și plin de voie bună, puse receptorul în furcă, întrerupînd convorbirea. Totul, își spuse el încet, începea să se aranjeze. Perfect.

Se duse să-și mai ia niște cafea fierbinte și intră în casă. Acolo, privind la televizor, era Jock, complet îmbrăcat, fără urmă de culoare pe fața lui furioasă. Crainicul anunța :

„... și Secretarul de presă al Casei Albe, Jody Powell, a afirmat că o astfel de reacție ar fi prematură și nu ar prezenta garanții. El a scos în relief dorința Președintelui ca toți cetățenii să rămînă calmi. Cea mai afectată de naționalizarea efectuată de rebeli asupra industriilor străine este Compania Independentă Ewing Oil cu investiții în explorare și forare. Pierderea familiei implicate în afacere se poate calcula în miliarde de dolari cînd se va totaliza și asta reprezintă sfîrșitul unora din cele mai mari succese din Dallas. Ewing Oil a luat ființă cînd..."

J.R. stinse televizorul și rînji la tatăl său. Jock, cu gura deschisă, demoralizat, încă palid, cu o sfîrșeală în încheieturi, se clătină și aproape căzu. J.R. îl ajută să se așeze pe un scaun.

— E adevărat, J.R. ?

— Cu naționalizarea ? Da, este, tată. Dar...

— Atunci ne-am curățat.

J.R. fu inundat de incertitudine. Dacă tatăl său nu va putea înțelege ce făcuse el ? Dacă acționase cumva prea impulsiv, ca un lup singuratic ? Cu toate astea, tot așa începuseră și Jock și crescătorii de vite de demult, de capul lor, fără să țină seama de diferende și obstacole. Bărbați adevărați, fiecare din ei genul de bărbat la care J.R. aspirase dintotdeauna. Și acum. Și acum...

— Totul e-n regulă, tată.

— Cît am pierdut ?

J.R. își umezi buzele și-și supse pîntecele.

— Păi, tată, după cum mi se pare... Ne-am omorît și noi timpul...

PARTEA A II-A

FAMILIA EWING

IERI

— 7 —

Zorile sînt cea mai frumoasă parte a zilei. Soarele își revarsă razele peste prerie și peste deal, căldura face să dispară roua de pe cîmpii, alungînd întunericul de peste cetățile pămîntului.

Prin cîrciumi, lămpile de neon s-au stins. Tărăboiul s-a terminat. S-a terminat și cu somnul beților. Fetele au plecat, fugind de lumina zilei cu viteza și teroarea pe care poate doar Dracula le-ar mai fi putut avea în fața acestei apocalipse. Turmele se agită, vitele mugesc și cowboy-ii somnoroși scormonesc prin tolbele lor după cafea fierbinte amestecată cu destul whisky ca să-i trezească pe deplin.

La Southfork, Bobby Ewing galopa pe calul său înspre grajduri, balansîndu-se în șa, căci și animalul avea un mers nesigur.

— Cale bătută, Bobby, îi strigă Ray Krebbs.

— Totul se petrece demult, pe pășunile orientului, Ray. Brahmanii sosesc pe nesimțite, de parcă ar fi de mătase.

— Pariez că sînt, glumi administratorul.

— Nu-i nimic de făcut cu cowboy-ii ăștia, domnule Krebbs. Le trebuie doar puțin creier și mai multă muncă.

— Oh, da, domnule Ewing, da.

Fața slabă a lui Krebbs se lumină de un zîmbet plăcut. Între el și Bobby era o legătură strînsă, un sentiment ce mergea către prietenie, înțelegere, simpatie, un fel de iubire masculină, despre care crescătorii de vite nu prea vorbesc.

— Atunci nu este nevoie de mine, nu-i așa, domnule Ewing ?

— Nu-i nevoie deloc, maestre. Ia-ți dimineața liberă pentru odihnă și relaxare.

— Așa voi face, Bobby, și-i voi spune tatălui tău că tu ai spus așa.

Bobby îi făcu cu mîna și se întoarse acasă. Îi găsi pe tatăl și pe mama lui luîndu-și cafeaua pe patio și se duse și el la cafea.

— Unde-i restul clanului ? Nu ia nimeni micul dejun în dimineața asta ?

— Pam e sus — îi spuse maică-sa. Iar J.R. și Sue Ellen au plecat la aeroport să le ia pe mama și pe sora ei.

— Am uitat că trebuiau să vină astăzi.

— Dar tu, Bobby ? Nu aveai programată o întîlnire cu senatorul Mulligan astăzi ?

— Peste aproximativ o oră, tată.

— Ia-l tare, fiule. Amintește-i favorurile pe care i le-a făcut Ewing în trecut. Blestematul ăsta de Cliff Barnes...

— Vorbești despre fratele soției mele, tată.

— N-am uitat asta, zise Jock, sec. Îmi place Pam, dar fratele ăsta al ei... Jock rînji. Omul ăsta a făcut destul rău acestei familii.

— Am să văd ce pot face, tată...

Bobby mai înghiți niște cafea, sări în picioare și plecă să-și caute soția.

O găsi pe Pam sus, în dormitorul copilului, sprijinită de pătuț. Se juca cu John Ewing III. Copilașul o privea cu ochii larg deschiși, agitîndu-și reflex mînuțele și piciorușele prin aer.

— Îl răsfeți prea mult pe copilul ăsta, spuse el din prag.

— Toți copiii trebuiesc răsfățați.

— Dar soții ? Bobby intră în cameră. Dar soții ?

— Interesantă idee.

Mîinile lui îi alunecară pe piept și Pam se sprijini cu spatele de el.

— Privește-te, murmură el, lîngă obrazul ei. Îmbrăcată de lucru și jucîndu-te cu copilul altei femei. Nu-ți poți permite să întîrzii că iese tăraboi, nu-i așa ? Știi doar cît de mult depind Ewingii de salariul tău.

Pam se întoarse cu fața la el.

— Bobby, ce-ai zice dacă ți-aș spune că slujba de la magazin nu mai e așa de importantă pentru mine cum era altădată ?

Bobby clipi înainte de a răspunde.

— Ai mai avea sentimentul ăsta... așa de puternic față de copil dacă n-ai crede că fratele tău, Cliff, este tatăl ?

Pam se eschivă.

— Nu sînt responsabilă pentru comportamentul fratelui meu. Poate dacă Sue Ellen s-ar îngriji în mod real de copil... dacă l-ar vrea, dacă l-ar iubi... poate că atunci aș accepta asta bucuroasă. Dar ea cu greu găsește timp pentru micuțul John.

— Sue Ellen trece printr-o pasă proastă și își va reveni. Dar asta nu înseamnă că ce s-a petrecut între Sue Ellen și Cliff e treaba ta și că micul John e responsabilitatea ta.

— Știu.

Ea îl privi pe sub sprîncene și Bobby gîndi că niciodată nu fusese mai dulce.

— Bobby, poate că ar trebui să începem să ne gîndim serios dacă e cazul să avem unul al nostru.

Un zîmbet iute ca argintul viu străbătu fața frumoasă și osoasă a lui Bobby.

— Păi, credeam că am și făcut-o. Cel puțin eu am încercat totul, în caz că nu ai observat asta.

Ea îi atinse buzele cu tandrețe.

— Oh, lasă-mă să-ți spun. Am observat. Oh, da, am observat...

Situat în afara orașului, pe autostrada State 114, între Dallas și Fort Worth, monstruosul labirint care este Aeroportul Regional, se pretinde a fi cel mai mare din lume. Cel puțin de către texani. Situat la 17 mile de Dallas, deservește 11 ținuturi și pe cei trei milioane de cetățeni din această zonă și dă călătorilor derutați bătaie de cap cînd încearcă să treacă de la o linie aeriană la alta.

În sala de așteptare pentru clasa I stătea o parte selectă a populației din Dallas. Cei bogați și cei foarte bogați. Îmbrăcați variat, toți aveau aspectul reconfortant al unor bărbați și femei care știau exact de unde le va veni prînzul următor. Și plata acestui prînz nu era niciodată o problemă. J.R. ședea citind *Dallas Press* și bombănea, pînă cînd nu mai putu răbda. Se întoarse spre Sue Ellen și îi arătă prima pagină a ziarului.

— Uită-te aici, Omul Anului. Cliff Barnes numit Omul Anului. E cel mai grozav lucru pe care l-ai auzit vreodată. Îți spun eu, în zilele noastre nu mai sînt nici un fel de valori cetățenești, nici un fel. Cliff Barnes, îți vine să crezi ?

Ochii lui Sue Ellen se concentrară și-și întoarse capul spre el.

— Ai spus ceva, J.R. ?

El o privi, înăbușindu-și o replică furioasă. O femeie s-a culcat cu un bărbat, a comis un adulter, a devenit însărcinată cu un bărbat care nu e soțul ei și a avut copilul lui ; cum putea fi atît de rece, de indiferentă, de distantă, cînd auzea vorbindu-se de el ? Se întreba dacă nu cumva ea îl mai văzuse pe Cliff Barnes pe furiș. De ce nu ? Îl înșelase o dată, putea fi destul de nebună să încerce din nou. Își propuse s-o urmărească, să-i pună fiecare mișcare sub urmărire. Isuse Cristoase, cît de scîrbă-i era de Cliff Barnes și de întreaga-i familie. Incluzînd-o pe blestemata de cumnată-sa, pe nevasta lui Bobby cel pur ca neaua. Ce gașcă nemernică erau, începînd cu bătrînul ăla murdar de Digger și terminînd cu toți ceilalți. Cu prima ocazie voia să le dea o lecție, o dată pentru totdeauna.

J.R. își confecționă un zîmbet larg. Încercă să se apropie de mîna neveste-si și nu zise nimic cînd ea se trase la o parte.

— Cred că avionul mamei tale întîrzie, iubito.

Ea îi întoarse zîmbetul, la fel de subțire, la fel de rece.

— Abia acum a aterizat, s-a anunțat. Îl urăști, nu-i așa ?

— Pe cine să urăsc, dragă ?

— Pe Cliff Barnes.

— Nu-mi este unul din cei mai scumpi prieteni, dar nu urăsc nici un bărbat. Și nici o femeie.

— Cine ar putea crede ? medită ea. Un omuleț insignifiant precum Cliff, provocîndu-i atîta bătaie de cap omnipotentului J. R. Ewing.

— Tot atîta cîtă i-ar putea provoca o muscă unui cal, Sue Ellen.

— Poți să spui orice, J.R.

— Știi ce-i face un cal unei muște cînd îl supără? O lovește!

— Da, spuse ea privind în depărtare. Am avut dreptate. Avionul a aterizat.

Digger Barnes trecu prin ieșirea pentru turiști și ajunse la ultima clădire, arătînd exact ceea ce era de fapt — un bătrîn crescător de vite decăzut de mult. Încărunțit și șifonat în costumul acela J.C. Penney, cu batista yankee la gît, pe o parte, și gulerul desfăcut, se mișca cu pașii cuiva care se grăbea, dar nesigur de destinația lui. Se uita brusc în stînga și-n dreapta, scrutînd mulțimea, căutînd o față familiară.

— Tată, Digger, aici!

Îl localiză pe cel care-l strigase. Fiul lui, Cliff, așa de curat și de ordonat, arătînd ca unul care a intrat recent în bani. Se grăbiră unul spre celălalt, se îmbrățișară, pînă cînd Digger, încurcat de atîta intimitate, se smulse în lături.

— Tată, arăți bine!

— Și mă simt bine, Cliff. Acum, vrei, te rog, să-mi spui de ce sînt aici? Mă simțeam perfect în California.

— Am o surpriză pentru tine.

— Puteai să-mi scrii, sau să-mi telefonezi.

— Nici vorbă. Voiam să fii aici, ca să-ți pot vedea expresia feței.

— O.K., care-i surpriza?

— Hai să-ți iei bagajele.

Digger îi arătă singurul bagaj pe care-l avea:

— Ăsta-i sacul meu.

Găsiră mașina lui Cliff în parcare și se urcară în ea.

— Asta-i surpriza ? întrebă Digger. E o mașină frumoasă. Mașina unui om bogat. Ce faci cu ea ?

— Îmi merge bine.

— Ce va să zică asta ?

Cliff își duse mîna la buzunar și scoase niște cecuri.

— Pentru tine, tată.

— Ce-i asta ?

— Cecuri pentru drepturile pe Ewing Oil.

— Nu înțeleg.

— Sînt pentru tine, Willard Barnes.

— Și semnate de J.R. Ewing !

— La fiecare două luni, Ewing Oil trebuie să-i achite suma asta lui Digger Barnes. Ce zici de asta ?

Digger își privi fiul, bănuitor.

— Cum ai reușit să faci asta, băiete ?

— Am ceva putere în Dallas, tată. O.L.M., Biroul de Administrare a Terenurilor, este singurul care decide cine să foreze după petrol, și cine nu, în Statul Texas. Acolo lucrez.

— Sînt impresionat. Dar asta nu explică cecurile astea.

— I-am strîns cu ușa pe Ewingi. Le-am pus sula-n coaste. Singurul zăcămînt pe care i-am lăsat să-l foreze a fost în Palo Seco și am aranjat să ai și tu o parte acolo. Nu prea mare, dar e doar un început. Numai un început.

Un zîmbet larg apăru pe fața acoperită cu barbă căruntă a lui Digger.

— Merita să mă întorc în Dallas pentru asta.

— E doar începutul, tată. Am să-i pun pe Ewingi la locul lor. Intenționez să-i termin... Am o adevărată șansă în ceea ce-i privește.

Digger se încruntă :

— Nu ți-am cerut asta niciodată.

— Pot s-o fac. J.R. a încercat toate trucurile murdare pe care le cunoaște ca să mă termine și n-a reușit. Indiferent ce a încercat, am ieșit la suprafață. Nu mai încearcă.

Digger își măsură fiul cu ochii lui apoși, duși în fundul capului. Era în Cliff o voioșie intensă, pe care el nu o aprecia. Dorința de răzbunare putea să ducă prea departe, chiar pînă la a pune mîna pe arme. Digger știa, trecuse și el prin asta. De multe ori.

— Semeni cu ei, Cliff. Cu Ewing-ii. N-am vrut niciodată să-i termin, n-am vrut niciodată să-l văd pe Jock Ewing lefter și neputincios. Tot ce am vrut a fost să-mi iau ce este al meu, ceea ce în mod onest mi se cuvine, și am cîștigat.

— O voi face eu mai bine, tată. Îl voi face pe Jock Ewing să plătească pentru felul în care te-a tratat. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Doar dreptate, asta-i tot!

Digger se simți deprimat.

— Hai s-o lăsăm baltă, băiete.

— Credeam că ai să fii mîndru de mine, tată.

— Întotdeauna am fost mîndru de tine, fiule. De tine și de Pam. Nu face nimic ca să-mi schimb gîndul. Acum, vreau să mă odihnesc. A fost un zbor lung și sînt foarte obosit.

J.R. își conducea Mercedesul în felul său controlat și îngrijit. Lîngă el, Sue Ellen se întoarse cu fața la mama și la sora ei, așezate în spate. Patricia Shepard arăta mai tînără decît sugerau hainele de drum, sau decît ar fi arătat acasă, în San Francisco, la New York sau la Paris, în Franța. Puțini ar fi crezut că avea două fete

maturе. Era suplă, țeapănă, cu ochi vioi, cărora nu le scăpa nimic. O femeie stilată și încă arătoasă, dar lipsindu-i acea căldură esențială care ar fi putut atrage un bărbat de vîrsta ei. Dar bărbații erau de interes secundar pentru Patricia Shepard ; planurile ei actuale o vizau pe fiica ei, Kristin, încă necăsătorită.

Dacă Sue Ellen avea o frumusețe senină și matură, deși mereu tensionată de emoțiile care-o răscoleau, Kristin era fragilă și nehotărîtă. Cum partea nevăzută a psihicului ei era foarte ușuratică, lipsită de un ax director, dispersată în multe locuri, persoanele care erau atrase de ea, erau la fel de ușuratice. Și ea era atrasă de ele. Niciodată nu privise pe cineva drept în ochi, de parcă ar fi căutat să evite contactul uman direct, să scape de cei care voiau s-o cunoască mai bine.

Avea o siluetă elastică, picioare lungi, pieptul zvelt, trăsături perfect regulate. Nici un compliment, pe care l-a primit vreodată, n-o putuse descrie pe de-a-ntregul. Nici o descriere n-ar fi fost completă. Era condamnată să rămînă o frumusețe misterioasă, pentru cei mai mulți de nedescifrat, dar ușor de citit pentru J.R.

— Trebuie s-o recunosc, Sue Ellen — spuse doamna Shepard — arăți pur și simplu strălucitor. Postura de mamă îți prieste. Nu-i așa, Kristin ?

Zîmbetul lui Kristin fu forțat, era, de fapt, un surîs afectat :

— Am fost așa de tulburate cînd am auzit de copil. Doamna Shepard, continuă :

— J.R., privește-te. Ești exact idealul de tată mîndru.

— Bun venit la Dallas, doamnelor ! Sîntem încîntați să fiți oaspeții noștri !

— Oh, J.R., ești, fără îndoială, un gentleman. Sper că și Kristin va găsi un bărbat ca tine.

— Cu siguranță că va găsi, mamă, spuse Sue Ellen afectată. Îl căutați, nu-i așa ?

Înainte ca Patricia să poată răspunde, intrară pe șoseaua care ducea spre Southfork.

— Am ajuns, anunță J.R.

— Oh, ce bine îmi pare să revăd Southforkul ! Îmi place ranchul ăsta, spuse Kristin.

Jock și Miss Ellie, care-i așteptau, îi salutară cu căldură și efuziune. Servitorii luară bagajele și dispărură la timp. Se serviră băuturi și se schimbară impresii.

— Ce mai e cu școala de arhitectură, Kristin ? vru să știe Jock. USC, nu-i așa ?

Kristin îl blagoslovi cu cel mai binevoitor zîmbet. Era un zîmbet la care nici un bărbat nu rezistase prea mult, ea știa asta și voia să-l aibă pe Jock de partea ei, indiferent ce s-ar fi întîmplat în viitor.

— Nu pot să dau examenele pe care le voiam, pînă în trimestrul următor.

— Bine, sîntem bucuroși că ați venit la Dallas, tu și cu mama ta. Nu-i așa, J.R. ?

— Chiar așa, tată. Sîntem la dispoziția ta, Kristin, doar să spui ce dorești !

— Am să spun, J.R.

După un timp, femeile urcară la etaj să-l vadă pe copilul lui Sue Ellen. O singură privire, și Patricia fu în extaz :

— Uită-te la copilul ăsta ! Ce mare e ! Mă așteptam la unul mititel de tot, Sue Ellen. Cînd am auzit că s-a născut prematur am fost foarte îngrijorată.

Miss Ellie o liniști :

— Copilul se dezvoltă foarte bine. Nu-i așa, Sue Ellen ?

— Foarte bine, Miss Ellie, veni răspunsul inexpresiv.

Patricia se apropie de copil.

— Mă lași să-l iau în brațe, Sue Ellen ?

— Te las, mamă.

Patricia legănă copilul în brațe, balansîndu-se încet :

— John Ross Ewing al III-lea. Ce adorabil e ! Ce băiat frumos ești ! Sue Ellen, vrei să-ți ții băiatul ?

— Nu, mamă, ține-l tu. Sînt obosită și cred că am să mă întind puțin.

— Seamănă perfect cu J.R., spuse Patricia. Nu ți-am spus, Sue Ellen ?

— Spune ce vrei, mamă.

— Bine, du-te și te culcă. Tinerele mame au nevoie de odihnă, să știi. Încă îmi mai amintesc cît de slăbită eram după ce te-ai născut.

Miss Ellie se uită oarecum preocupată după Sue Ellen, care ieșea din camera copilului. Apoi se lumină :

— E timpul ca micul John să-și bea lăpticul. Hai să mergem lîngă ușă și de acolo îl vom putea vedea bine, dacă vreți.

— Mi-ar place. Kristin, hai lîngă ușă.

Nu veni nici un răspuns și vocea Patriciei căpătă o notă ascuțită :

— Kristin... nu vrei să vezi cum își bea micuțul John laptele ?

— Da, mamă, vin.

Dar gîndurile ei erau în altă parte, rumegînd fel și fel de lucruri despre soțul surorii ei.

Se adunară în biroul lui J.R., din clădirea Companiei Ewing : Bobby, Jock și J.R. Cînd toți se așezară, Jock se întoarse spre Bobby :

— Perfect, fiule, să auzim despre întîlnirea ta cu senatorul Mulligan. L-ai dat de partea noastră, sau nu ?

— Vrea să ne ajute.

— Te cred ! izbucni J.R. Ticălosul ăsta de bătrîn datorează familiei Ewing mai mult decît i-ar place să recunoască.

Jock îi făcu semn să se liniștească.

— Continuă, Bobby.

— Sînt zvonuri cum că Cliff Barnes s-ar potoli.

— Vrei să spui că acceptă mituirea ? întrebă Jock.

— Blestematul ! izbucni J.R. Știam că chestia aia era prea perfectă, ca să fie adevărată. Chiar acum o să-i priponim măgarul de ușa grajdului. Ce vrea să facă Mulligan ?

— În primul rînd vrea să propună Senatului să constituie un comitet de investigație...

— Și cît va dura asta ? vru să știe Jock.

Bobby se încruntă.

— Știi că asta se petrece la Austin, departe, tată. Politicienii ăștia nu se mișcă repede.

— Păi hai să-i punem pe roate, spuse Jock.

— Voi face tot ce pot.

J.R. înjură.

— Asta-i pierdere de timp ! Înainte ca dinozaurii ăia din Consiliul de Stat să se adune ca să oprească O.L.M.-ul, Ewing Oil se poate transforma într-un monument istoric din Texas. Trebuie să acționăm acum.

— De ce ? întrebă Jock. Ce se întîmplă acum ?

— O echipă din O.L.M. își bagă nasul în oala noastră. Spun că am forat prea mult.

— Vor să nu ne mai lase să forăm acolo ? întrebă Bobby.

— O vor face, dacă așa vrea Barnes, i-o întoarse J.R. Mizerabilul ăsta de cumnatu-tău, Bobby, vrea ca Ewing Oil să apară ca un pericol.

— Poate că nu. Mulligan a promis că va acționa prompt...

— Să acționăm, iată ce trebuie să facem ! scrișni J.R. Eficient !

— Haida-de, J.R. — făcu Bobby, prevenitor.

— Nu te frămînta, frățioare. Nimic violent. Nu vreau să dezechilibrez balanța caracterului tău delicat. Hai să privim lucrurile în față — fiecare om are o slăbiciune și Cliff Barnes nu este o excepție. Nu-i așa, tată ?

— Cred că da.

J.R. rînji.

— Tot ce am de făcut este să găsesc punctul critic al lui Barnes și să apăs butoanele corespunzătoare...

Înainte de a se duce la apartamentul fiului său, Digger se simți sleit de puteri, cu mîinile și picioarele grele și slăbite și capul învîrtindu-i-se. În ultimul timp, deseori se simțise astfel, chiar fără să depună o muncă istovitoare, sau să fie sub povara unei solicitări neașteptate. Dar nu era el omul care să se lase ușor în seama slăbiciunilor fizice. Niciodată nu se plînsese, niciodată nu ceruse sfatul medicului, niciodată nu încetase să-i dea înainte. Așa era felul lui de a fi.

Își amintea cum fusese cînd era tînăr. Puternic, plin de energie, fără să se teamă de nimic, hotărît să ocupe cu orice preț de un loc important în lume. Cu ajutorul noului său partener, un texan necioplit pe nume Jock Ewing, puse ochii pe niște pămînturi din nord-vestul Dallasului și începu operația de forare. A fost o muncă grea, trebuiseră să strîngă în grabă destui bani ca să cumpere sculele și echipamentul, să construiască instalația de forare, să facă singuri toată munca asta istovitoare. Iar

Digger și Jock îi dădură înainte, pînă cînd, într-o zi, în timp ce Digger căra o conductă lungă de 20 de picioare, ceva nu merse. Frînghiile nu mai funcționară și conducta rămase atîrnată la 15 picioare deasupra solului, balansîndu-se în aer. O buturugă intrase în scripete și Jock se repezi spre instalație s-o deblocheze. Încercînd și el să deblocheze linia, Digger umbla pe sub conducta care rămăsese atîrnată în aer și care, dintr-o dată, începu să alunece într-o parte.

— Fii atent ! țipă Jock.

Digger sări într-o parte, pierzîndu-și echilibrul și făcînd un efort disperat să întărească legăturile conductei, ca s-o aducă la loc. Nu reuși mare lucru și observă prea tîrziu conducta alunecînd din frînghii.

— Fugi, Digger ! urlă Jock.

Digger dădu drumul conductei și o rupse la fugă, dar se împiedică de o piatră și căzu. Se tîrî pe brînci, scos din minți, alunecînd pe suprafața nisipului. Se făcu colac, chiar în clipa în care conducta atinse pămîntul. Capătul conductei ricoșă, îl atinse și îl lovi, prinzîndu-i brațul stîng deasupra cotului și sfărîmîndu-i-l ca pe o șurcea. Digger urlă și își pierdu cunoștința.

Cînd se trezi, era la spital, cu brațul stîng în ghips pînă la umăr. Jock Ewing stătea pe marginea patului, privindu-l adînc preocupat. Digger clipi și-și întoarse ochii spre el :

— Ce faci aici, bătrîne ? Îți închipui că am terminat cu munca la blestemata aia de instalație ? Mai avem mult de forat pînă să găsim petrol. Se poate scoate un milion de dolari în locul ăsta blestemat.

Gura lui Jock se crispă :

— Cum te grăbești întotdeauna cu criticile, Barnes. Credeam că ești rănit rău, dar văd că ești la fel de meschin și dur. Cred că va trebui să mă întorc la treabă.

Unul din noi trebuie să-și umple onest ziua de lucru.

— Am să mă întorc mîine, după micul dejun.

— La dracu' cu tine ! Doctorul mi-a spus că ai să stai în ghips patru, poate cinci luni. Brațul nu ți-l vei putea folosi aproape un an. Trebuie să-mi iau un ajutor.

— Cu ce-ai să-l plătești ? Nici unul din noi n-are bani. Pe mîine, după micul dejun.

— Ești nebun, Digger.

— Chiar cu un singur braț, sînt mai bărbat ca mulți alții.

— Poate că ești.

— Nimeni n-a spus vreodată că Digger Barnes a lăsat baltă o treabă, nu, niciodată.

Dar acum, după ce făcu cîțiva pași prin apartamentul fiului său, totul începu să plutească prin ceață și picioarele începură să-i tremure.

— Ce apartament frumos ai, spuse el, ducîndu-și mîna la tîmplă.

— Mă bucur că-ți place, tată.

— Cîți bani primești ca șef al... al cui dracului șef ești ?

— Al Biroului de Administrare a Terenurilor. Mă plătesc foarte bine.

— Destul ca să-ți permiți să ții apartamentul ăsta șic ? Și mașina aia grozavă ?

— Tată, trăiesc pe apucatelea. Am un stil de viață foarte liniștit.

— Nu fă pe modestul. Mi se pare că ai tu o sursă de venit. Nu-i așa, băiete ?

Cliff îl privi iute pe taică-său și apoi își ațintì privirea în depărtare. Digger începuse să-și arate vîrsta și viața grea pe care o dusese, dar era încă perspicace și isteț și nu-i scăpau prea multe.

— Tată, spuse Cliff cu voce moderată. Dacă aș avea o sursă, ți-aș fi spus și ai fi avut și tu o parte. Tot ce doresc e să nu mai ai nici un necaz...

— Necaz! Eu și necazurile am fost parteneri toată viața, băiete, nu uita. Și încă sîntem. Nu umblu eu după ele, dar sînt sigur că dracu' are grijă de asta.

— Atunci vezi-ți de necazurile tale și eu o să-mi văd de ale mele. Ei, acum, tată, vrei să bei sau să mănînci ceva?

— Tot ce vreau să fac este să mă odihnesc puțin. Nu mă simt prea bine.

— Te simți rău? Poate ar fi mai bine să chem un doctor.

— Nu am nevoie decît de cîteva minute de odihnă. Unde-i dormitorul?

— Înainte, pe ușa asta, tată. Ce-ai zice de o supă, sau...

— Nimic, fiule....

Digger se tîrî spre dormitor. Dar nu ajunse pînă acolo și se prăbuși grămadă în mijlocul sufrageriei. Cliff alergă după el și-l strigă pe nume. Dar Digger nu răspunse. Ochii lui, jumătate închiși priveau dar nu vedeau, respirația îi era superficială. Digger Barnes era într-adevăr un om bătrîn și bolnav.

Sue Ellen era îmbrăcată foarte șic, într-un costum de casă gen pijama, proaspăt coafată și îngrijit machiată. Era seducătoare și tînără, cu fața ei slabă complet relaxată. Dar mîinile i se răsuceau în poală de parcă se pregătea să riposteze unui vechi dușman și privirea îi era ațintită înainte, în gol, într-un punct fix din spațiu, fără să vadă nimic, fără să simtă nimic, fără să gîndească.

Nu sesizase cînd sora ei intrase în dormitor.

— Bună, spuse Kristin, nu te deranjez, nu-i așa?

Nu primi răspuns.

— Sue Ellen ! Nu te simţi bine ?

Treptat, Sue Ellen reveni în prezent. Îşi întoarse capul spre Kristin, ochii goi începură să clipească, iar imaginile, care în mintea ei se băteau cap în cap, se adunară.

— Oh, Kristin, tu erai !

— Au trecut luni de cînd n-am mai avut ocazia să stăm de vorbă. La urma urmelor sîntem surori, spuse Kristin veselă.

— Adevărat.

— Te simţi bine, Sue Ellen ?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Arăţi într-adevăr nemaipomenit. Ne-am speriat cînd am auzit despre accident.

Sue Ellen privi în gol.

— Nu-mi place să-mi amintesc despre asta. Greşeala mea. N-am văzut semaforul şi cealaltă maşină a apărut brusc. De obicei şofez foarte atent.

— Dar acum te simţi bine ?

— Ai vreo îndoială, surioară ?

— Oh, nu. Nici una.

Kristin căzu pe gînduri.

— Colţişorul ăsta trebuie să fie grozav.

Ochii lui Sue Ellen o fixau continuu, forţînd-o să-şi mute privirea în altă parte.

— Care colţişor, Kristin ?

— Păi, grupul sanitar, normal.

Sue Ellen izbucni într-un hohot de rîs, aproape pierzîndu-şi controlul. Treptat, hohotul se topi într-un acces de tuse. Kristin dădu fuga în baie şi se întoarse cu un pahar cu apă. O sorbitură şi tusea dispăru.

— Mulţumesc, spuse Sue Ellen. Apoi puse paharul deoparte.

— Colţişorul ăsta... oh, da. Colţişorul ăsta a fost fără îndoială minunat, continuă ea cu o veselie forţată. Cea

mai bună îngrijire, cea mai bună mîncare, totul la superlativ.

— Surioară, de ce bei așa de mult ? Miss Ellie i-a spus mamei și mama mi-a spus mie.

— Un fel de discuție în familie, nu-i așa ? Cred că am vorbit destul despre mine. Cum îți place California ?

Kristin se îndreptă de spate.

— Stăm într-un apartament de hotel, foarte frumos. Multe plante, un bazin de înot, toate accesoriile. Exceptînd bărbații.

— Oh, da, bărbații...

— Cei pe care i-am cunoscut erau fie căsătoriți, fie obraznici, fie în terapie. Sau toate la un loc.

— Biata Kristin. Tot timpul în căutare. Nu știi că cea mai bună cale de a găsi un bărbat este să nu-l cauți cu atîta ardoare ? Acela care trebuie, te va găsi el. Și în zilele noastre, pentru o femeie nu este chiar așa de rău să trăiască singură.

— Ți-ar place să fii singură ?

— Sînt clipe în care cred că este singurul mod de a trăi fără complicații.

— Nu înțeleg.

— Bucură-te de singurătate cît poți, soră dragă. Gîndește-te la asta ca la vremurile în care poți să încerci orice, să faci greșeli, fără să răspunzi în fața nimănui pentru asta.

— Oh, nu știu. Dacă aș fi măritată cu J.R. Ewing, aș mai renunța la puțină libertate pentru poziția și puterea pe care mi-ar oferi-o.

— Ești foarte tînără din multe puncte de vedere, Kristin. Dar mama te-a dădăcit bine. Acum, m-a cuprins oboseala...

— Înțeleg. Kristin porni spre ușă. Miss Ellie ne-a invitat deseară la cină. Vrei să cobori și tu mai tîrziu ?

— Ce grijulie ești, Kristin. Ai plănuit să-mi ocupi scaunul ?

O sclipire rea apăru în ochii lui Kristin. Buzele i se subțiară :

— Dacă n-ai să ți-l tragi tu singură de sub tine, o va face cu siguranță altcineva.

Biroul lui Paul Holliston se afla în noua clădire pentru terapie, în raza de vedere a lui Reunion Tower. Sala de așteptare era lambrisată, capitonată, iar prin aer se auzea o melodie care îmbia la somn. Totul era destinat să potolească spaimele, să calmeze anxietățile și să pregătească pacientul pentru știri proaste ; plus pentru punga nesătulă a doctorului. Săracii nu trecuseră niciodată pe ușa camerei de așteptare. Săracii nu-l întîlniseră niciodată pe doctorul Holliston. Pentru el, săracii nici nu existau cu adevărat.

Cliff și Pam stăteau fără să vorbească pe o sofa moale acoperită cu piele fină de culoare cafeniu-roșiatică, cu picioarele adîncite într-un covor mătăsos. O soră tînără și frumoasă apăru în sala de așteptare îndreptîndu-se spre ei, și adresîndu-li-se cu o voce joasă, cultivată, care inspira siguranță :

— Domnul doctor vă așteaptă.

Paul Holliston era chipeș și calm, felul de om care ar fi fost oriunde binevenit, un om care trecea ușor prin viață, fără să lase urme. Arăta, se gîndi Cliff, exact ca și sala lui de așteptare : luxos, rafinat și lipsit de căldură.

— Cum se simte tata ? întrebă Pam.

— Se îmbracă. Vine imediat.

— Are ceva grav ?

— Nu trebuie decît să stea la pat și să se lase de băut.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, răsuflă Pam ușurată.

Digger își făcu apariția, încă omorîndu-se să-și vîre cămașa în pantaloni.

— În sfîrșit, v-ați hotărît să-l vizitați pe bătrînu', îi spuse el lui Pam. La timp. Îi întinse obrazul să-l sărute. Arată fain aici, nu-i așa doctore ?

Holliston clătină din cap.

— Ia-mă de aici, Cliff ! Vracii ăștia, de cînd am venit n-au făcut altceva decît să mă dădăcească să mă las de băutură. N-am petrecut mai rău de cînd am terminat-o cu o misiune a Metodiștilor din Houston, acum douăzeci de ani.

— Tată, spuse Pam. Poate ar trebui să-i asculți.

— Mi-am supus carnea și mintea la destule umilințe pînă azi. Hai acasă.

— Domnule Barnes, spuse Holliston, cu o voce rece, profesională. Aveți un virus și asta v-a dat gata...

— O.K., spuse Digger. O să treacă.

— Da, dar asta nu e totul. Ficatul dumneavoastră e afectat rău. Încă un rînd de băutură ar putea fi și ultimul. Și, la vîrsta dumneavoastră, indiferent ce ați făcut la zăcămintele de petrol din California pînă acum, e o muncă prea grea, domnule Barnes.

— Omul trebuie să-și cîștige pîinea, doctore.

— E-n regulă, spuse Cliff. Dacă nu mai bea, totul va fi bine.

— Duceți-vă dracului, băieți !

— Mă tem că asta nu e totul, spuse doctorul.

Trei perechi de ochi se îndreptară spre el. Toți așteptau.

— Voiam să vorbesc cu voi toți, pentru că vă afectează pe toți. Ceea ce m-a derutat inițial, este că nu am detectat asta și la tine, Cliff, cînd ai venit pentru controlul anual.

— Ce să detectezi ?

Holliston i se adresă lui Digger.

— Domnule Barnes, nu v-a spus vreodată un doctor că aveți o dezordine genetică, numită neurofibromatoză ?

Digger îi aruncă cu dispreț :

— Ultima dată cînd m-a văzut un doctor a fost, probabil, acum patruzeci de ani, dacă nu mai mult. Mi-a pus la loc un braț rupt. Omul ăla n-ar fi putut niciodată pronunța cuvîntul pe care l-ați spus dumneavoastră și nici eu n-aș putea.

— Neurofibromatoză...

— De asta i s-a făcut rău ? întrebă Pam.

— Nu. Cînd l-am examinat pe tatăl vostru, am descoperit șase sau șapte puncte de culoarea cafelei cu lapte. Decolorarea pigmentului pielii. I-am făcut un control auditiv. Tatăl vostru mi-a spus că aude tot mai prost...

Digger izbucni cu năduf :

— La vîrsta mea, la ce vă așteptați ?

Holliston continuă fără să se oprească :

— Un examen neurologic, și razele X, mi-au confirmat diagnosticul. Cliff sări de pe scaun :

— Cum ai spus exact, doctore ?

— Neurofibromatoza este o boală genetică care se moștenește și de obicei se caracterizează prin tumori care cresc de-a lungul anumitor părți ale sistemului nervos.

— Care se moștenește ?! exclamă Cliff.

— Asta înseamnă că o avem și eu și Cliff ? întrebă Pam nervoasă.

— Da, spuse doctorul deschis. Chiar dacă nu aveți simptome. Fiecare din voi e un purtător.

Pam îi privi pe cei doi și apoi își întoarse ochii spre doctor.

— Dar pînă acum nu ni s-a întîmplat nimic, nici lui tata, nici lui Cliff, nici mie. Sînt motive de îngrijorare ?

— Domnule Barnes, aveți și alți copii ?

— Da, spuse Digger încet. Dumnezeu să-i odihnească.

Cliff explică :

— Am avut un frate mai mare. Tyler a murit cînd avea șase luni. Apoi a fost o fetiță, o păpușică, pe nume Catherine. A murit înainte de a împlini un an. N-am știut niciodată de ce.

Doctorul Holliston își țuguie buzele frumoase.

— Mi-era teamă de asta. Cliff, doamnă Ewing, amîndoi ați fost norocoși. Ați supraviețuit. Asta e o boală care se transminte de la părinți la copii și tot așa, de-a lungul generațiilor. Doamnă Ewing, aveți copii ?

Pam fu incapabilă să răspundă. Scutură din cap.

— Și tu, Cliff ? Ai devenit cumva tată de cînd te-am văzut ultima oară ?

Cliff ezită.

— Și dacă aș fi devenit ?

— Atunci va fi necesară o imediată examinare a copilului pentru a determina dacă are tumori detectabile. Deseori tumorile astea dau în cancer la copii. Trebuie să vorbesc deschis — povestea acestei familii e cu necaz.

— Vrei să spui că dacă aș avea un copil ar putea să moară... la fel ca fratele și surioara mea ?

— După numai șase luni sau un an ? spuse Pam, tot mai îngrozită.

— Ca să fiu sincer, spuse doctorul Holliston, da.

Se întoarseră la apartamentul lui Cliff în liniște. Odată ajuns înăuntru, Digger se îndreptă direct spre pat și peste cîteva minute adormi buștean. Pam făcu cafea,

umplu două căni și se așeză lîngă Cliff, la masa din bucătărie. Fratele ei nu scosese nici un cuvînt de cînd părăsiseră biroul doctorului și încă părea adîncit în gînduri, fără să-i observe prezența. Brusc se îndreptă spre bar și-și umplu un pahar de apă, pînă la jumătate, cu Scotch, dîndu-l pe gît fără să ezite.

— Vrei unul ?

Pam scutură din cap.

— Știu cum te simți, dar asta nu ajută, Cliff.

— Nu știi cum mă simt, cum ai putea ști ? Micul John e fiul meu și poate să moară.

— Nu putem fi siguri.

— Trebuie s-o găsesc pe Sue Ellen, să-i spun despre micuțul John. Despre mine...

— Nu, Cliff...

— Nu înțelegi !

— Înțeleg. Bobby și cu mine ne dorim copii mai mult decît orice altceva. Vorbim des despre asta și acum — ei bine, acum, totul s-a terminat pentru noi. Pentru mine. Știu ceea ce simt eu din pricina asta.

— Sue Ellen trebuie să fie pregătită.

— Sue Ellen e destul de zdruncinată. Un șoc ca ăsta ar putea-o da gata.

— Are dreptul să știe.

— Cliff, deja se simte așa de vinovată, apropo de micul John...

— Vrei să spui, apropo de mine ?

— Nu se simte bine, Cliff. E deprimată. Bea prea mult. Dacă află că copilașul ei poate să moară, nu știu ce se poate întîmpla.

— Nu pot să stau deoparte și să aștept.

— Ia-o ușor. Mă voi ocupa eu de asta.

— O ții pe-a ta. Vrei să previi un scandal în familia Ewing, mîrîi el. Sper că n-ai uitat că și numele tău a fost odată Barnes.

— Nu fi tîmpit, Cliff. Încerc să te ajut, pe tine și pe Sue Ellen. Și mai presus de tot, pe copil.

— Perfect, spuse Cliff, ruşinîndu-se. Dar vreau să știu exact ce se întîmplă cu fiul meu.

— Sînt sora ta, Cliff. Poți să ai încredere în mine.

— E nevasta mea, cea la care te hlizești, J.R.

J.R., cu o Bloody Mary în mînă, se răsuci în jur, și-și regăsi repede prezența de spirit.

— Bună dimineața, Bobby. Pam e tînără și fermecătoare. Ești un bărbat foarte norocos. Mă întrebam dacă nu i-ar place și lui Sue Ellen un costum de baie ca cel pe care-l poartă Pam.

— Oh, spuse Bobby, cu un ușor sarcasm. La asta te gîndeai ? Apoi se întoarse în casă, cu J.R. după el, să se întîlnească cu părinții în sufragerie. Jock își termina cafeaua.

— Am întîrziat, Miss Ellie.

— Oh, Jock, după atîția ani, întotdeauna întîrzii, după ceasul tău, dar întotdeauna am ajuns unde a trebuit să mergem. Bună dimineața, Bobby. Bună dimineața, J.R.

— De ce vă certați, mamă ? întrebă J.R. fără prea mare interes.

— Tatăl tău vrea să mă ducă la un mic dejun D.O.A. N-am lipsit de la nici o întrunire pînă ce nu a apărut micul John. Și, ca să spun adevărul, le simt lipsa.

— Le-ai aranjat bine pe Patricia și pe Kristin în oraș, J.R. ? întreabă Jock.

— Da, tată.

— J.R., spuse Jock, ieșind din cameră. Hai să vorbim la birou mai tîrziu. Despre avocatul ăla tînăr pe care l-ai angajat, cum îl cheamă ?

— Alan Beam, tată.

— Ți-a adus ceva ce am putea folosi împotriva lui Cliff Barnes ? Știi, nu ne-a mai rămas mult timp.

— O să o rezolv, tată.

— Bine, dacă ai nevoie de ajutor, cere-i-l lui Bobby. Va face tot ce poate.

— Mă pot descurca singur, tată.

Apăru Pam, cu o rochie peste costumul de baie, uscîndu-și părul cu un prosop.

— Nu servești ceva, dragă ? întrebă Miss Ellie.

— Doar niște cafea, te rog. Trebuie să fiu în formă.

— Serviciul ăla de la magazin te ține ocupată ?

— Îmi iau o zi liberă. Îl duc pe Micul John la pediatrul lui pentru un control.

— De ce nu-l duce Sue Ellen ? întreabă Bobby.

— Era ocupată, spuse Pam cu indiferență. M-am oferit eu.

Fără un cuvînt, J.R. ieși din cameră și urcă scările. O găsi pe Sue Ellen făcîndu-și ochii. Avea pe ea doar un sutien minuscul și chiloții. O clipă lungă i se păru că vede o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată, pe care n-o cunoscuse nicicum. Corpul îi era surprinzător de subțire, deși plin la șolduri și la piept. Coapsele îi erau rotunde și tari, vizibile în perfecțiunea lor prin țesătura delicată. J.R. fu conștient de ceea ce simțea, de răspunsul corpului său. Merse pînă în spatele ei. Ea îl scrută cu privirea, în oglinda de la toaletă :

— Nu-mi spune, J.R. N-ai putea să stai așa, lăsîndu-ți treburile de la birou, numai ca să arunci o privire adoratoare soției tale.

— Crezi ori nu, ăsta e adevărul, Sue Ellen.

J.R. îi atinse umărul, ce avea pielea caldă și netedă. Ea se cutremură cînd el îi desenă cu degetul un cerc pe spate.

— Nu, murmură ea.

— Ești mai frumoasă ca niciodată, Sue Ellen.

— Nu te recunosc, J.R.

— E absurd. Sînt același de care te-ai îndrăgostit, același bărbat cu care te-ai măritat. Oh, știu că lucrurile n-au fost întotdeauna clare cu noi.

Îi ajunse cu mîinile la piept, frămîntîndu-i carnea cu degetele. Dar o simți rigidă și o trase înapoi, spre el. Ea nu reușise să evite apropierea, dar nici să reziste.

— Am încercat să mă schimb, Sue Ellen, știi asta. Am încercat să fiu un soț iubitor și atent, de cînd te-ai întors acasă, după accident. Mîna lui îi alunecase pe coapse și îi șopti prin păr :

— Trebuie să recunosc, Sue Ellen, ești încă cea mai frumoasă femeie de la nord de Rio Grande...

— Nu cred că ar trebui să mă atingi.

— Sînt soțul tău.

— Mă simt de parcă aș fi măritată cu un străin.

Așezat în spatele ei, îi cuprinse pieptul cu mîinile și ea suspină, făcînd un efort slab să se elibereze.

— De asta ai nevoie, de un alt străin ? întrebă el.

— Ți-am promis...

— Nu ți-am amintit niciodată de Cliff Barnes, da. Niciodată nu ți-am amintit de iubitul tău.

— Am făcut o greșeală.

— Micul John e produsul final al acestei greșeli, e nevoie să-ți amintesc de asta ?

Mîna lui ajunsese sub sutien.

— Dumnezeule, murmură el, împingîndu-se cu putere în spatele ei. Cred că ești mai bine ca oricînd, draga mea și într-o formă mai bună. Maternitatea îți prieste.

— Lasă-mă !

— Ne-am iubit, Sue Elen. Eu... încă... te iubesc...

Ea se eliberă, smuncindu-se ca să-l înfrunte. O fracțiune de secundă, fața îi licări de mînie, apoi, orice emoție pieri.

— Nu te-am chemat, J.R., ca să-ți faci datoria de soț. De pe partea mea poți să nu te străduiești. Tatăl tău nu e aici, să te vadă.

— Asta ai vrut întotdeauna. Mai multă dragoste, mai multă afecțiune, mai multă atenție.

— Mă surprinde că te-ai aprins așa, J.R. Cu atîtea prietene, mi-am închipuit că ești la fel de uscat ca o fîntînă în timpul verii.

J.R. făcu un pas înapoi și-și aranjă hainele.

— Greșeala mea.

— Adevărat.

— Dar vreau să vorbim despre un lucru.

Ea așteptă.

— Am înțeles că Pamela îl duce pe micul John la doctor. Mi se pare mai normal ca o mamă să se intereseze de sănătatea fiului ei. Nu-ți pasă de copil ?

— Copilul e greșeala mea, crucea pe care o am de purtat. O amintire că m-am lăsat folosită de doi bărbați cruzi și indiferenți, că mi-am permis să-mi las emoțiile s-o apuce pe calea care mi se părea normală.

— *Eu* am acceptat copilul, tu de ce nu poți ?

— Asta, J.R., e pedeapsa ta. Insuficientă pentru crimele tale. Acum, scuză-mă, aș vrea să mă îmbrac. Fără spectatori, te rog.

El Rancho Chili se afla în nordul orașului, vis-a-vis de un parc de mașini, înghesuit între magazine și un cinematograf porno. Pe o parte erau împrăștiate o duzină de mese, în aer liber, sub umbrele albe și roșii. Alan

Beam, zvelt, încrezut și dîrz, stătea la una din ele, bînd bere dintr-o sticlă. Nu se ridică, cînd îl văzu pe J.R. venind spre el, o scăpare pe care acesta din urmă o observă în tăcere și-și propuse s-o rețină.

— La naiba, Alan. Ți-am spus să ne întîlnim într-un loc discret. Vrei să ciugulești gunoiul ăsta ? Mi-e foame și aici nu găsești nimic care să se poată mînca. O picoliță care n-avea ce face, într-o fustă scurtă, cizme, și o pălărie enormă, apăru cu o notă de plată în mînă. Privea la J.R. ca un membru din juriu la un concurs de frumusețe : iată de ce se omorau să locuiască în Dallas toate femeile astea tinere și frumoase.

— Hei, voi, le strigă ea. Ce doriți ?

— O stacană de vin roșu, texan, pentru mine și încă o tărie cu gheață, scumpo. La fel și pentru tine, J.R. ?

J.R. o privi pe fată hotărît. Ea aștepta, răbdătoare ; lucra la El Rancho de mult timp.

— Uite ce-i, dragă, n-aveți niște pui cu sos alb de smîntînă ?

— Nu beți nimic ?

— Ceai rece, dacă aveți.

— Avem, domnule.

O privire amîndoi cum se îndepărta, cu mișcări de felină.

— A dracului căldură ! spuse Alan. Cum să te bucuri de toate astea...

— E ceva cu care te deprinzi, spuse J.R. serios.

— Poate nu-ți place mîncarea, dar trebuie să admiți că e aici un oarecare simbolism.

— Scutește-mă cu filozofia.

— Nu e filozofie. Te-am studiat nițel, J.R., în împrejurări speciale, și asta-i tot ce-ți va mai rămîne, dacă nu-l oprești pe Cliff Barnes. Și repede.

— Nu-i ceva amuzant.

— Nici n-am vrut să fie.

Chelnerița se întoarse cu mîncarea. Tăcură pînă cînd ea îi servi și plecă. Alan fluieră admirativ după ea.

— Pur și simplu unul din cele mai faine produse texane.

— Hai la treabă. Te-am angajat pentru că am nevoie de un avocat tînăr și ager la minte. Un om ambițios și activ...

Alan se aranjă comod și începu să-și soarbă băutura.

— Din cîte am aflat despre Cliff Barnes, despre tine și mișculațiile tale, J.R., ceea ce vrei tu în realitate nu e un avocat, ci un cuțitar. O pușcă de închiriat.

J.R. gustă friptura și se strîmbă. Împinse farfuria în lături și înghiți jumătate din ceai. Era călduț și n-avea nici un gust. Alan rîse de nemulțumirea lui.

— Îți admir gustul pentru cuvinte, dacă pe cel pentru restaurante nu ți-l pot admira, Alan. Cred că te poți achita de sarcină.

— Depinde.

— De ce ?

— De interesul meu în asta.

— Nimeni nu pleacă sărac dacă a lucrat la J.R. Ewing.

— Asta înseamnă că vrei să-i părăsesc pe Smithfield și Bennett ?

— De ce-ți închipui asta ? O firmă de avocat e o acoperire bună. Vreau să-mi raportezi doar unele probleme. Vei păstra discreție totală asupra activităților noastre, asupra implicării mele aici, nu vei lăsa să răsufle nimic din ceea ce vei afla sau auzi. Alte probleme ?

— Bănuiesc că vorbim despre Cliff Barnes.

— Bănuiești bine. Vei lucra discret, cu acoperire.

— Cliff Barnes a făcut gălăgie, ca un ecologist înflă-

cărat. Nu mai vrea ca petroliștii miliardari să continue să desfigureze peisajul iubitului lor Texas. Nu va fi greu pentru mine să-mi croiesc drum în mișcarea asta a lor.

— Ticălosul ăsta nu dă o ceapă degerată pe Texas sau pe ecologie. Pur și simplu are o ură teribilă pe noi, Ewingii. E singurul lui motiv.

— Nu poți crede asta !

— Lucrezi pentru mine, Alan. Nu-mi spune ce să cred.

— N-aș putea să presupun...

J.R. îl întrerupse, scuturînd din cap, ușor supărat :

— Vorbește deschis, băiete. Nu juca teatru cu mine. Parc-ai fi un cîine alergînd în jurul cozii.

— Dacă aș vorbi direct, spuse Alan, întîlnindu-i privirea, n-ai fi avut nici o nevoie de mine. Sînt un om subtil, J.R. Ca și tine. M-am născut subtil, mobil, tot timpul în mișcare. Tu a trebuit să te lupți pentru locul tău în familie, pentru putere. Eu a trebuit să mă lupt ca să pot ieși din spatele curților din Chicago. Și nu intenționez să mă întorc acolo. Nu trebuie să te lupți doar cu pumnii. Cei care pierd procedează așa și eu nu sînt unul din ăia. Trebuie să te lupți cu capul, cu gura, cu șiretenia. Dacă nu-ți poți învinge altfel dușmanul, trebuie să-l duci cu vorba, să-l învîrtești ca pe un titirez, să-l îneci într-un pahar de bere ! continuă Alan, și trase o dușcă din pahar.

J.R. îl măsură.

— Îți închipui că poți să-l îneci pe Cliff Barnes ?

— Recunosc că da.

— Ce te face așa de sigur ?

— Tu crezi că Barnes e împins doar de dorința de răzbunare. Poate că și el crede asta. Dar eu știu mai bine.

— Te gîndești la bani ?

— Toți vor bani, dar cine vrea numai bani, obține numai bani. Cliff Barnes se zbate pentru putere. O putere adevărată, care să-l facă un om mare. Și cei care doresc atît de mult puterea, nu mai văd nimic în jur.

J.R. se lăsă pe speteaza scaunului, cu degetele mari vîrîte în curea.

— S-ar putea să fie așa, Alan, și asta să ne folosească, mie și ție.

— Va fi un privilegiu să lucrez cu tine.

— Nu mai e nevoie să-ți spun că-ți vei primi banii neimpozabili, în numerar.

Alan îi întinse mîna. J.R. i-o strînse scurt.

— Atunci ne-am înțeles.

— De acum înainte lucrăm împreună.

Fața lui J.R. se înăspri.

— Să-ți fie clar de la început, băiete. Tu lucrezi pentru mine și așa va rămîne, auzi ?

Alan se simți de parcă moartea i-ar fi trecut degetul rece pe șira spinării.

— Cum spui tu, J.R.

— Și cînd ne întîlnim data viitoare, eu voi alege restaurantul.

Pam aștepta în capela de la Thanksgiving Square. În locul acela liniștit, putea să privească în ea însăși cu onestitate și compasiune, pentru prima dată după mult timp. Atîtea întrebări apăruseră : atît de puține răspunsuri putuseră să fie date. Îi venea să plîngă, dar autocompasiunea nu promitea vremuri mai bune. Pentru ea era acum vital să-și ia frîiele vieții în mîini și să se îndrepte cu compasiune spre o soluționare umană a dificultăților. Își dădu seama că cineva stătea alături de ea și reacționă cu resentiment la această intruziune, de parcă timpul și locul acesta i-ar fi aparținut doar ei. Privi și

îl văzu pe Cliff, cu o expresie dezaprobatoare și tensionată pe față.

— Nu trebuia să duci copilul înapoi la Southfork așa de repede, ieri. Voiam să-l văd.

Pam se muie.

— Felul în care mi-ai vorbit la telefon cînd am sunat... să-ți spun drept, Cliff, nu știam ce-aș fi putut să fac.

— De ce faci pe gardianul cu mine ? Micul John e fiul meu.

— Ai dreptate nu-s gardianul tău. Dar în clipa asta nu te poți gîndi decît la durerea *ta*. Apreciez asta, dar nu este lucrul cel mai important acum.

— Și care este, după tine ?

— Ascultă-mă, Cliff. În cea mai bună dintre lumile posibile, fiul tău ar fi fost cu tine. În lumea asta, așa ceva e imposibil. Sînt îngrijorată de Sue Ellen...

— Crezi că eu nu ?

— ... *Și* de Jock *și* de Miss Ellie. Știi ce s-ar putea întîmpla dacă ar auzi asta. Nu mai sînt tineri.

Cliff își goli plămînii de aer și se ridică.

— Putem ieși de aici ?

O conduse la lumina zilei. Aerul era stătut și greu, mai fierbinte decît trebuia să fie în acest timp al anului. Cliff se simți cuprins de oboseală și deodată voi să lase totul baltă, supărări, probleme, zbuciumul ăsta fără sfîrșit ca să-și atingă scopurile. Dacă greșea ? Dacă răzbunarea față de Ewing-i nu i-ar aduce nici o satisfacție, iar lui Digger nici un bine ? Dacă, în final, asta i-ar dărîma pe toți, mai mult decît l-a dărîmat Jock Ewing pe tatăl lui ?

— Spune-mi exact ce a spus doctorul la Fort Worth.

— Doamna doctor Grovner, spuse Pam, adunîndu-se. A fost foarte drăguță. A spus că micul John este sănătos, pe moment.

— Pe moment.

— A efectuat o serie de teste neurologice foarte serioase. N-a găsit tumori și nici așa numitele pete de culoarea cafelei cu lapte pe corpul lui.

— Atunci nu are neurofibromatoză. Asta-i fantastic!

— Nu, Cliff. O are. Amintește-ți, Cliff, asta-i o boală genetică care trece de la părinte la copil. Dacă tata o are și tu și eu o avem. Dacă o ai tu, o are și micul John.

— Dar dacă nu sînt simptome înseamnă că merge spre bine.

Cliff se opri din mers și se întoarse cu fața la Pam, cu trăsăturile concentrate, cu vocea pătrunzătoare și insistentă :

— Nu-i așa ?

— Nu știm. Doctorul a spus că pentru un adult șansele ca boală să devină fatală sînt minime. La un copil, ei bine, se pare că tumorile pot apărea oricînd. Doamna doctor Grovner spunea că ele se pot transforma frecvent în neuroblastomie.

— Ce-i asta ?

— Ceva malign. Rata de supraviețuire la copii nu-i prea grozavă, Cliff.

Un geamăt străbătu buzele lui Cliff și acesta se smulse din loc, frînt de durere. Pam îl prinse.

— Controale frecvente, spuse ea. Asta-i tot ce putem face pentru el.

Merseră un timp, după care Cliff vorbi iar :

— I-ai spus lui Bobby ?

— Nu încă.

— Cît timp crezi că vei putea ține lucrul ăsta secret ?

— Atîta cît va trebui.

— Mi-ai spus că Bobby vrea să aibă copii.

— Foarte mult.

— Atunci trebuie să-i spui.

— Că nu-i pot da ce-și dorește cel mai mult pe lume, o familie a lui ? Cum să-i spun soțului meu că nu pot avea un copil ... ?

În după-amiaza aceea, la biroul lui, Cliff se întîlni cu Alan Beam. Fusese impresionat de tînărul avocat de cînd îl întîlnise prima oară la mitingul pentru Salvarea Peisajului. Alan era strălucitor, ambițios, și muncea din greu. Și, ceea ce era mai important, părea că vrea în mod sincer să facă ceva pentru a preveni raptul continuu al pămîntului de către industria din Texas, în special de afacerile cu petrol. Era exact genul de persoană pe care Cliff o voia în echipa sa.

— Alan, începu el, vreau să-ți spun cît sînt de mulțumit că te am aici. Nu puțină lume e de acord cu scopurile noastre, dar puțini sînt cei care pot să facă ceva.

Alan rîse :

— Știi ce se spune despre Dallas : că e orașul celor care pot. Ei bine, eu sînt omul care poate.

— Perfect. Vor fi multe pe care să le poți face. Ceea ce am de gînd este să organizez o mare cruciadă contra forărilor arbitrare efectuate de companiile petrolifere. Mirosul petrolului și banii pe care-i aduce trebuiesc cîntărite. Trebuie să curățim peisajul, să curățim aerul, să curățim politica texană de influența petrolului.

— Fac orice vrei, Cliff, de asta sînt aici.

— Dă-mi cîteva zile să mă gîndesc la asta și te vom pune efectiv la treabă.

— De fapt, Cliff, m-am gîndit foarte mult la asta. Am apreciat din ce în ce mai mult ce ai realizat, atît ca șef al O.L.M.-ului cît și ca individ. Dar e timpul ca lucrurile să treacă pe alt plan.

— Ce vrei să spui, Alan ?

— Statul, națiunea, au nevoie de luptători decenți, inteligenți, să urmărească dacă legile sînt respectate, dacă guvernul servește în mod real interesele oamenilor, dacă marile afaceri nu ucid găina care face ouă de aur. Guvernul are nevoie de oameni ca Cliff Barnes.

Cliff își strînse degetele și privi dincolo de celălalt bărbat. Își cîntări cu grijă răspunsul.

— Aș fi un mincinos dacă aș pretinde că nu m-am gîndit să particip la alegeri.

— Atunci am dreptate, se entuziasmă Alan.

— Nu sînt sigur dacă să alergi după o funcție publică ar fi cel mai bun lucru de făcut.

— Este cu siguranță. Cum altfel ți-ai putea exercita talentele și posibilitățile în folosul oamenilor ? Nu numai că eu cred că trebuie să alergi, cred că ești obligat să o faci.

— Sînt încă tînăr, cu o experiență relativ redusă.

— Faci parte din Camera Reprezentanților. Acum. Ai să ajungi pînă în D.C., ca o bijuterie printre pietre necioplite. Cliff, binele pe care-l poți face la O.L.M. e strict limitat. La Washington, ei bine, acolo trebuie să fie un început, o trambulină spre lucruri mai mari și mai bune. Amintește-ți, LBJ era doar un învățător la o școală sătească cînd a fost ales în Congres. A sfîrșit la Casa Albă !

Cliff nu voia să ia în considerație aceste vise de glorie finală. Și totuși. Și totuși...

— Să fii ales, să ajungi în Congres, asta reclamă o organizație...

— Grupul ecologist ar putea fi inima ei. Lasă-mi mînă liberă și voi aduna cele mai bune minți tinere din Dallas, pe cei mai muncitori, cei mai devotați simpatizanți pe care i-ar putea avea un candidat...

— Poate că ai dreptate, Alan.

— Sînt sigur că am.

— Un lucru mă necăjește. Banii. O campanie eficientă costă o avere în zilele astea. Eu n-am bani și n-am de unde lua.

— Mă ocup eu de asta. Știu cum să strîngem fonduri. Știu cum ne-am putea apropia de contribuabili serioși.

— Chiar crezi că oamenii mă vor ?

— Cred asta ! Sînt convins ! Cliff, ai fi un candidat teribil de atrăgător. Calificat, angajat, carismatic. Ai tot ce se cere, și votanții vor trebui să reacționeze. Dă-mi numai mînă liberă și voi face ca mingea să înceapă să se rostogolească.

Un cuvînt, se gîndi Cliff. Un cuvînt și calea lui ar fi deschisă spre culmi. Tot ce-și dorise : faimă, bogăție, putere. Deschise gura să vorbească și cuvîntul ieși clar și tare :

— Pornește, spuse el. Fă-o, Alan. Fă-o pentru mine și nu vei regreta niciodată.

Zîmbind larg, Alan îi întinse mîna. Cliff era exact așa cum prevăzuse. Un om foarte sigur pe sine, deschis manipulării, condamnat la înfrîngere.

La cîteva seri după aceasta, familia Ewing se afla la Teatrul Central din Dallas, urmărind o piesă. A fost o seară încîntătoare — cu cina servită mai înainte sub șase tone de sculptură în metal în Camera Piramidei din hotelul Fairmont. Icre negre de Beluga, langustă, biftec à la Wellington, două excelente vinuri franțuzești, desert și cafea.

Numai Sue Ellen nu părea să fie în apele ei. Ciugulind fără poftă din mîncare, răspundea doar la întrebările care-i erau adresate direct, cu răspunsuri monosilabice. Și în

timpul primului act al piesei, șezu lîngă soțul ei, cu mîinile încleștate în poală, cu genunchii strînși. În pauză, Miss Ellie o luă deoparte.

— Te simți bine, Sue Ellen ?

— Am iar una din stările mele de amețeală, Miss Ellie.

— Asta-i rău. Să-ți aduc niște apă.

— Cred că mai bine m-aș duce acasă.

— Desigur. O să te ducă J.R.

Și o duse. Șofă iute și profesionist pe cele cîteva mile pînă la Southfork. Kristin insistă să vină și ea, ca să aibă grijă de sora ei, pe locul din spate. Tot drumul de întoarcere spre ranch, nici unul din ei nu scoase o vorbă.

Sue Ellen coborî prima din mașină. Puterea părea să-i fi revenit ca și culoarea în obraji. Zîmbi dulce la sora ei :

— Kristin, nu era nici un motiv să nu rămîi să vezi piesa, și să revii acasă cu toți ceilalți.

— Credeam că te pot ajuta. Mai ești amețită ?

— Îmi este mult mai bine, mulțumesc. Era atît de cald și atîta lipsă de aer la teatru.

— Credeam că aerul condiționat era suficient, spuse ferm J.R.

— Mă duc să mă culc acum, spuse Sue Ellen. J.R., de ce nu te duci, tu și Kristin, înapoi în oraș ? Mai este încă timp să vedeți ultimul act.

— Vin cu tine să te ajut, spuse Kristin.

— Nu-i nevoie !

— Așa e, Kristin, spuse J.R. Am să am eu grijă de Sue Ellen.

— Ce drăguț ești cu mine. De-a dreptul copleșitor

J.R. se duse după ea pe scări, pînă la dormitorul lor. Ea începu imediat să se dezbrace. El o privea pe furiș, stimulat iarăși de goliciunea ei care i se dezvăluia treptat

— Ce ai de gînd să faci ? spuse el în sfîrșit, amintindu-și de comportamentul ei din această seară, care îl umpluse de nervi.

— Să mă culc, soțiorul meu drag.

— Am ajuns la capătul răbdării cu felul tău plîngăreț de a fi. Și cu obiceiurile tale de a distruge orice. Ce urmărești ? Poți să-mi spui ?

Ea se așeză cu spatele la el și-și scoase sutienul, apoi își scoase și chiloții. Privind-o, lui J.R. i se opri respirația. De fiecare dată cînd o vedea așa, memoria i se rostogolea înapoi, la timpurile în care erau încă îndrăgostiți, la felul în care fusese începutul. Cum fusese trupul ăsta cald, plin de viață, chemările ei tăcute, plăcerea pe care o oferea. Totuși, ceva nu fusese destul pentru el și interesul lui descrescu, pasiunea păli, ba chiar pieri. Văzu crescînd în ea mînia, confuzia și frica. Și dacă, pentru foarte scurte intervale, fusese iar atent, repede înlăturase aceste semne de slăbiciune. Sue Ellen își puse o cămașă de noapte și el fu șocat de dispariția femeii goale de care se bucurase, privind-o. Schimbarea îl aduse brusc în prezent.

— Răspunde-mi, la naiba ! Ce vrei ?

Ea se întoarse grațios cu fața la el :

— Să mă culc, desigur. Singură.

— Ești o stricată. Urmărești ceva și vreau să știu ce.

Rîsul ei fu ascuțit, lipsit de voioșie și îndreptat spre el ca o lamă de oțel. El se cutremură, incapabil să continue ce începuse, incapabil să se schimbe, nedorind să se schimbe.

— J.R., primul lucru care putea să intre în mintea ta îngustă și dezgustătoare este că umblu după ceva.

El știu că ea spunea adevărul. Nu putea să tolereze asta. *Toată lumea, toată lumea*, trebuia să umble după ceva.

— Oh, nu-mi vinde mie gogoși, Sue Ellen. Îți pierzi timpul aici, în pat, prefăcîndu-te bolnavă. Cu ochii ăștia de nevastă tristă pe care ți-i rotești peste familie. Cu felul în care te joci cu simpatia mamei și a tatei. Te citesc ca pe o carte. Uite, cu scena asta de la teatru, de astă-seară — „Am una din stările mele de ameteală, Miss Ellie". Nu ești bolnavă, scumpo. Nu s-a întîmplat nimic rău cu tine, exceptînd faptul că te simți supărată pe tine însăți. Exceptînd faptul că ești o beție damnată și fără de folos.

— Vai, mulțumesc, J.R. Ce drăguț ești cu mine.

— Toată tevatura asta e un act dintr-o piesă, urlă el cu toată puterea vocii. *Nu ești bolnavă!*

— Văd că practici medicina, J.R.! Ce pricepere pe tine. Încă unul din secretele tale? Atît de multe secrete, atît de multe crime...

— Nu-mi vorbi tu mie despre crime, doamnă. Întîlnirea ta cu Cliff Barnes...

— Întîlnirea cu Cliff Barnes?... Sue Ellen stătu un timp să-și amintească.

— Așa e, cea de la Gardens Restaurant.

— Uitasem cu totul de ea.

— Bineînțeles că uitaseși. Să nu-mi spui că a fost o întîmplare.

— Cu siguranță că a fost, cel puțin din partea mea. Eram cu mama și cu sora mea. Nu-ți închipui că am aranjat o întîlnire în astfel de condiții? Oricum, îl disprețuiesc pe Cliff Barnes cel puțin la fel de mult ca și pe tine, J.R. Asta e. Te face să te simți mai bine?

— De ce aș crede ce-mi spui despre Barnes? Trecutul fiecăruia din voi nu lasă loc pentru încredere.

— Acum e rîndul meu. Ce vrei, J.R.? Ești gelos fiindcă îți închipui că eu și Cliff ne vedem iar unul cu

altul? De ce te-ar deranja asta? La urma urmelor asta ar trebui să te elibereze de odioasele alea de datorii de soț pe care le găsești atît de greu de îndeplinit.

— Nu-s gelos.

— Ori te interesez numai pentru că te gîndești că alt bărbat mă vrea? Asta-i vînătoarea care te-a preocupat întotdeauna. Îți pierzi repede interesul față de orice lucru sau ființă pe care le ai.

— Ești încă îndrăgostită ca o școlăriță de cerșetorul ăla oportunist.

Ea se băgă în pat, trăgîndu-și pătura pînă la piept.

— Deoarece, despre emoțiile și acțiunile mele am discutat, J.R., hai să trecem la ale tale. Ai putea să încetezi să interpretezi rolul domnului Nice Guy față de mama și de tatăl tău. Pentru că, J.R., nu te mai blestem. Ce vrei și ce gîndești nu mă interesează. Nici ce faci nu mă interesează. Acum ieși afară din dormitorul meu și lasă-mă singură.

Un răstimp lung și apăsător J.R. stătuse în suspensie, de parcă ar fi vrut să pornească la un atac violent, pînă ce corpul i se destinse. Se răsuci brusc și se retrase cu pași mari, trîntind ușa după el.

Ea își aruncă fața în pernă, cu ochii închiși, și începu să plîngă.

J.R. ieși ca o furtună din casă, căutîndu-și mașina. Aerul rece al nopții nu-i diminuă cu nimic furia. Nu avea ochi pentru cerul pe care licăreau fulgere, așa cum mergea, cu ochii țintă înainte, cu gîtul încovoiat și pumnii strînși. Își jură să se răzbune pe Sue Ellen, pe oricare din dușmanii lui, pe oricine i s-ar opune. Jura.

— J.R...

O voce feminină, moale, îl ajunse. Kristin era în spatele lui, în întuneric.

— Da, spuse el, fără să se întoarcă. Ce este ?

— Sue Ellen se simte bine ?

— Da, spuse el tăios. E bine.

— Eram îngrijorată.

El se întoarse încet, cu bărbia în jos aproape pînă în piept, fixîndu-o pe Kristin. Strecurîndu-se în noapte, într-un halat negru, scurt, larg la piept, părea o fantomă a nopții, palidă, fermecătoare și care inspira o imensă dorință.

— Ești o soră bună pentru Sue Ellen.

— Îmi pare rău de oameni.

— De toți oamenii ?

Ea își dădu capul pe spate și rîse moale.

— De toți pe care-i cunosc și pe care-i iubesc. De toți de care mă simt aproape.

— Sînt și eu inclus printre ei ?

Ea se undui înainte, fără grabă, ca să ajungă unde voia.

— Am o considerație adîncă și constantă pentru tine, J.R. Sue Ellen nu înțelege pe deplin ce bărbat frumos și unic ești.

— Dar tu, da ?

— Așa cred.

Kristin stătea la o depărtare de mai puțin de o lungime de braț de el și parfumul ei trimitea efluvii vagi de pasiune spre el. J.R. voi s-o atingă, să o sărute apăsat pe gură, să-i pipăie fiecare parte a corpului, să se joace cu carnea ei. Zîmbi :

— Voiam să fac o plimbare cu mașina.

— Ce idee bună.

— Vrei să vii ?

— Nu vreau să deranjez.

— Plăcerea mea, Kristin dragă.

— În cazul ăsta mi-ar place să vin.

— Ești sigură că n-ai vrea mai degrabă să te culci ?

— Oh, nu, e prea devreme pentru somn.

Merseră drept înainte, cam zece minute, fără să vorbească. Cu o mișcare bruscă a volanului, J.R. coti pe un drum de țară, murdar, care ducea printre pini pînă la poalele dealului.

— Și asta e o parte din Southfork ? întrebă ea.

— Tot ce vezi, și chiar mai mult.

J.R. dădu drumul radioului și se auzi o voce dreasă cu whisky care cînta „Dulci amintiri".

Lumea mea e ca un rîu,
pe cît de întunecoasă, pe atît de adîncă...

— Willie Nelson, spuse J.R.

— Iubești într-adevăr ranchul ăsta, nu-i așa, J.R. ?

— Toți Ewingii iubim locul ăsta, Kristin. Ăsta-i cel mai frumos timp — cînd se adună vitele. Toată cireada e adunată de pe pășunile îndepărtate și mînată spre țarcuri.

— Faci într-adevăr pe cowboy-ul, J.R. ?

Naivitatea ei îl făcu să rîdă.

— Ăsta-i ținutul pe care-l iubesc, Kristin.

O bătu ușor cu mîna pe pulpă, strîngînd-o gentil, fără grabă, apoi își îndreptă iar atenția la șofat.

— Nu sînt cowboy, n-am fost niciodată. Soarele și nisipul, șoimii planînd pe cer, canioanele, mirosul hergheliilor ; nu, Kristin scumpo, nu-i ăsta stilul meu. Îmi plac lucrurile noi și strălucitoare. Birourile curate și aerul condiționat. Afacerile mari, victoriile mari, banii mulți.

— Știi, J.R., am avut întotdeauna o admirație secretă pentru cei care pun lumea asta în mișcare, pentru cei care fac să se întîmple ceea ce se întîmplă. Și tu ești sigur unul dintre ei. J.R. își trase Mercedesul lîngă un

grup de pini înalți, apoi se întoarse, trecîndu-și un braț pe la spatele ei.

— Ești o fată foarte frumoasă, Kristin.

— În caz că n-ai observat, sînt o femeie.

— Am început să observ.

El îi mîngîie părul și ea își apăsă capul în palma lui.

— E atît de bine !

Degetele lui coborîră pe gîtul ei, căutîndu-i mușchii, sub pielea catifelată.

— Ah, e așa de bine, mă face să uit de toate.

— Bănuiesc că ai auzit tot, Kristin. Ce s-a întîmplat între mine și Sue Ellen.

— Toți îndrăgostiții se ceartă.

— Eu și sora ta n-am mai fost îndrăgostiți de foarte multă vreme.

— Bietul J.R.

— Nu vreau să crezi că sînt un fel de înger, pentru că nu sînt.

— N-am crezut niciodată așa ceva, J.R. — nici măcar un minut. Dar admir felul în care te comporți.

El își ținea mîna pe spatele ei gol, susținînd-o, făcînd-o să se apropie mai mult. Ea nu opuse rezistență. Își puse cealaltă mînă pe pîntecul ei, ușor rotunjit.

— Îmi place mult felul în care arăți... spuse el.

— Și o simți ?

Răspunsul lui fu să-și strecoare mîna pe unul din sîni, plin, greu și senzual, sub țesătura neagră. Ea gemu și-și dădu capul pe spate. El se aplecă peste ea, căutîndu-i cu gura pielea delicată de sub ureche, pipăind-o cu mîna sub rochie.

— Ești cea mai dulce bucățică pe care și-a odihnit J.R. ochii după atîta timp.

— Mă bucur că-ți plac.

— Ești sigură că știi ce ești pe cale să faci, Kristin ?

— S-a întîmplat ceva care să te facă să te răzgîndești ?

Drept răspuns, el îi dădu jos bretelele înguste de pe umăr, trăgînd de rochie.

— Ușor, spuse ea precaut. Doar nu vrei să-mi rupi rochia asta nouă și frumoasă.

— O să-ți cumpăr o duzină. Îi desfăcu cureaua. Și o mulțime de alte lucruri frumoase.

— Nu trebuie să-mi promiți nimic, J.R.

Cumva, cu mișcări sigure și rapide, izbuti să-și scoată rochia. Nu mai avea nimic pe dedesubt. El respira convulsiv și se lupta cu pantalonii.

— Aici, murmură ea. Lasă-mă să te ajut.

Kristin se lăsă în jos și îl sărută ușor de îndată ce apăru la vedere.

— Ah, J.R., ce bărbat adevărat ești !

— Vreau să știi, se răsti el, că nu intenționez să te las să pleci din Dallas. Am să-ți fixez o gratificație...

Buzele ei îl sărutau peste tot, calde, umede, insistente.

— Cum vrei tu, iubitule.

— ...Un apartament.

— Dacă așa vrei tu...

— Vreau... vreau să rămîi aici și să te pot atinge.

— Numai să spui un cuvînt, iubitule.

Ea se răsuci ca să-i vină lui mai ușor și el o pătrunse pe la spate. Ea trase aer în piept, gemu și spuse că nu era sigură dacă putea să facă față unui bărbat așa de mare și puternic. Drept răspuns, el o pătrunse mai tare și ea țipă de plăcere și de durere, în timp ce el o trăgea mai aproape, cu degetele înfipte în sînii ei catifelați.

— Voi fi ca o fiară pentru tine, J.R.

— Voiam altceva ... ?

— Altceva...

— Spune-mi ce vrei tu.

Ea se răcuci și îl somă, încălecîndu-l cu vigoare tinerească :

— Pe tine, iubitule. Și încă ceva.

— Ce... anume ?

— O slujbă la Ewing Oil.

— Nu știu.

— Așa voi putea fi întotdeauna cu tine, dragul meu.

Părea o idee foarte bună. Își închipui după-amiezile cu Kristin în apartamentul ei, apoi serile, în biroul lui. Cînd călătorea putea s-o ia cu el. La naiba, dacă un bărbat nu putea obține ce voia acasă, cel puțin să rămînă în familie.

— Tot ce vrei, murmură el și se prăvăli peste ea. Acum, dă-mi ce vreau eu...

Și ea îi dădu cu îndeminare și pasiune, cum se temuse să o facă mai înainte.

La Southfork era pace. Ceilalți membri ai familiei se culcaseră. Grajdurile erau liniștite, țarcurile goale. Greierii cîntau și undeva, departe, în prerie, mugea o vacă. Totul era așa cum trebuia să fie.

Pe patio, Bobby și Pam se bucurau de aerul curat al nopții înainte de culcare. Bobby își privi soția. În fiecare seară observa la Pam o jenă, o schimbare subită de stil și atitudine, care îl tulbura. Nu se mai putu reține.

— Ești sigură că mi-ai povestit totul despre Digger ?

Ea îi răspunse fără să-l privească :

— Da, de ce ?

— Piesa de aseară a fost de fapt o comedie. Și una bună, după mine. N-ai schițat măcar un zîmbet.

— Cred că mă gîndeam la altceva.

El ezită.

— Vrei să-mi spui la ce ?

Un frison o făcu să tremure.

— Bobby, ia-mă în brațe.

— Este o idee excelentă, doamna mea !

Pam își sprijini obrazul de pieptul lui. Era atît de puternic, de solid, de demn de încredere. Dragostea lui era un suport tangibil, singurul lucru sigur pe care-l găsise în viața ei, singurul lucru de care avea nevoie mai mult decît de oricare altul. Să-l piardă pe Bobby ar fi însemnat să piardă sensul vieții.

— Tremuri, spuse el.

— Vreau să-ți spun ceva.

— Despre Digger ?

— Despre noi.

O simți crispată, făcînd un efort conștient să se relaxeze.

— Ce vrei să-mi spui despre noi ?

— Bobby, m-am hotărît. Nu pot să-mi asum sarcina să am un copil.

El își lăsă brațele să-i cadă, de parcă i-ar fi fost smulse. Făcu un pas înapoi cu o expresie chinuită și consternată pe fața lui frumoasă. Mînia îl făcu să devină purpuriu.

— Nu înțeleg...

— Te rog, nu-mi cere să-ți explic.

— Ieri te bucurai la gîndul ăsta. Ce s-a întîmplat după ce te-ai întors de la magazin ? Ce te-a făcut să te răzgîndești ?

— Bobby, nu pot suporta să fii supărat pe mine. Te iubesc așa de mult.

— Cred că am dreptate să fiu supărat. Vrei să încetezi odată cu crizele astea de identitate ? Asta este ? Dumnezeule, Pam. Să ai un copil nu înseamnă să-ți pierzi cîtuși de puțin personalitatea. Nu mai puțin decît ți-o pierzi agățînd etichetele pe rochii la magazin. Ce zici de asta ? Știi cît de mult îmi doresc să fim o familie, să avem copii, să trăim normal, niște vieți sănătoase.

— Înțeleg. Numai ce vrei tu contează. Doar nevoile tale. Dar eu și nevoile mele ?

— Și tu vrei copii. Știu că vrei.

— Se pare că s-a rezolvat problema. Acum vorbești pentru mine.

— Greșesc ?

— Las-o baltă, Bobby, spuse ea cu voce joasă, pur și simplu las-o baltă !

El o privi cum dispărea în întuneric, știind că el n-ar fi vrut niciodată să renunțe la ea. Nici ea n-ar fi vrut să renunțe la el. Nici unul din ei n-ar fi putut.

PARTEA A III-A

FAMILIA EWING

ASTĂZI

— 8 —

Bobby auzi ştirile referitoare la naţionalizare într-o dimineaţă, în timp ce se bărbierea. Ewing Oil, singurul subiect al informaţilor despre zăcămintele din Asia. Pierderile se ridicau la sute de milioane, poate miliarde. Nici o şansă să salvezi ceva.

— Asta înseamnă, continuă crainicul, sfîrşitul dramatic al uneia dintre cele mai mari şi mai active companii independente de petrol din Statele Unite. Jock Ewing, o legendă pe întinsul Texasului şi al Louisianei, a început acum patruzeci de ani în calitate de crescător de vite şi...

Bobby închise radioul, cu mintea alergîndu-i sălbatic de la fapte la concluzii şi la posibilităţi. Buletinul fusese devastator şi, dacă era exact, trebuia să creeze un dezastru în afacerile cu petrol. Interblocarea intereselor financiare ar fi dărîmat întreaga structură Ewing, fiecare afacere, fiecare proprietate şi diferitele investiţii. Şi Southfork! Ranchul era inima, mîndria şi bucuria fiecărui Ewing, baza solidă care făcea posibil ca ei să facă orice. Îşi trase o pereche de blugi decoloraţi peste cizmele uzate, îşi aruncă pe el o cămaşă veche şi se grăbi să coboare.

Sufrageria era goală, dar o găsi pe Miss Ellie luîndu-şi cafeaua pe patio. O sărută pe maică-sa şi-şi umplu o ceaşcă.

— Unde sînt ceilalți ?

— Stai jos, Bobby, mănîncă ceva.

— Mai bine m-aș duce în oraș, mamă.

Ea își ridică ochii spre el :

— Am auzit buletinul, Bobby. Știu ce s-a întîmplat. Ce înseamnă asta, fiule, pentru noi, Ewingii ?

El dădu din cap, mirat. Toată viața ei, indiferent de problemă, indiferent de cît de mari și dureroase erau dificultățile, Miss Ellie rămase puternică, solidă, susținîndu-i pe ceilalți. Jock era tipul durului, vînătorul care-și urmărește prada și aduce carnea în casă. Dar cînd era nevoie de o forță adevărată, Miss Ellie era întotdeauna la ea acasă : hotărîtă, cu mintea limpede, ajungînd cu cîteva cuvinte în miezul problemei. Maică-sa, știa asta, era o femeie deosebită.

— Dacă știrile sînt adevărate, spuse el, respectînd-o prea mult pentru a se preface, vom termina-o pierzînd totul...

— Southfork ?

— Mi-e teamă că da, mamă.

Ea își ridică ceașca, dar nu bău. Mîna ei, observă Bobby, tremura.

— Nu trebuia să ne băgăm în afacerea din Asia. Trebuia să-l lăsăm pe J.R. să și-o păstreze pentru el.

— Asta miroase a J.R. Întotdeauna după potul cel mare. Tatăl tău era așa cînd era tînăr...

— Dar tata era de unul singur. Își putea permite să riște. Acum Ewing Oil e o afacere de familie. Anumite riscuri sînt de neacceptat.

Și Bobby privi în jur.

— Unde-i J.R. ? Unde-i tata ?

— La birou, au plecat fără să mai ia micul dejun.

— La fel trebuie să fac și eu mamă.

— Stăpînește-te, fiule, nu-i momentul să-ți pierzi controlul.

— Vreau să vorbesc cu J.R., să știu exact...

— Bobby !

Vocea ei aspră îl șocă.

— J.R. e fratele tău și asta e o problemă de familie. Las-o baltă. Fă numai ce e nevoie. Redu la minimum acuzațiile.

— Voi face tot ce pot, mamă.

Ea îl sărută în vîrful capului.

— Nu te necăji atîta.

Miss Ellie zîmbi cînd Bobby se retrase :

— Ce altceva aș fi putut să fac ?

O mulțime de reporteri se îngrămădeau în sala de primire a companiei Ewing Oil cînd sosi Bobby. Acesta își făcu drum înăuntru, la una din secretare.

— De unde-au apărut toți ăștia ?

Secretara se strîmbă.

— I-am găsit așteptînd aici cînd am venit să deschid. Mulțumesc lui Dumnezeu că tatăl tău și J.R. au venit devreme azi. Nu aș fi vrut să am niciodată de-a face cu haita asta de lupi.

— Unde sînt ?

— În biroul lui J.R., discută și așteaptă disperați să găsească soluții.

Bobby își croi drum pînă la intrarea în biroul lui J.R. Fratele și tatăl său stăteau în picioare, la birou, încercînd să facă față atacurilor presei. Blițurile se aprindeau și se stingeau și o duzină de camere TV inundau încăperea cu luminile lor strălucitoare.

— Acum, băieți, spunea Jock, mi se pare că ați obținut ce ați vrut. De ce nu plecați și nu ne lăsați să lucrăm ?

— Încă o întrebare, domnule, spuse un reporter. Ceea ce nu-mi este clar este dacă Ewing Oil și-a investit tot capitalul în concesiunile acelea de petrol și dacă această naționalizare înseamnă sfîrșitul imperiului Ewing, așa cum s-a anunțat ? În viitor...

J.R. ridică o mînă și zîmbi :

— Sînt două întrebări importante, domnule Carleton, dar să le lăsăm. Vă voi spune că investițiile Ewing sînt diversificate pentru a ne proteja interesele față de astfel de întorsături dramatice de felul celor care am văzut că s-au petrecut azi în Asia...

— Dar, referitor la afirmația că pierderile Ewing au fost totale, ajungînd pînă la miliarde, ce părere aveți ?

— Mult exagerată. Sînt unele pierderi, normal. În afacerea asta...

— Ne-ați putea spune în ce mai aveți investit la ora asta ?

— Nu. Nu vă pot spune asta. Nici nu trebuie.

— Nu-i așa că nu-i adevărat că Ewing a fost singura companie care s-a implicat complet cu investiții totale în zăcămintele din Asia ? Nu-i așa...

Fața lui J.R. arătă obosită.

— Același răspuns ca și mai înainte. Asta este o afacere și noi căutăm să facem investiții prudente, bazate pe o suficientă cunoaștere a situației. Poziția noastră e întotdeauna fluidă și flexibilă. Mișcările noastre depind de diferiți factori ai pieței, și nimic, doamnelor și domnilor, ca și în alte domenii ale vieții, nu este dat o dată pentru totdeauna. Următoarea întrebare.

— Ne puteți spune dacă ați suferit vreo pierdere ?

Tonul lui J.R. era liniștit.

— Da, normal. Am fost înfrînți, ca oricare altul într-o asemenea situație. Dar sîntem încă în picioare. Ewing Oil a supraviețuit și va continua să supraviețuiască...

— Domnule Ewing... ?

— Cred că ajunge pentru azi, spuse J.R. Tata şi cu mine v-am răspuns la toate întrebările, cum am putut mai bine. Nu mai e nimic de spus. Dacă în viitor apare ceva, vă vom informa. Mulţumesc că aţi venit, tuturor.

Bobby stătea în picioare deoparte, şi-i urmărea pe membrii presei defilînd spre ieşire. Cînd ultimul dispăru, închise uşa biroului şi se aşeză cu spatele la intrare, de parcă ar fi vrut să pună o barieră faţă de restul lumii.

— Cît e de grav ? întrebă el.

Jock îşi trecu braţul pe după umerii lui J.R.

— Ewing Oil trăieşte şi e bine, mulţumită lui J.R. Asta e !

— Nu înţeleg...

— Spune-i, zise Jock.

— Sîntem în formă, frăţioare.

— Pierderile alea... ?

J.R. zîmbi larg şi ochii îi luciră. Pentru asta trăia, pentru momentele acestea de dulce triumf în faţa tatălui său, care erau doar ale lui. N-avea de ce să le împartă cu Bobby sau cu oricine altcineva. Stînd în picioare lîngă Jock, simţea cum se umple de mîndrie şi încîntare, urmărind privirea nesigură de pe faţa fratelui său.

— Am vîndut concesiunile alea acum cîteva zile, frăţioare. 75% din proprietăţile noastre din Asia.

— Le-ai vîndut... ?

— Pentru zece milioane acţiunea ! J.R. era de-a dreptul radios.

— Cineva de sus ne veghează, spuse Jock, bătîndu-şi fiul mai mare pe spate. Asta-i sigur.

— Să fiu al naibii dacă nu, adăugă J.R.

Lui Bobby îi era greu să înţeleagă ce auzise.

— Spuneţi că Ewing Oil are noroc... ?

— Ai putea să spui și așa. Aș spune că am făcut o serie de mișcări foarte bune. Am avut șansa să cumpăr zăcămintele acelea pe Coasta de Est. Tata și cu mine am vorbit despre asta acum mai bine de un an. Dar aveam nevoie de mulți bani în numerar, chiar mai înainte de a mi se propune să le vînd.

— Cine a cumpărat concesiunile ?

— N-o să crezi, Vaughn Leland a cumpărat unele din ele, pe de o parte. În sfîrșit, ticălosul ăsta bătrîn o să vadă ce-o să pățească.

Jock se plimba încoace și încolo prin birou cu fața lui veștedă și zbîrcită.

— J.R., cînd ai să înveți că nenorocirea unui om nu e ceva de care să te amuzi ?

— Îmi pare rău, tată.

— Cine mai este implicat ? vru Bobby să știe.

— Unii dintre băieți m-au cicălit de la început să-i bag în afacere, să știi !

— Băieții ? Asta înseamnă cartelul ?

— Andy Bradley, Jordan Lee, Seth Stone...

Bobby dădu din cap, dezaprobator.

— Prietenii noștrii... terminați.

Jock, care se ridicase să plece, veni lîngă ei :

— Afacerile sînt o loterie, fiule. Ei știu asta.

— Știai de asta tată ?

— Nu pot să spun că știam, zise Jock și se întoarse la birou.

Bobby se repezi la J.R. :

— De ce nu ne-ai spus ? Trebuia să clarificăm lucrurile între noi înainte de a întreprinde ceva.

— N-am avut timp.

Disprețul lui J.R. era evident. N-avea chef să-i explice fratelui său, n-avea chef să-i asculte părerea.

— Tu și tata erați plecați undeva. Mi se pare că în Colorado...

— Există telefoane. Sau ai uitat ?

— Trebuia să acționez repede și după întorsătura pe care au luat-o lucrurile, am făcut o treabă bună.

Bobby nu putea să creadă nimic. În ciuda faptului că J.R. părea sincer și conciliant, era o notă de duplicitate în vocea lui. Dar la urma urmelor, remarcă Bobby, duplicitatea era sora geamănă a lui J.R.

— Accepți versiunea asta, tată ?

J.R. se făcu stacojiu.

— Mă faci mincinos, frățioare ?

O amintire fulgeră prin creierul lui Bobby, o imagine din trecut care părea înmormîntată, dar care învia acum. Edificatoare. Încărcată de animozitate și ură. Și după răceala din ochii lui J.R., își dădu seama că fratele său își amintea același moment din viețile lor. Același incident, aceleași emoții grozave. Acum, totul trecuse. Bobby deschisese gura să vorbească, dar înainte de a scoate un cuvînt, ușa biroului se deschise brusc și Jordan Lee se aruncă la J.R. Fața îi era lividă, ochii umflați și la colțurile gurii avea spume.

— J.R., escrocule, pui de lele...

— Oprește-te, Jordan, spuse Jock.

Jordan continua, cu pumnii încleștați, într-o poziție care sugera avînt și furie. Jock, cu toate instinctele lui îmbătrînite, în alertă, sări de la birou și se îndreptă spre intrus. J.R. se trase înapoi, hotărît să se retragă. Bobby ieși în calea lui Jordan, luîndu-l din scurt :

— Calmează-te, Jordan, spuse el politicos, ținîndu-și mîinile desfăcute la nivelul umerilor, ca o ofertă de pace.

— Să mă calmez ! Trebuie să fii foarte mîndru de tine, J.R. Trebuie să fii în culmea fericirii.

— Toți avem parte și de bine și de rău, bătrîne, spuse J.R.

— Bastardule, îi strigă Jordan, avîntîndu-se încă o dată înainte. Bobby, așezat ferm între el și J.R., se mișcă o dată cu el.

— Hai, abține-te, Jordan, spuse Jock. J.R. nu știa ce urma să se întîmple cînd a vîndut băieților concesiunile. Nu putea să știe de naționalizare. Pur și simplu norocul a fost de partea noastră și chior cu voi...

— Să i-o spui lu' mutu' !

Respirația lui Jordan era greoaie și neuniformă.

— Cu luni în urmă l-am rugat din suflet să ne ia părtași în afacerea asta, știai asta, Jock. N-a vrut să discute, nu ne-a dat răspuns. Și dintr-o dată a vrut să vîndă. Dar repede. Al naibii de repede, Jock. Imediat...

— Ți-am spus, Jordan, aveam nevoie de bani în numerar pentru alte treburi.

Jordan îl fixă cu o privire rea.

— Știai că se va întîmpla ceva foarte rău. Știai de revoluție, de naționalizare. E totul foarte clar, J.R. Ți-ai fraierit prietenii, vînzîndu-le concesiunile.

J.R. vorbi repede, mai mult pentru taică-său decît pentru Jordan.

— Mai avem încă 25% din concesiunile alea. Asta înseamnă că ne-am păcălit cu două sute cincizeci de milioane de dolari, plus toate impozitele pentru partea ta. La naiba, omule, aș fi făcut asta dacă aș fi știut ce se va întîmpla ?

— După cum știu că procedezi, da.

— De ce ? spuse Jock.

— Ca să pară curat. Cea mai mare parte din pierderea asta se poate acoperi prin diminuarea taxelor impuse pe profituri, ceea ce înseamnă că vei ieși de aici cu un profit frumușel. Ne-ai jupuit, de data asta, J.R.

— Haida-de, spuse Jock. Afacerile sînt o loterie. Întotdeauna au fost. Dai cu zarul, poţi să cîştigi sau să pierzi.

— Desigur şi asta-i corect. Numai că J.R. a jucat cu un zar măsluit.

Jock tună furios :

— Ai jucat şi ai pierdut. Astea-s afacerile. Poartă-te ca un bărbat. Ai făcut o groază de bani cu noi mai înainte, vei face iar. Întotdeauna avem grijă de prietenii noştri.

Jordan se întoarse, devenind deodată supus. Părea mult mai bătrîn decît atunci cînd apăruse prima oară. Palid şi dezorientat, cu falca de jos tremurîndu-i de parcă nu era prinsă în balamale.

— Sînt foarte fericit să aud asta, Jock. Într-adevăr fericit. Şi am să-i transmit informaţia asta lui Marilee Stone. Sînt sigur că va aprecia bunele tale intenţii.

— Ce naiba vrei să spui cu asta ? i-o întoarse Jock.

— Vreau să spun, spuse Jordan înainte de a pleca, că Seth Stone s-a sinucis acum o oră.

— 9 —

Jock, Bobby și J.R. stăteau în biroul acestuia din urmă, bînd cafea și vorbind doar cînd și cînd. Bobby era mai retras, mai ponderat și mai concentrat decît ceilalți. J.R. era fratele lui și legăturile familiale erau foarte puternice, dar Bobby îl înțelegea într-un fel în care tatăl lui nu era capabil. Impulsurile întunecoase care acționau în J.R. trecuseră de la tată la fiu, dar fiului îi lipsea judecata și etica care să-i înmoaie și să-i controleze obsesiva lui nevoie de a învinge. Și lui Bobby îi plăcea să cîștige, dar nu avea o imperioasă nevoie de asta, așa cum avea J.R.

— Trebuie să facem ceva să-i ajutăm, spuse Bobby.

— Ce ! se alarmă J.R., șocîndu-i pe amîndoi. Ce vrei să spui ? Afacerile sînt afaceri. Nu-i nimic rău să te lansezi într-o afacere bună, să obții profit. Asta-i stilul american.

— E o diferență între întreprinderea liberă și libertatea de a fura.

J.R. se ridicase în picioare.

— Vrei să spui că i-am jecmănit pe băieții ăștia ?

— Spun că nu-mi place nimic din treaba asta. Seth Stone s-a sinucis și ăsta nu-i un mod bun de a face afaceri.

— Întotdeauna a fost un om slab, spuse J.R.

— Nu vorbi rău despre morți, intonă Jock, de parcă ar fi venit dintr-un trecut îndepărtat.

— Bine, n-am chef să suport...

Bobby i-o reteză :

— Dacă aș fi în locul tău mi-ar părea rău de Jordan Lee. Omul ăsta a fost adînc rănit și suferă. N-a fost niciodată unul care să lase lucrurile așa cum sînt. Ține ochii deschiși.

— N-am nevoie de tine să mă protejezi, Bobby.

Din nou vechi imagini fulgerară pe ecranul minții lui Bobby, uscate, neplăcute vederii. Se sili să le alunge.

Sună interfonul, o întrerupere binevenită.

— J.R. se auzi vocea Louellei. Marilee Stone pe fir, vrea să vorbească cu tine.

J.R. păli.

— Ce să fac, tată ? Nu pot să vorbesc cu femeia aceea, nu acum.

Bobby, în picioare, porni spre ieșire :

— Liniștește-te, J.R., voi face eu asta pentru tine.

Ochii lui J.R. se îndreptară iute într-o parte, urmărind reacția lui Jock.

— N-am nevoie de tine ca să...

Chiar atunci se deschise ușa și Vaughn Leland se năpusti înăuntru. Îi puse lui Bobby o mînă în piept, îl înlătură din cale și traversă încăperea, îndreptîndu-se spre biroul lui J.R.

Împunse cu un deget drept, puternic, în direcția lui J.R. :

— Mai bine spune repede...

— Ce e de spus ? Vrei să-ți spun că-mi pare rău ? Bine, îmi pare. Asta te satisface ?

— Că-ți pare rău, nu-i destul, J.R. Vreau o explicație, o scuză, o compensație...

— Compensație ! Las-o baltă.

Jock își tîrși picioarele și-și frecă bărbia.

— Nici un cent, Leland. A fost o afacere corectă, făcută corect. Ai jucat, ai pierdut. Asta-i tot despre povestea asta.

— Și-a băgat coada necuratul! J.R. știa că trebuia să vină naționalizarea.

— Nu poți dovedi asta.

— Nu trebuie s-o dovedesc. Așa cred și asta e destul pentru mine, Jock. Fiul tău ne-a mințit, ne-a escrocat...

Vocea lui Jock deveni mai dură :

— Dacă aș fi în locul tău, aș fi mai atent cu cuvinte ca escroc și mincinos. Nu-și au locul aici, Leland.

Leland i se adresă lui Bobby :

— Ce zici de asta ?

Privirea lui Bobby era normală și nu spunea nimic.

— Știi bine, nu-i nevoie să întrebi. Sînt un membru al acestei familii. Sînt un Ewing.

— Înțeleg.

Leland privi înapoi, la Jock.

— Vreau banii înapoi. Am împrumutat 20 de milioane de dolari ca să plătesc pentru concesiunile acelea și prin urmare sînt terminat. Totul s-a dus, totul. Nici o posibilitate să plătesc împrumutul.

J.R. dădu din umeri.

— Jock, spuse Leland, ne cunoaștem de mult timp, am bătut drumuri aspre și lungi împreună. 20 de milioane de dolari. Trebuie să mă ajuți.

Jock i-o întoarse :

— Mi se pare că am venit la tine, nu demult, cînd era aproape să pierd Southforkul, poate-ți amintești, Leland. Am cerut o prelungire a împrumutului. Mi-ai spus că o afacere e o afacere. Am crezut asta atunci, o cred și acum.

Leland își trecu privirile de la o față la alta, de parcă ar fi căutat un sprijin. Se opri la Bobby.

— A fost o escrocherie, știi asta. J.R., o vei regreta, ți-o promit.

J.R. urlă :

— Mă amenințI ?

— Să te amenințI ! Nu, era o promisiune. Într-un fel sau altul. Am de gînd să ți-o plătesc pentru asta, să te jupoi de pielea ta mîrșavă.

Se întoarse brusc la Jock, cu fața congestionată și desfigurată, cu degetele îndoindu-i-se.

— El e fiul tău, o așchie din trunchi. Se pare că o apucă pe calea ta și nimeni nu știe asta mai bine decît tine, Jock. Puii vin întotdeauna acasă la culcare.

Jock spuse forțat :

— Mai bine du-te la ale tale mai înainte să apuc să fac ceva de care ne-ar părea la toți rău.

Fără o vorbă, Leland ieși, trîntind ușa. Prezența lui furioasă stărui în urmă. Bobby fu cel care sparse liniștea amenințătoare :

— J.R., știai că Leland a împrumutat toți banii ăștia ?

— Cum aș fi putut ști ? Afacerea a mers repede. I-am dat 24 de ore să vină cu banii.

— De ce graba asta ?

— Ți-am spus. Aveam...

— Nu-mi place. Afacerile de o asemenea amploare, de regulă, iau timp.

— Nu te pot face să crezi adevărul.

— Adevărul ! J.R., tu nu cunoști înțelesul acestui cuvînt.

— Ascultă aici, n-am nevoie să-l aflu de la tine. M-ai disecat cam mult timp astăzi. Încetează, frățioare, sau...

Bobby se apropie cu iuțeală de birou :

— Sau ce ?

— Terminați ! răcni Jock. La naiba, e afacerea familiei. Să vă amintiți toți de asta.

— Tată, spuse Bobby, cred că Leland are dreptate. J.R. știa de naționalizare și a lăsat concesiunile în spatele prietenilor noștri. Vezi toată viteza asta să încheie afacerea ; nu timp pentru întrebări, nu timp pentru cercetare. Intri sau pleci. Chiar stilul tău, J.R.

— Aici lucrează imaginația ta bogată, Bobby.

Bobby făcu un pas agresiv înainte.

Jock se băgă între ei.

— Vreau să te întreb ceva, J.R. Am vrut să te mai întreb odată și tu erai pe cale să-mi răspunzi. Răspunde-mi acum și niciodată nu vom mai discuta despre asta.

— Da, tată ?

— Știai că bunurile urmau să fie naționalizate ?

— Tată, jur ! Nu am avut informații din timp. Știi că n-aș fi făcut nimic deliberat ca să-mi rănesc prietenii. Niciodată.

Să meargă pe jos nu era stilul lui Jock Ewing. Era ori la el acasă, ori la volanul unei mașini iuți, care înghițea milele fără de sfîrșit ale Texasului. Sau în șaua unui cal puternic. Aproape niciodată nu mergea pe jos. Și să hoinărească pe străzile Dallasului în cizme, mai potrivite pentru scara de la șa decît pentru cimentul trotuarului, era lipsit de sens pentru mintea lui disciplinată. Cu toate astea, acum hoinărea. Singur, fără să se grăbească, fără să dea atenție la ce era în jur. Încercînd să facă ordine în haosul prezent, o perspectivă asupra a ceea ce auzise, ce aflase și în special ce simțise.

Avusese o viață dură, făcuse munci dure, printre oameni. Lupta cu pumnii și cu cizmele era un eveniment cotidian în zilele tinereții sale. Să ucizi, cu cuțitul sau

arma de foc, nu era ceva neobișnuit. Și cu toate că timpul domesticise Texasul și pe texani, tendința către violență acționa adînc și real. Greu să cunoști pe cineva care să nu posede trei sau patru arme de foc ; pistoale, carabine și puști de vînătoare. Rar să cunoști pe cineva care nu și-ar folosi armele dacă împrejurările ar cere-o. Nu trebuia decît motivul corespunzător.

Pierderea a 250 milioane de dolari era un motiv al dracului de bun.

Sinuciderea unui prieten era altul.

Distrugerea muncii lui de o viață era al treilea.

Mînie. Insultă. Răzbunare.

Jock văzuse oameni împușcați pentru motive mai puțin importante. Și pentru unele mai importante. Fusese în mulțime în Elm Street în ziua în care Președintele Statelor Unite trecea pe acolo cu tînăra sa soție și guvernatorul Connally. Auzise focurile de armă de la Depozitul de Manuale Școlare din Texas, văzuse capul tînărului președinte căzînd brusc înainte, cînd era aproape mort.

Și acum, în locul acela se vindeau amintiri despre acest eveniment. Pe cărțile poștale figurau schițe care marcau locul crimei. Monede de nichel de 10 cenți întipăriseră memoria acelui eveniment în Dallas.

Jock dusese și el o viață omenească, dar niciodată senină și niciodată fără regrete. Dallas-ul va fi întotdeauna amintit ca locul în care fusese asasinat John F. Kennedy, deși nu Dallasul îl ucisese. Nu mai mult ca Los Angeles sau Detroit sau Boston. Dar stigmatul va rămîne pe veci...

Omul trebuie să fie atent la dușmanii pe care și-i face. J.R. își crease o listă inimaginabilă cu dușmani, oameni cărora într-un fel sau altul le făcuse rău, oameni care se simțeau escrocați, deposedați, decepționați. Oameni care ardeau de dorința să i-o întoarcă, să-l rănească în orice fel posibil. J.R. avea nevoie de protecție, de ceva

sau de cineva care să-i fie scut în faţa pericolului. Ce îi spusese lui Bobby, atunci, în birou ? Cuvintele se întoarseră în salturi, sfîrîindu-i în memorie :

„Nu am nevoie să mă aperi tu, Bobby".

O lentilă luminoasă se deschise în mintea lui Jock şi îi dirijă gîndurile prin tunelul memoriei la perioada cînd J.R. era încă băiat, mare pentru vîrsta lui, dar întotdeauna în conflict cu lumea pe motive neloiale, încercînd să pretindă ceva ce nu fusese niciodată al lui.

„Nu-i nevoie să mă aperi tu, Bobby."

Asistase la meciul de vineri după-amiază al echipei de fotbal a liceului unde învăţau Bobby şi J.R. J.R., deşi era mai bine legat şi mai în vîrstă, nu făcu mai nimic în acest meci. Dar Bobby, deşi era doar în anul al doilea de liceu, era un membru valoros al echipei. Solid, iute de picioare, făcea faţă la orice joc. Jocul se terminase şi mulţimea plecase din jurul terenului cînd începu scandalul.

Prea multă bere băută, prea multe dezamăgiri : pentru fiecare cîştigător era unul care pierdea. Se auziră cîteva observaţii, o insultă sau două, o ameninţare, un brînci, o mişcare bruscă prin care cineva ajungea să se rostogolească ca o minge cu sîngele curgîndu-i. Jock încercă să-l scoată pe J.R. din încăierare. Nu era lupta lui, nici problema lor. Dintr-o dată, doi băieţi de la ţară, numai oase şi muşchi, îi provocară, bătîndu-şi joc de J.R., spunîndu-i ce credeau ei despre victoria şcolii lui. J.R. nu se putu abţine să răspundă. Se schimbară cuvinte grele şi înainte ca Jock să poată reacţiona se dădură pumni J.R. căzu la pămînt iar cei doi băieţi îi cărau la pumn cu nemiluita. Jock încercă să-i separe, dar primi o lovitură puternică în falcă, care-l făcu să se răstoarne pe spate, ameţit şi incapabil să se mişte.

De undeva din exterior, Bobby, cu echipamentul pe el, intră brusc în scenă. Pumnii lui erau scurți, iuți și nu greșeau ținta. În cîteva secunde cei doi băieți fugiră ca din pușcă și se pierdură în mulțime. Bobby îl ajută pe Jock să se ridice în picioare. După ce se asigură că era întreg, se întoarse spre J.R.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Bobby.

J.R. își trase mîna la o parte.

— Pleacă de aici, mîrîi el. N-am nevoie să mă aperi tu, Bobby.

Jock se gîndi că băiatul lui mai mare era mai degrabă inteligent decît puternic, mai degrabă dîrz decît curajos. Încercînd întotdeauna să dovedească ceva. Pentru J.R. nu era niciodată destul să învingă ; mai trebuia și ca ceilalți să nu reușească. Jock se întreba cum de și-a putut scăpa așa fiul din mîini, și ce-ar putea face ca s-o dreagă. Un lucru era foarte clar : J.R. avea nevoie de cineva care să-l apere.

—10—

Bobby își petrecu singur restul zilei, gîndindu-se la ce avea de făcut. Împărțit între loialitatea față de familia lui și de nevoia de a acționa corect, părăsi în sfîrșit biroul, fără să spună nimănui unde se duce. Se învîrti prin împrejurimi cam o oră pînă să se întoarcă la Southfork, nerăbdător să-i împărtășească lui Pam dilema în care se afla, să-i asculte părerea. La fel ca și el, Pam era zilnic împărțită între obligații și datorii morale. Măritată cu un Ewing, nu putuse niciodată să uite că se născuse o Barnes și că tatăl ei și Jock fuseseră dușmani.

Bobby ajunse acasă și intră. O găsi pe maică-sa citind și o sărută pe obraz.

— Te-ai întors devreme, fiule.

— Vreau să discut ceva cu Pam.

— Oh, dragul meu. Nu-i aici. Pam a încercat să-ți telefoneze, dar plecaseși de la birou. Probabil că erai în drum spre casă.

— Pam e bine ?

— Bine. S-a hotărît în final să ia avionul pînă la Corpus.

— Mi-era frică de asta.

— Nu-ți fă griji, va fi în regulă. Pam e o fată bună, poate să aibă singură grijă de ea.

— E vorba de problema pe care o are referitor la mama ei. A plecat așa de repede...

— Pot să-i înțeleg nevoia de a afla ceva despre maică-sa. Nimeni dintre noi n-a cunoscut-o pe Rebecca foarte bine. Sînt legături invizibile, Bobby, între fiică și mamă. Legături puternice.

— Știu, dar o acaparează întru totul. Devine obsedată, e o căutare profundă.

— Într-un fel, așa e.

— Nu-mi place asta. Este încă șocată de moartea lui Digger.

— Intenționezi să încerci s-o oprești ?

— Nu cred să pot.

— Dacă faci asta, îi faci mai mult rău decît bine.

— În condițiile astea nu pot să fac prea mult, acum.

— Așa e. Nu trebuie să te omori.

— O să meargă de la sine, spuse el zîmbind. Mă duc sus să mă răcoresc. Ne vedem curînd, mamă.

Miss Ellie se întoarse la cartea ei.

Cînd urca scările, Bobby o întîlni pe Sue Ellen coborînd. O așteptă să coboare. O sărută pe obraz și o apucă de umeri, privindu-i fața chinuită. Toată prospețimea tinereții fusese erodată de vreme și necazuri, ochii mari, de un albastru deschis nu mai erau limpezi și plini de veselie. Cînd zîmbi, nu fu decît un exercițiu al mușchilor ei faciali, fără plăcere sau bucurie.

Asta îl puse pe gînduri. În familia lor ceva întunecos, amenințător, plana deasupra și-i îndepărta pe bărbați de soțiile lor. Crea o alianță între morți și vii acolo unde altădată fusese armonie. Ce îi făcea să treacă de la dragoste și înțelegere la conflict și durere și la eroziunea celor mai umane aspecte ale lor ?

Văzînd-o pe Sue Ellen stînd în fața lui, cu durerea întipărită în fiecare cută a chipului ei frumos, pătrunsă

de sensul inadaptării și înfrîngerii pe care o suferise, gîndul îi fugi la Gary, tatăl lui Lucy. Incapabil să-și continue căsnicia cu frumoasa și perfecta Valene. Incapabil să fie un tată ca lumea pentru Lucy. Incapabil să rămînă acasă, cu familia lui, incapabil să rămînă în Dallas sau chiar în cel mai îndepărtat colț al Texasului. Incapabil să suporte chinul zilnic de-a avea de-a face cu J. R. și Jock. Poate chiar și cu sine însuși, gîndi Bobby, trist. Ce fel de familie deveniseră ? Numai dușmani peste tot. Doar legături de sînge, prin căsătorie sau asociere liberă. Doar parteneri de afaceri și angajați, prieteni și iubite. Nu amabilitate, nu compasiune, nimeni care să întindă o mînă de ajutor.

Se datorau toate astea lui J. R. ? Bobby nu putea accepta una ca asta. Sau niște semințe rele trecuseră de la cei mai îndepărtați strămoși ai lui, prin Jock și Miss Ellie ? Sau la J. R. se produsese doar un salt calitativ de la foamea aceea a strămoșilor, de pămînt, de la graba texanilor de a construi ferme mari, ranchuri mai mari, de a fura pămînturi pentru bogățiile îngropate în ele, un salt de la lipsa de considerație și respect față de cei care nu erau la fel ca ei în toate celea ? Dallasul se mîndrea cu clădirile înalte de sticlă și oțel, cu șoselele lungi care făceau legătura între state, traversînd preriile. Houston, El Paso, Fort Worth, odinioară niște orășele dărăpănate, sînt acum centre — centre a ce ? — ale jupuirii și afacerilor pentru profit. Ceva s-a cîștigat, dar mai mult s-a pierdut. Dar cîștigătorii sînt oare cei mai buni ?

Nu. Logica se opunea. Nu în practică. Un noroc care a dat peste o generație sau două dinainte, a transformat niște huligani în multimilionari, conducîndu-i la o estimare exagerată a propriei lor importanțe. A transformat pofta nestăvilită de bogăție în echivalentul american al unei cruciade pe motive de morală. Le-a trans-

format fiii și fiicele în creaturi desfrînate, în risipitori care-și cumpărau Rolls Royce-urile și bazinele de înot ca pe niște cizme de cowboy.

Cowboy-ul aparținea trecutului. Nu era ca John Wayne. Nici ca Gary Cooper. Mai degrabă un necăjit ca Gabby Hyes, obișnuit cu munca grea, cu situațiile dificile și prost plătit. Oameni care au răzbit doar cu corpul și curajul lor, oameni care nu știu să facă altceva, oameni destinați să-și ducă viețile în aer liber, cu nările pătrunse de duhoarea vitelor.

Și nevestele lor. Măcinate de sărăcie, dispreț și prea mulți copii înainte de a împlini treizeci de ani. Durerea își lăsase urma pe fețele lor, transformîndu-le într-o specie aparte. Nu găseai printre ele fetele cu jambiere ale Texasului. Nici dintre cele plinuțe și joviale, sărind și țopăind pentru publicul TV. Nici modele afectate, dînd tîrcoale pe Fifth Avenue, îmbrăcate la ultima modă. Toate acestea erau un mit, o legendă a Texasului. Și expresia de suferință din ochii cumnatei sale îl întoarse cu gîndurile la el acasă, cu iuțeală, de parcă ar fi văzut pe un ecran panoramic toată durerea omenească.

— Arăți bine, spuse el, cu mai multă sinceritate decît simțea.

— Nu mă simt așa de bine. Afacerea aceea de la Ace Bar — îți datorez o explicație...

— Nu-mi datorezi nimic, Sue Ellen.

Ea își scutură capul, de parcă ar fi vrut să alunge rănile vechi, amintirile de altă dată.

— Credeam că cowboy-ul ăla era Dusty Farlow.

— Știu. Ai pronunțat numele lui Dusty.

— Bobby.

Sue Ellen își adună toate forțele, de parcă ar fi trebuit să înainteze într-un cuib de vipere, înspăimîntată

de ce era la față, dar și mai înspăimîntată de ce o aștepta dacă nu ar fi reușit să înainteze.

— Bobby, l-am iubit pe Dusty Farlow.

— Nu trebuie să-mi spui mie astfel de lucruri.

— Trebuie. Trebuie să-i spun cuiva în cele din urmă. Dusty m-a iubit. Într-un fel, niciodată n-am știut că un bărbat poate iubi o femeie. Tandru. Cu afecțiune. Pasional, fără să fie dur. Orele pe care le-am petrecut cu el — uneori stînd doar unul lîngă altul, fără să vorbim prea mult, fără să facem ceva deosebit, fără să ne atingem — m-au făcut să mă simt foarte, foarte bine, Bobby. Poate că nu ar fi trebuit să las să se întîmple asta. Sînt o femeie măritată și gata. Dar aveam nevoie de cineva în viața mea, de cineva care să se intereseze doar de mine. Nu de mine, ca soție a lui J. R. Nu de mine ca de Ewing cea bogată. Doar de doamna cea tristă și singură, doar de Sue Ellen.

— Te înțeleg, zise Bobby.

— Nu e ușor să fii soția lui J.R. !

Bobby zîmbi :

— Nu e ușor să-i fii nimic lui J. R., în caz că n-ai observat pînă acum.

Sue Ellen zîmbi și ea :

— Cînd eu și Dusty ne-am îndrăgostit a fost ceva cu totul deosebit și foarte drăguț, Bobby. El *mă aprecia. Mă voia* și voia să fiu mulțumită, împlinită satisfăcută în toate felurile posibile. Și am fost. Am fost. L-am iubit foarte mult.

— Îmi pare rău.

— Te referi la accidentul de avion ?

Ea își ridică capul și-l privi pieziș :

— Nu e mort, știu asta.

Bobby ezită :

— Avionul a fost găsit, Sue Ellen.

— Asta nu înseamnă că el e mort.

— Sue Ellen. Dacă te referi la Dusty, eu cred că da.

— Se va întoarce la mine, Bobby. Știu asta. M-a iubit prea mult ca să mă părăsească așa, să renunțe la mine, să mă condamne la o viață cu J. R. pentru atîția ani de acum înainte.

— Sue Ellen...

— Nu-s nebună, Bobby. Îl cunosc pe Dusty. Tot ce a dorit vreodată a fost să fim împreună pentru totdeauna. Amîndoi. Era cea mai fierbinte dorință a lui. Mi-a jurat că o să mă ia de aici într-o zi. Că o să mă smulgă din bădărănia și josnicia lui J. R. O să mă ia de aici, într-un fel sau altul. Voia să-l înfrunte pe J. R. Să-l pedepsească. Dusty era un om nobil și blînd, dar nu era moale. Nu-i era frică de J. R. Era puternic și iute și sînt convinsă că toate acestea — dispariția avionului, oamenii care cred că s-a prăbușit — toate sînt o parte a planului lui Dusty. El este undeva urmărindu-și șansa, șansa noastră. Cînd se va întîmpla, se va întîmpla repede. Poate nici nu voi avea timp să-mi iau la revedere, Bobby. Dusty va apare și mă va lua de aici. Dar mai întîi...

— Mai întîi ?

— Mai întîi îl va pedepsi pe J. R.

— Cum să-l pedepsească ?

— Într-un fel sau altul, murmură ea. Într-un fel sau altul.

Își scutură iar capul, de data asta de parcă ar fi vrut să revină la realitate. Urma unui zîmbet copilăros îi apăru pe buze :

— Oricum, voiam să-ți mulțumesc...

— Ei, sîntem o familie.

— E ceva aici care nu arată a fi așa, Bobby.

— E ceva, dar e mai puțin dureros ca multe altele. Cu timpul, lucrurile se vor schimba.

— Niciodată înspre mai bine. Oricum, apreciez ce-ai făcut și vreau să știi asta.

— Știu asta fără s-o spui.

Ea își ridică capul, de parcă ar fi încercat să privească pe deasupra ochilor lui calzi și negri :

— Te cred, Bobby. Cred că trebuie să fii un bărbat cu totul deosebit.

— Sînt doar un Ewing normal, rîse Bobby.

Sue Ellen nu rîse :

— Experiența mea îmi spune altceva.

Bobby nu vru să mai continue subiectul ăsta de conversație.

— Nu vrei niște cafea, e încă devreme azi ?

— A spus J. R. ceva ?

— Despre ce s-a întîmplat, vrei să spui ? Nici un cuvînt.

— Sînt sigură că s-a gîndit profund la asta. Simt că i-am furnizat scumpului meu soț exact muniția de care are nevoie ca să scape de mine.

— Te înșeli.

— Ești fratele lui J. R. Eu sînt soția lui. Crede-mă, am văzut părți ale lui despre care tu poți să nu știi că există. Nimic nu i-ar place mai mult decît să scape de mine o dată pentru totdeauna...

— Nu o va face... Nu poate...

— Uite ce l-a determinat pe Stone să facă. J. R. poate întotdeauna orice.

— Atunci trebuie să te ferești să-i dai motive. Trebuie să te lași de băut, să nu mai umbli prin locuri ca Ace...

— Aș vrea în mod real s-o fac. Ceva m-a hotărît. Am suferit un șoc cînd am văzut că nu mă mai pot controla.

Ți-o jur, Bobby. Nu voi mai pune gura pe băutură cît voi trăi.

— Cînd ai să mai vrei să stai de vorbă cu cineva, voi fi prin preajmă.

— Știu.

— Acum du-te și bea o cafea. Vorbește cu mama. I-ar face plăcere, sînt sigur.

— Nu după ce m-am făcut de rîs așa.

— Odată și odată tot ai să dai ochii cu ea. Fă-o acum.

Ea ezită, îi zîmbi, apoi își ridică bărbia și se îndreptă spre sufragerie.

Cam în același timp, Alan Beam își făcu apariția în apartamentul lui Kristin. Ea îl primi îmbrăcată într-un capot de casă, lung pînă în pămînt, dintr-o țesătură subțire, făcută să provoace și să ascundă în același timp.

— Vrei să bei ceva, Alan ?

El o onoră cu cea mai fermecătoare privire de care era capabil.

— Lîngă o doamnă frumoasă ca tine, Kristin, trebuie să-mi păstrez mintea limpede.

— Nu mă flata ! Intră, așează-te, spune-mi de ce-ai sunat.

El îi înmînă un exemplar din ziarul de după-amiază, și ochii îi căzură pe următorul titlu :

CĂDEREA IMPERIULUI EWING

Zăcămintele de petrol naționalizate

Îi dădu ziarul înapoi fără o vorbă.

— Înțelegi, nu ?

Un fior de neliniște îl străbătu. Se aștepta să găsească o femeie teribil de îngrijorată de viitorul ei. Kristin era

calmă și controlată, nepărînd afectată de dezastrul care-i cuprinsese pe Ewingi.

— Nu poate fi adevărat.

— Ce vrei să spui ?

El ridică ziarul de parcă era o evanghelie, un argument de necontestat.

— Scrie aici...

— Ewingii n-au fost deloc afectați.

Alan venise să-i ofere ajutorul : dintr-o dată înțelese că ea n-avea nevoie de ajutorul lui.

— Aș vrea să beau ceva acum, dacă nu te deranjează.

O privi cum se îndrepta spre bar, cu mișcări mlădioase și feline, îi privi formele delicate ale trupului care se întrezăreau prin capot. J.R. era un om norocos în multe privințe. Alan se întrebă cum trebuia să fie să faci dragoste cu o femeie de o astfel de dramatică frumusețe, și de o astfel de aparentă senzualitate. Se întrebă cum ar reacționa ea dacă el i-ar face curte.

Kristin se întoarse cu un pahar pentru ea și unul pentru el. Se lăsă pe sofa, alături de el, ridică paharul, într-un toast fără cuvinte și bău. Un zîmbet răutăcios făcu să se ridice colțurile gurii ei voluptoase.

— Oamenii ca tine, Alan, întotdeauna se înșeală referitor la cei ca J. R. Ewing.

El își dădu seama unde bate și recunoscu că avea dreptate.

— Din ce punct de vedere ?

— J. R. știe întotdeauna să-și apere interesele. Indiferent de ce altceva mai este, este una din cele mai monumentale javre din lume ; e perspicace și nemilos și mult mai isteț decît oricine altcineva.

— Asta înseamnă că ?

— Asta înseamnă că J. R. a vîndut concesiunile.

Alan arătă spre ziar.

— Nu-i adevărat ce scrie ?

— Deloc.

— Cînd s-a întîmplat ?

Ea își ridică umerii perfecți și apoi îi lăsă să cadă la loc. Ochii lui Alan lucirăîn direcția sînilor ei — fără sutien — care se întrezăreau prin țesătura subțire, spre sfîrcurile tari și ascuțite. Ea se lăsă privită în tăcere, pînă cînd, încurcat că fusese descoperit, el își ridică ochii. Ea zîmbi de încurcătura lui. Kristin era o femeie căreia-i plăcea să fie admirată de bărbați, îi plăcea ca ei s-o dorească, îi plăcea că este dorită și spera să tragă și un eventual profit din asta. Alan era tînăr, chipeș și ambițios, o combinație pe care ea o prețuia la un bărbat. Totuși, în clipa de față era un avocățel fără o importanță deosebită, dar niciodată nu se știe cum vor evolua lucrurile.

— Acum cîteva zile, răspunse ea.

Alan goni panica care-i cuprinsese mintea, încercînd să înțeleagă ceea ce auzise. Presupusese că informația din presă era exactă, o presupunere ce părea naivă. Era gata să facă noi alianțe, să-și croiască un nou drum spre Succes și Glorie. Asta părea acum prematur. Ceea ce trebuia să facă acum era să-și întărească forțele de care dispunea ; intrase în joc, dar miza era mare și avea nevoie de ajutor ca să cîștige. În jocul ăsta, în care avea nevoie de un careu de ași, Kristin, își zise el, era cartea învingătorului.

— Dar revoluția a avut loc acum patruzeci și opt de ore. Naționalizarea s-a anunțat doar seara trecută...

Ea se îndreptă spre biblioteca de perete și luă un minicasetofon.

— Am avut musafiri, spuse ea calm. Celor mai mulți bărbați le place să vorbească unei femei tinere și frumoase, în special celor mai bătrîni și plini de succes.

— Şi ai înregistrat ce-au spus. Ah, Kristin, eşti o fată pe placul inimii mele.

— Am înregistrat conversaţia asta particulară. Bine-înţeles, nu te interesează, nu vrei să auzi ce s-a spus.

Alan zîmbi maliţios şi vesel.

— Dă drumul la drăcia aia.

Începuse să se simtă ca acasă, reconfortat de compania unui spirit asemănător.

Kristin apăsă butonul de redare şi un moment mai tîrziu se auzi o voce de bărbat, cam în surdină şi de la depărtare, dar fiecare cuvînt era distinct.

„Am făcut-o, în sfîrşit, scumpo. L-am făcut pe J.R. să ne bage în afacerile alea cu petrol din Asia".

— Asta-i Andy Bradley, spuse Kristin repede. Unul din membrii cartelului.

Pe casetofon se auzi vocea ei :

„— E bine asta, Andy ?

— Bine ! Drace, e teribil ! Zăcămintele de acolo sînt bogate, destul petrol ca să inundăm piaţa... Îţi spun, indiferent de preţ, pentru noi a fost un chilipir. Încep să cred că J. R. Ewing e doar pe jumătate atît de deştept pe cît se crede.

— Cum de v-a introdus pe voi în afacerea asta ?

— Avea nevoie de bani cash. E şi ăsta un fel de a lucra. Indiferent cît s-ar fi pregătit, nu putea face faţă singur la zăcămintele alea. Acum, Kristin, scumpo, vino aicea, lîngă mine..."

Kristin opri casetofonul şi se întoarse la locul ei, pe sofa.

Alan îi atinse obrazul.

— Cred că-ţi sînt îndatorat, Kristin.

Ea îşi alese cu grijă cuvintele :

— Lucrăm amîndoi pentru J. R., nu-i așa ?

— Oare ?

Alan îi luă fața în mîini și o sărută. Timp de o secundă îi fu frică că făcuse altă greșeală, pînă ce buzele ei se despărțiră și îi acceptară limba. Kristin își trecu mîna pe pieptul lui, de-a lungul pîntecelui plat și tare, cu degetele pipăindu-l sub curea. Alan îi atinse sînii.

Respirînd din greu, ea se trase înapoi, privindu-l drept în față :

— Cred că putem să ne simțim foarte bine împreună.

— Sînt sigur.

Kristin se dădu mai aproape de el, ținîndu-l totodată la distanță.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic. Dar mi se pare că avem foarte multe de vorbit.

Avea dreptate și Alan știa asta. Mai la obiect, ea nu-și pierdu-se controlul, indiferent de ce se întîmplase. El, pe de altă parte, acționase de parcă mintea i-ar fi fost în pantaloni, riscînd totul pentru ceea ce părea a fi un început ușor.

— Voiam doar să știi ce simt.

— Sentimentele tale mai pot aștepta. Mai întîi, înapoi la J. R. și la afacerea cu Asia. Totul e cusut cu ață albă. J. R. s-a scăpat de proprietățile lui și apoi a izbucnit revoluția. Imediat, naționalizarea.

— O coincidență ?

— Nu atîta timp cît e vorba de atîtea milioane de dolari. J. R. și Ewing Oil ies învingători și restul membrilor din cartel pierd totul.

— Crezi că aici a fost un fel de conspirație ?

— Sînt convinsă că J. R. a avut informații anterioare. Știa ce urma să se întîmple și a scăpat pe spinarea prietenilor.

— Dar cum ?

— Hank Johnson este cheia.

— Cine este Hank Johnson ?

— Omul lui J. R. din Extremul Orient. Un specialist în petrol de prima mînă, capabil să miroase ce întorsătură pot lua lucrurile. Hank trebuie că știa că se pregătea o revoluție și dacă el știa, se poate paria că aflase ce intenționau rebelii, ce voiau să facă.

— În afara lui Bradley, cine a mai cumpărat concesiuni ?

— Ți-am mai spus. Cei mai apropiați prieteni ai lui J. R. și asociați de afaceri, cartelul.

— Dacă așa este, n-ar trebui să afle și ei despre ce e vorba ? propuse Alan.

— Unii din băieții ăștia l-ar spînzura pe J. R. La propriu. Circulă zvonurile că unul din ei se tot învîrte pe acolo cu un pistol sub haină și, din cîte am auzit, toți și-au folosit armele în trecut. Pac, pac.

— Vestul Sălbatic.

— Băieții ăștia sînt niște exemplare veritabile ale Vestului.

Alan simți un fior de teamă.

— N-aș vrea să am de-a face cu nici un fost pistolar.

— Dar ar plăti din plin ca să știe adevărul.

— N-avem nici o dovadă. Oricum, J. R. ar plăti din plin pentru ca ei să nu afle.

Kristin căzu pe gînduri.

— J. R. e isteț, prea isteț ca să lase vreo urmă în jur.

— Poate.

Alan se simți nevoit să continue, văzînd în problema asta cheia de la ușa spre viitorul lui.

— Dacă am vorbi cu Hank Johnson ? Dacă el are o dovadă referitoare la ce s-a întîmplat ? Înregistrări, apeluri telefonice, bilete de avion ; ceva care ar putea do-

vedi că era în strînse legături cu J. R. chiar înainte de a izbucni revoluția ?

— Felul de înregistrări pe care trebuie să le păstreze un om în ce privește decontarea cheltuielilor ?

— Exact.

Kristin se ridică încet, mlădiindu-se în fața lui.

— Cred, spuse ea cu o voce joasă, pătrunzătoare, că glumești, Alan.

El o încercui cu brațele, și-și ascunse fața între coapsele ei. Mirosul specific de femeie i se urcă la cap, amețindu-l.

— Nu încă, iubitule, nu încă. Mai întîi trebuie să dăm un telefon.

Ea se desprinse și formă un număr, cerînd o convorbire peste ocean. Așteptă.

— Cu Hank Johnson, vă rog. Tu ești, Hank ? Kristin Shepard la telefon. J.R. e O.K., s-a descurcat de minune. Da, ăsta e J.R., îl știi. Ascultă Hank, J.R. a vrut să-ți telefonez ca să-ți spun să ne trimiți toată evidența cu biletele de avion, apelurile telefonice, recipisele de la hotel, tot ce dovedește unde ai fost pînă la evenimente. Un fel de securitate subterană, s-ar putea spune. Nu, Hank, trimite-le printr-un curier special. La mine, așa vrea J.R. Nu e el omul care să nu-și schimbe felul de a gîndi, nu-i așa ? Da, vrea să distrugă chiar el dovada. O.K. Fă-o imediat, Hank. Am să-i spun lui J.R. ce operativ ai fost. La revedere, Hank.

Kristin puse receptorul în furcă și așeză telefonul jos. Alan se ridică și se îndreptă spre ea.

— Ești grozavă, Kristin.

Brațele lui îi încolăciră gîtul.

— Nu chiar așa de grozavă, cred.

— Totuși destul ! spuse el chiar înainte de a o săruta.

Dar, se gîndi Alan, hotărît că nu e chiar așa de grozavă. Și nici chiar foarte frumoasă.

— 11 —

— Doctore Ellby, mi-e frică.

Doctorul emana o atmosferă de liniște și calm, de parcă poseda puterea să facă orice. Indiferent de problemă. Mobilele și decorațiunile din biroul lui întăreau această impresie. Scaunele cu încrustații de lemn, acoperite cu piele moale, de culoare închisă te invitau la relaxare. Iar din fotoliul plușat, care te îmbia să te așezi, nu-ți mai venea să te ridici. Pereții acoperiți de cărți sugerau cunoștințele vaste din creierul activ al doctorului.

— Frica însoțește inevitabil animalul din om, draga mea. Numai cei care n-au cunoscut-o nu se tem.

Sue Ellen dădu grav din cap. Instinctiv protesta împotriva acestor ședințe, împotriva revelării vieții ei intime, a secretelor ei. Totuși, doctorul Ellby părea să fie singura ei legătură cu echilibrul și libertatea. Trebuia să continue să-l viziteze de patru ori pe săptămînă, fiindcă altfel, J.R. ar fi internat-o iar, cu siguranță. Și n-ar fi putut îndura asta. Să stai închisă în coliviile alea, ca o alienată, ca o făptură sălbatică de care trebuie să te ferești și căreia nu-i poți permite să stea în libertate. Un spasm puternic, rece, o țintui o clipă lungă ; în cele din urmă trecu.

— Dacă Bobby n-ar fi trecut pe acolo...

— Pe la Ace Bar, vrei să spui ?

Ea dădu din cap.

— Abia îmi amintesc locul, incidentul. Știu însă că s-a petrecut. Doamne, cu un străin, cu mai mulți bărbați. Dumnezeule, dar dacă ?... Mi-e atît de rușine, sînt atît de plină de scîrbă. De dezgust.

— Ah. Ne apropiem de punctul critic.

Deși născut și crescut în Texas, doctorul Ellby avea un ușor accent vienez. De parcă nici un psihiatru de talia lui nu era posibil să se fi născut în Dallas.

— Atunci, vrei să-mi spui care ar fi fost cel mai rău lucru care s-ar fi putut întîmpla ?

Ea nu fu capabilă să-i suporte privirea.

— Dar știi. Eram beată.

— Motivul de bază al problemei, nu ?

— Mintea mea era goală.

— Dacă mai bei, alcoolul o să-ți distrugă multe din funcțiile corpului. Echilibrul, vederea, memoria. Lapsusurile nu sînt neobișnuite.

— Nu mai beau, spuse ea. Nu mai beau, nu mai beau. Totul va fi perfect. N-o să mai beau nici un pahar, niciodată, Bobby o să mă ajute. N-o să-l mai lase pe J.R. să mă chinuiască. N-o să-l mai lase pe J.R. să mă trimită înapoi, în locul acela.

— La Fletcher's Sanitarium. Ah, da. Toți internații tind să devină depresivi. Dar instituțiile există ca să exercite o funcție. O femeie bețivă e o povară pentru oricine, inclusiv pentru ea însăși.

— Soțul meu vrea să scape de mine, o dată pentru totdeauna.

— Soțul tău te iubește, doamnă Ewing. Așa mi-a spus. Nu ți-a spus asta ?

— De mai multe ori. Dar soțul meu este unul din campionii minciunilor tuturor timpurilor. Oricum, nu contează ce spune. Mă tratează ca pe un gunoi.

— Așa că i-ai cerut cumnatului tău ajutorul, nu-i așa ?

— Ce-i rău în asta ?

— Îi încredințezi controlul vieții tale unei alte ființe umane. Îți pui fericirea în mîinile altcuiva.

— Am încredere în Bobby.

— Mai mult decît în tine însuți ?

— Și dacă ar fi așa ?

J.R. stătea la birou cînd secretara sună să-i spună că Hank Johnson era la telefon. J.R. ridică imediat receptorul.

— Hank ! Tu ești, băiete ? De unde suni ? E ceva rău ? Ceva despre care trebuie să știu ?

În vocea petrolistului era o notă de mînie.

— Am sunat doar să-ți spun că m-ai dezamăgit, J.R. Cînd un om nu mai are încredere în mine, nu mai vreau să lucrez pentru el.

— Hank, ce naiba spui ? Cine ți-a băgat în cap că nu am încredere în tine ?

Hank începu să se enerveze și vocea îi căpătă o notă ascuțită :

— O.K., J.R. Îți trimit materialul. Dar sînt furios foc.

— Furios ? Ascultă, Hank, cineva ți-a strecurat o muscă sub șea. Dar nu eu. Eu...

Hank izbucni :

— Vrei toate dovezile distruse, n-ai încredere să mă lași să fac eu asta, după atîția ani. Dar fie cum vrei tu. Și încă ceva, de ce-i spui totul lui Kristin ? La naiba, J.R. Problema asta era a ta și a mea și cred că așa trebuia să rămînă.

— Hoo ! Ia-o încet, băiete. Aci e ceva necurat. Kristin nu-și petrece toată ziua cu bătrînul J.R. Ea lucrează doar pentru mine. Atîta tot. Acum, ce material

e ăla de care tot vorbești ? Hank, despre ce naiba-i vorba ?

— Dovezile, J.R. Ai pus-o pe Kristin să-mi telefoneze să le trimit pentru ca să le distrugi tu însuți. N-ai făcut așa, J.R. ?

— La naiba, nu ! Trebuia să mă cunoști mai bine. Cînd am ceva de spus, spun eu ! Vorbești despre dovezile care arată că tu și cu mine am fost în legătură în timpul...

— Nu numai, J.R. Tot soiul de dovezi care arată că am comunicat permanent mai înainte, în timpul și imediat după ce rebelii și-au început puciul. La naiba, mi-ar fi plăcut să mi-o spui tu, că fiecare blestemată de conversație înregistrată...

— Ai trimis aici materialul ăsta ?

— Kristin m-a sunat. Mi-a spus că vrei să faci totul cu mîna ta, J.R. Mi-a spus să trimit *totul* la ea, prin curier special, așa a spus. Linia păcăni îngrozitor.

— J.R., mai ești pe fir ?

— Sînt aici, Hank. Acum ascultă, amice. A fost o greșeală. Nu i-am spus lui Kristin nimic despre înregistrările alea. Nimic.

— Vrei să spui că a acționat de capul ei ? Pe toți dracii ! E o tîmpită !

— Așa e. Hank, du-te undeva, într-un loc secret și arde toate înregistrările, benzile, totul. Scapă de ele acum. Și rămîi acolo unde ești pînă te sun eu. Îți convine așa, amice ?

— Îmi sună aproape perfect, J.R.

— O gratificație substanțială e în drum spre tine, Hank. Ai procedat într-adevăr bine.

— Dar Kristin, J.R. ?

— Tîrfa asta mai bine ar îngenunchia și și-ar oferi sufletul pentru cauza Domnului, ca să-și spele rușinea pe care i-a făcut-o lui J.R. Ewing al Doilea...

Pam Ewing era aplecată deasupra unui registru voluminos, la o masă masivă din stejar la registratura de la Corpus Christi. Studiase ore întregi cartea aceea și altele asemănătoare, citind listele fără de sfîrșit cu numele morților. Acum paginile tipărite începeau să se aburească și ochii să o ardă. Închise ochii. Unde era funcționarul de serviciu ? se întrebă ea. Și oare ce-i spusese ? Oh, da. „Dacă mama dumneavoastră ar fi murit la Corpus Christi, ar fi fost înregistrată în aceste file". În întuneric, înapoia pleoapelor, Pam își lăsă mintea să-i alunece înapoi, în camera aceea de spital unde Digger, tatăl ei, stătea să moară. În cele din urmă, corpul lui de care abuzase n-o va mai duce mult. Fuseseră acolo Miss Ellie și Bobby și Cliff și mătușa lor, Maggie. Digger, atît de slab și de palid, stingîndu-se repede, părea mult mai mic decît era în realitate, o rămășiță a omului care fusese odată, murind din cauza vîrstei și a alcoolului, care-i pătrunsese trupul și spiritul.

— Ellie, șopti el răstit, mă bucur că ai venit.

— Digger, întotdeauna am avut sentimente pentru tine.

— Știu asta.

Ochii lui îl căutau pe Cliff.

— Fiule, vreau să vorbesc cu tine. Vreau să știi tot ce s-a întîmplat într-adevăr.

— Tată, mai bine te-ai odihni.

— De ce ? spuse el cu o surprinzătoare forță și mînie.

Căzu la loc, răsuflînd cu greu.

— Nu vreau ca măgarul ăsta turbat, vagabondul ăsta, să plece în altă parte. Ascultă mărturia unui muribund, asta e ceva legal și care obligă.

— Tată, spuse Pam, incapabilă să-și mai țină lacrimile.

— Ellie, vreau să lămuresc lucrurile. Voiam să-i dau o ultimă lovitură lui Jock pentru ce mi-a făcut, pentru că

te-a ținut departe de mine atît de mult, Ellie. Întotdeauna te-am iubit, Ellie.

— În felul meu și eu te-am iubit.

— Nu în felul ăsta voiam eu, dar nu mai are importanță. Vreau să pun lucrurile la punct, asta-i tot. Cadavrul pe care l-au găsit înmormîntat la Southfork, acel Hutch McKinney...

Ellie deveni încordată.

— Au crezut că Jock l-a împușcat, că el e criminalul.

— Tată, spuse Cliff repede, mai bine ai încerca să dormi.

— O să vină atîta timp de somn. Ah, la naiba, încă te mai iubesc, Ellie ! Întotdeauna te-am iubit. Dar tot timpul ăsta ai fost a lui Jock, chiar de la început. Nu pot să-l las pe Cliff sau pe oricine altcineva să te rănească, rănindu-l pe Jock.

— Ce este, Digger ?

— Știi, de mult, în 1952, eram în plină vigoare. Beam un ocean de lichior, fără să am nimic. Locuiam atunci la Braddock. Poate la o milă de Southfork, nu mai mult. Mă întorceam acasă la mama voastră, Cliff, Pam, nici mai devreme, nici mai tîrziu ca alte dăți. Numai că de data asta a fost altfel. Rebecca era o femeie frumoasă, te asigur. Și, la fel ca și tine, Ellie, o iubeam în felul meu. Doar că se pare că n-o tratasem niciodată într-adevăr bine. În seara aceea se pregătea să plece...

— Așa, însărcinată, exclamă Pam.

— Adevărat, însărcinată cu tine, Pam. Nu era singură atunci. Șarpele de Hutch McKinney era acolo cu nevastă-mea. L-am întrebat ce făcuse în casa mea și nu s-a ostenit să-mi răspundă. Atunci, Rebecca a spus :

„Digger, a spus ea pe șleau, Jock a tras în Hutch și Hutch părăsește Dallasul. Vreau să plec cu el. Îl luăm și pe Cliff cu noi."

N-am înțeles la început nimic. Pînă cînd mama ta mi-a spus că s-a iubit cu Hutch McKinney. Am spus că nu vreau s-o las să plece, că era soția mea, că era însărcinată cu copilul meu. Atunci a vorbit McKinney :

„Nu cu copilul tău, Digger, ci cu al meu !"

„Digger, Hutch e tatăl", mi-a spus mama ta.

Tîrfă ! Tîrfă ! Tîrfă ! urlase Digger, întins pe patul lui de spital, fără să se mai stăpînească.

— Taci, Digger, spuse Miss Ellie, încercînd să-l calmeze. Nimic din astea nu mai contează.

— Am pocnit-o și Hutch a sărit la mine și eu l-am bătut, l-am bătut rău, pînă ce l-am umplut de sînge și aproape nu mai mișca. L-am cărat afară și el s-a dus să-și ia pușca. Mai tîrziu am aflat că era pușca lui Jock, pe care i-o furase Hutch. I-am smuls pușca din mînă și l-am împușcat pe bastardul ăla împuțit exact între ochi... L-am cărat afară și l-am îngropat în primul loc pe care l-am găsit. Era pe domeniul Southfork. Cîteva zile după aceea i-am luat pe Rebecca și pe Cliff și ne-am mutat la Corpus, și cînd Rebecca a murit, ne-am întors la Dallas să stăm cu mătușa Maggie...

— Și eu m-am bucurat să vă am, spuse Maggie.

— Tată, spuse Pam, încercînd să nu geamă în camera de spital. Tată, dar copilul ?

— Copilul ? murmură Digger.

— Copilul era al lui Hutch McKinney, puse Bobby punctul pe *i*. Ochii lui Digger se agitau, închiși, respirația îi devenise aspră și chinuită.

Pam se sprijini de el.

— Eu eram copilul, tată ? A fost Hutch McKinney tatăl meu real ?

— Întotdeauna te-am iubit, Pam. Ca și cum ai fi fost a mea, murmurase Digger, chiar înainte de a muri.

Amintindu-și, ochii lui Pam se umplură de lacrimi. Închise ultimul registru și-l duse înapoi, la biroul de verificări. Funcționarul întrebă :

— Ați găsit ce căutați ?

— Din păcate, nu.

— Atunci, mama dumneavoastră n-a murit la Corpus.

Era o voce autoritară, ca un ultimatum. Mințise Digger ? Din ce motiv ? Nu se putu gîndi la nici unul și asta o făcu să zîmbească, pentru că dacă Rebecca Barnes nu murise de fapt la Corpus Christi, putea foarte bine să fie în viață și să-și ducă veacul pe undeva, așteptînd ca fiica ei, Pam, să-i descopere urma.

— Asta-i cea mai bună informație pe care o primesc după atîta vreme, îi spuse ea funcționarului și plecă, gîndindu-se la următoarea mișcare.

—12—

— A fost frumos, spuse Lucy Ewing în aceeași dimineață.

Stătea întinsă în pat, cu aerul condiționat răcorindu-i corpul gol și privea în tavan. Își imagina un grup de bărbați și femei, toți vicioși și lubrici, care urmăreau prin niște camere de luat vederi ascunse, sau oglinzi duble, ce făcea ea și Greg Forrester în dormitor. Își imagina comentariile lor critice despre felul în care arăta ea, despre defectele corpului și ale feței ei, despre mișcările ei ; defectul obișnuit al unei femei care nu se bucură de afecțiunea cuiva, sau de o atenție continuă. Cît timp trecuse de cînd Greg se săturase de ea și-i ceruse să plece ?

Își pusese mîna pe coapsa ei, strîngînd-o, de parcă ar fi încercat să-i spună ceva. Absența cuvintelor o derută și o făcu să creadă încă odată că nu se ridicase la pretențiile unui bărbat.

— Vrei să plec ? întrebă ea, ridicîndu-se.

Ochii lui se strînseră :

— Nu fi proastă.

— Spui asta doar de politețe.

— Hei, frumușico, începi să te aprinzi.

Ea se așeză peste el, examinîndu-i fața, căutînd să surprindă vreo urmă de duplicitate, dezamăgire, un semn

din care să ghicească minciunile pe care le spun cu atîta ușurință bărbații.

— Crezi că sînt o fraieră, nu-i așa ?

El rîse cu o reală plăcere. Gol, arăta chiar mai subțire, cu corpul lui osos și ascuțit, deși viguros. Pîntecele îi era plat, coapsele surprinzător de puternice și de musculoase. Era, așa cum îi spusese, un schior experimentat.

— Nici unul din noi nu va continua mult timp.

— Bărbatul, de regulă, nu poate.

— Unde scrie asta ? Sînt doar femeile protectoarele virtuții, păstrătoarele liniei morale ? Cred că nu. Nu. Să-ți spun de ce am cedat atît de repede propunerilor tale lubrice și indecente, domnișoară Ewing ?

— Fiindcă sînt bogată.

Lucy încerca să păstreze un ton normal, dar o notă de nesiguranță se strecură în vocea ei.

— Pentru că ești drăguță și elegantă și ai un corp aproape perfect. M-ai atras și am cedat, în ciuda convingerilor mele cerebrale. În special din cauza faptului că pusesem ochii pe tine încă de cînd te-ai înscris la cursul meu de la universitate.

— O.K. Asta e ceva mai bine. Chiar dacă nu-i adevărat

— Oh, e adevărat, chiar așa e. Dar nu-mi dau seama de ce ești aici, de ce cu mine ?

Lucy îi sărută sfîrcul sînului sting și el se cutremură. Îi sărută și sfîrcul drept și-și sprijini obrazul de pieptul lui lat. De ce cu el ? De ce nu cu el ? De ce nu cu orice bărbat care se nimerea la îndemînă ? De atîta timp proceda așa. Dragostea părea să fie o pasiune mai de durată, mai lungă decît cele de o noapte. Și cîte iubiri de o noapte fuseseră ? Prea multe, la vîrsta ei. Un fior intern o demoraliză.

— De ce ? întrebă din nou Greg. Am de două ori vîrsta ta. Un profesor de colegiu șifonat, care are de două

ori vîrsta ta. Un propovăduitor de cunoștințe inutile în fața unor tineri dezinteresați, care mai degrabă ar juca basketball sau ar vîna pitpalaci, sau s-ar șicana unul pe altul. Da, de ce eu, Lucy ?

— Niciodată nu m-am culcat cu unul din profesorii mei pînă acum.

— O cuceritoare !

— E un fel de a spune. Sînt prima studentă cu care te culci ?

— Ah, nevoia de a ști. Caută și vei găsi, draga mea, studentele mișună peste tot pe aici, de parcă ar fi Grand Central Station din New York City. Abia pot să răsuflu de ele.

— Porcule !

— Absolut corect.

— Și le recompensezi, onorîndu-le cu cursul tău.

— Le ofer ceea ce merită, nu mai mult decît oferă și ele. O recompensă senzuală, temporară, care se șterge iute din memorie, deoarece a avut loc fără sens sau speranță. Un ac găsit în carul cu fîn n-a dus pe nimeni în cerul academic, Lucy Ewing.

— Asta înseamnă că trebuie s-o șterg ?

Lucy alunecă din pat ;

— Nu pentru mult timp. N-aș vrea să te reții de la următoarea întîlnire...

Lucy își găsi, în sfîrșit, chiloții pe jos. El o apucă de braț trăgînd-o iute înapoi în pat.

— N-am terminat încă cu tine.

Ea își desfăcu picioarele :

— O.K. Fă-o, termină odată și lasă-mă să-mi văd de treaba mea.

— Sînt convins că tu crezi într-adevăr ce spui și asta este foarte rău. Pentru că într-adevăr te plac, Lucy, și-mi place să fiu cu tine. Da, vreau să fac iar dragoste

cu tine, dar vreau să și vorbesc cu tine, să te cunosc ca pe o ființă umană, nu ca pe o studentă. Cît despre sex, uite ce zic eu : să-l lăsăm pe ziua de azi. Un fel de pedeapsă pentru că ne-am jignit unul pe altul. Hai să facem cunoștință. Sînt Greg Forrester, profesor, visător, fantazînd o duzină de romane care nu vor fi scrise niciodată. Cu alte cuvinte, felul meu tipic intelectual de a fi, denotă singurătate și tristețe. Asta-i. Acum, care-i trista ta poveste ?

— Trebuie să am una ?

— Toți oamenii de felul nostru au cîte una.

Ea imaginează o poveste care să-l satisfacă, s-o facă să pară mai încîntătoare, mai excitantă, o femeie de lume. Dar cînd să vorbească, simți că-i dau lacrimile și avea nevoie de sprijin și consolare.

— Mă... simt așa de... singură.

— Ești cu mine.

Era un ton de sinceră preocupare în vocea lui cultivată.

— Abia te cunosc. Întotdeauna se întîmplă așa, fac dragoste cu bărbați pe care nu-i cunosc, cu bărbați pe care nu vreau apoi să-i mai văd.

— Nu-ți place asta. Atunci de ce o faci ?

Ea ridică din umeri și-și șterse ochii. Un zîmbet rău îi schimonosi gura frumoasă.

— M-am lăsat de droguri. Nu pot suferi gustul băuturii. Atunci ce mai rămîne ? Sexul.

Se aștepta ca el să rîdă, dar Greg nu o făcu, ci dădu solemn din cap.

— Și întotdeauna i-ai ales pe cei mai răi.

— Fatal.

— Cum adică ?

— Oh, așa mi-am închipuit. Sînt tradiționala fetiță bogată și necăjită. Am tot ce vreau. Nu am nimic. Nu mamă, nu tată, nimic.

— Părinții tăi au murit ?

— Mama e o vagaboandă care a plecat și m-a părăsit, spuse ea cu amar. Tata la fel. E un beţiv.

— Dar Ewingii, ceilalți ?

Lucy izbucni :

— E o grădină zoologică, acolo, la Southfork, unde fiecare îl murdărește pe celălalt. Fiecare din ei are necazuri reale, fiecare suferă. Orice problemă de-a mea e întotdeauna minimalizată, lăsată de-o parte.

— Te simți nedorită ?

— La naiba, e sigur că nimeni nu mă iubește.

— Așa că îi accepți prea ușor pe bărbați. Cunoști diferența dintre un sentiment fals și unul adevărat ?

— Nu știu. Cred că nu. Poate Alan...

— Alan ?

— Alan Beam. A umblat după mine...

— Am crezut...

— Nu după sex, prostule. I-am oferit mai mult decît putea suporta, după cît se pare. Ținea să mă mărit cu el. Acum spune că nu se mai culcă cu mine pînă cînd nu ne căsătorim.

— Vrei să te măriți cu el ?

— Nu știu.

— De ce nu ?

Ea căută răspunsul după care umbla de atîta timp.

— Eu... cred că nu-l iubesc !

Începu să plîngă.

El o ținu în brațe pînă ce plînsul încetă și ea se întinse liniștită în brațele lui.

— Îmi pare rău, murmură, revenind în prezent.

— Pentru ce ?

— Fiindcă ți-am stricat buna dispoziție.

— Nu fi neroadă. Nu ai idee ce reconfortant e să întîlnești un sentiment adevărat, o durere autentică, o dorință autentică. O parte atît de mare din viața mea e plină de impostură, de măști, o mascaradă fără de sfîrșit, și fără sens.

Ea căscă :

— Îmi pare rău.

— Știi ce înseamnă cînd o fată cască în pat ?

— Ce ?

— Că vrea să-și folosească sexul, sau să zgîrîie.

Ea meditä.

— Nu vreau, spuse, să mă bat.

Și nu o făcură.

Întîrziată de la slujbă, Kristin îl expedie pe Alan Beam din apartament, făcu repede un duș și se îmbrăcă în grabă. Chiar înainte de a pleca, auzi soneria la ușă. Nu aștepta pe nimeni. Deschise ușa și îl văzu pe J.R., în picioare, amenințător cu Stetsonul său alb, cu sprîncenele strînse și o privire încruntată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine, J.R. Și încercă să închidă ușa.

El se opuse, trecînd pe lîngă ea în apartament.

— N-ai dreptul să intri aici lovind și îmbrîncind așa. Nu ești proprietarul meu, J.R.

— Trebuie să-ți amintesc, scumpo, că sînt *proprietarul* acestui apartament.

Avea dreptate și ea uitase. Îi acceptă prezența neavînd încotro. Se hotărî să-l ducă cu vorba : toată viața ei, Kristin făcuse cu bărbații și cu băieții tot ce voise. Un zîmbet, o încruntare, un pic de atenție și erau la ordinele ei. Știa ce-i plăcea cel mai mult lui J.R., știa cum să-l ia.

— J.R., ești supărat că n-am venit azi-dimineață ? Îmi pare rău, scumpule. Am dormit mai mult, asta-i tot. În clipa asta porneam și o să lucrez peste program dacă zici așa.

— Hai să începem cu tine și Alan Beam.

— Alan ! cred că greșești. Nu-i nimic de spus.

— Mă iei de prost. A fost aici, și nu pentru o conversație, dacă te cunosc bine.

— Vai, J.R. ! Cred că ești gelos

— Ești o proastă. Nu-mi pasă de ce faci sau cu cine o faci, atîta timp cît știu pentru ce plătesc. Și te plătesc pentru loialitate și puțină istețime, doamnă. N-ai fost loială și te-ai arătat a fi și proastă.

Un spasm de frică o străbătu. Dacă aflase așa de repede despre ea și Alan, atunci trebuia să știe mult mai multe despre acțiunile ei. Asta era ceva de temut. Făcu un pas spre el, atingîndu-l cu o mînă. El o dădu în lături.

— Cred că ai ceva să-mi spui, declară el brutal.

— Despre Alan, bineînțeles. Am fost o proastă. Nu se va mai întîmpla. Eram singură, supărată pe tine, J.R. La urma urmei, practic m-ai ignorat în ultimul timp și...

— Nu înțelegi că Alan Beam îmi aparține trup și suflet și tu la fel, scumpo ? Cumpăr și vînd Alanii din toată lumea și, crede-mă, sînt ieftini. Acum vorbește.

Frica îi crescu. Ce știa el ? Ce voia de la ea ?

— Despre ce, J.R. ?

— Vorbește-mi despre Hank Johnson.

Extremitățile îi înghețară, devenind ca de plumb. Revăzu rapid totul în mintea, care începuse să-i funcționeze normal după un moment de panică. Își scoase jacheta, știind că numai în fustă și bluză apărea mai atrăgătoare. Aștepta ca ochii lui J.R. să se oprească asupra ei, știind exact la ce se gîndea el. Ce-și amintea.

— J.R., e așa de bine că ești aici. Nu putem vorbi mai tîrziu ? Mult mai tîrziu.

— Vorbește, tîrfă !

— Bastard împuțit ce ești ! Se aruncă înainte, zgîriindu-i fața.

El o îmbrînci, aruncînd-o la pămînt. Se așeză peste ea, își puse cizma pe gîtul ei și o făcu să simtă toată greutatea corpului lui voluminos.

— Ce puteai să ai în minte ? Credeai că poți să mă înfrîngi într-un fel ? Credeai că J.R. Ewing e așa de opac și inocent ca să se încreadă în cineva de teapa ta ? Ce intenționai, Kristin ? Răspunde.

Ea gemu, încercînd cu stîngăcie să-i înlăture cizma cu mîinile :

— J.R., mă omori.

— Ce idee bună. Mai bine ai începe să mărturisești.

— Alan, gîfîi ea. Alan m-a determinat s-o fac.

— Alan ? Cum te-ar fi putut obliga să faci ceva ?

— A spus că-i va povesti lui Jock despre noi, despre dragostea noastră. M-am culcat cu el ca să te apăr.

— M-ai dat gata ! spuse el admirativ. Ce bună ești.

— E adevărat. M-a pus să-l sun pe Hank. Voia să te aibă cumva la mînă. Înțelegi...

— Oh, da, înțeleg. Înțeleg că Alan Beam nu te-ar fi putut face nici să ieși din cameră, dacă totul ar fi fost în flăcări. E slab, înfometat, ambițios, dar nu-i capabil să facă rău nici unui viței pe moarte, așa lipsit de creier și curaj cum e. Nu mă mai minți, Kristin. Asta doar mă înfurie. Acum să-ți spun eu. Tu ai fost creierul. Ideea a fost simplă : să pui mîinile pe înregistrările alea. Să le folosești împotriva mea, împreună cu băieții din cartel. Să mă faci să apar rău, chiar foarte rău. Poate chiar să mă escrochezi, ca să nu las să cadă

înregistrările astea în mîinile cui nu trebuie. Lasă-mă să-ți spun, iubito, spuse el, pășind înapoi, ajutînd-o să se ridice. Nu mai faceți parte din echipa mea, tu și Alan. Ar trebui să fii supărată că ai plănuit toate astea și încă și mai supărată că ai încercat să le pui în aplicare. Niște trădători amîndoi, care nu-s în stare să se acopere nici pe ei înșiși.

Ea stătea la picioarele lui, masîndu-și gîtul de durere. Se ridică și se duse direct în bucătărie, întorcîndu-se imediat cu un cuțit de 10 inch în mînă.

— Încearcă să mă atingi, J.R. Am să te omor.

— Nu tu, scumpo. N-ai tu inima asta.

— Nu fi așa de sigur. Nu mi-e frică de tine.

— Trebuie să ai creier ca să-ți fie. Mai e ceva ce trebuie să auzi. Am să-ți arăt, Kristin. *Acum* e timpul să te înspăimînți.

Își băgă mîna în buzunar și scotoci adînc, cu ochii mari. Rînji. Cînd scoase mîna din buzunăr, ținea în ea un teanc gros de bancnote.

— Se spune, zise el, numărînd sutele, că Rio e frumos în anotimpul ăsta. Te vei duce acolo. Drept pe plaja de la Copacabana, în unul din bikinii aceia ai tăi, șic. Dă din fund pe acolo, mișcă-ți pulpele tale delicate și n-o să rămîi singură mult timp. Dă-ți silința și ai să fii bună, cel puțin un an, pentru vreun om de afaceri brazilian bogat și însurat.

Ea agită cuțitul, amenințător.

— Trebuia să te ucid.

El îi aruncă banii pe măsuța de cafea :

— Ia-i și pleacă din Dallas. Cît mai poți, Kristin.

— Odată, cineva te va opri, J.R.

— Nu tu, scumpo.

— Întotdeauna mi-ai spus că niciodată nu trebuie să-ți subestimezi dușmanii. Eu sînt dușmanul tău, J.R. Acum și pe vecie.

— Ia banii și pleacă. Mîine, la ora asta să nu mai fii pe aici. Dacă nu, o să trebuiască să trimit o gorilă să vadă de tine. Poate două-trei. O să se distreze bine cu tine Kristin, o să-ți folosească fiecare gaură din corpul ăsta magnific, înainte de a-ți zdrobi rotulele.

— Nu m-ai speriat ! urlă ea, cînd el se îndreptă spre ieșire. Nu voi pleca !

Gura lui J.R. se încreți pe cînd ieșea, lăsînd ușa deschisă după el. Oricine l-ar fi văzut s-ar fi îngrozit de expresia feței lui și ar fi fost teribil de înspăimîntat.

Pam se întorcea de la registratura de la Corpus Christi, trecînd printr-un cartier muncitoresc al orașului. Examina casele dărăpănate cu o oarecare afecțiune, de parcă ar fi locuit acolo mai înainte, de parcă era de acolo și era copleșită de amintiri duioase ale acestui loc. O casă îi atrase în mod special atenția și fu oarecum neplăcut surprinsă cînd concentrarea ei fu întreruptă de apariția unei femei care stătea în fața ușii.

Era o femeie de vreo șaptezeci de ani care abia mergea, gîrbovită, prin fața casei. O dată ajunsă pe trotuar privi și o zări pe Pam traversînd strada, ca pentru a-i veni în întîmpinare. Se întoarse într-o parte, apoi în alta, de parcă încerca să scape fără să știe încotro s-o ia. Pe fața ei zbîrcită era întipărită confuzie și consternare. Avea aspectul unei femei care prefera să fie singură decît în compania străinilor. Se întoarse cu spatele la Pam și merse tîrșiit de-a lungul străzii. Pam alergă după ea.

— Oh, vă rog, doamnă. Aș vrea să vă vorbesc un minut.

Bătrîna se opri, cu capul în jos.

— Ce vreți ?

— Locuiți de mult aici ?

— De mult ! Așa cred, de mult. Cea mai mare parte din viața mea, și asta înseamnă mult.

Pam se simți ușurată. Poate că dăduse de noroc.

— Numele meu este Pamela Ewing. Încerc să găsesc pe cineva care a locuit demult aici, în casa de lîngă a dumneavoastră. Poate v-o amintiți : Rebecca Barnes.

Bătrîna se întoarse cu fața la Pam, privind-o pieziș.

— Numele meu e Odette. Odette Billings. Odată eram tînără și frumoasă. Poate mai frumoasă ca tine.

Pam zîmbi.

— Sînt sigură că ați fost foarte frumoasă.

— Nu poți înțelege cum s-a întîmplat. Cum arătam, vreau să spun. Am îmbătrînit și m-am zbîrcit. Am avut odată un bărbat, dar a murit. Înainte de el am avut o mulțime de prieteni. O mulțime. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. Ce vreau să știu este cum de am îmbătrînit așa de repede ? Nu pot să înțeleg...

Ochii ei umezi o fixau pe Pam.

— Ce nume ai spus ?

— Rebecca Barnes.

— Memoria mea nu mai este așa de bună. Mama ta, ai spus ?

— Da.

— Da, cred că a fost. Îi semeni.

Pam simți că inima începe să-i bată sălbatic și palmele i se umezesc.

— Ați cunoscut-o ?

— Avea un băiețel, îmi amintesc. De vreo cinci ani, poate șase.

— Fratele meu, Cliff.

— Dacă zici tu. Totuși nu-mi pot aminti de nici o fată.

— Trebuie să fi fost însărcinată cu mine, atunci.

Odette Billings încercă să pătrundă vălul care acoperea trecutul.

— Da. Stai o clipă, da, era însărcinată. Avea burtă mare. Era rotunjită toată, pînă la piept din cauza copilului, cotcodăci ea fericită.

— Da, da, mă purta pe mine, spuse Pam.

Dînd ușor din cap, Odette își reluă mersul. Pam începu să pășească alături de ea.

— Te rog, mai poți să-ți amintești de ceva? De nimic?

— Îmi pare rău. A fost așa demult. Așteaptă...

— Da?

— Era de Crăciun. Am fost să-mi vizitez fratele, pe Phil. Locuia la Galveston, atunci. Lucra în port, la reparații, făcea bani grei. Era o muncă foarte grea și în final, Phil s-a ruinat ca bărbat, înțelegi ce vreau să spun, și asta l-a făcut să plece de acolo pentru totdeauna.

— Îl vizitai pe Phil de Crăciunul acela?

— Ce? Ah, da. Am fost să-l văd pe bătrînul Phil. A murit acum și el. Toți s-au dus, toată familia mea, toți prietenii mei, doar eu singură am rămas.

— Dar Rebecca Barnes?

— Ce? Păi, am stat cîteva săptămîni cu Phil și apoi m-am întors. Plecase, Rebecca plecase.

— Doar mama?

— Nu, toată familia. Plecaseră.

— Unde? Știi unde au plecat?

— Nimeni nu știe. N-au lăsat nici o vorbă, nici o adresă, nimic. Au luat-o din loc fără să spună la revedere.

Bătrîna făcu o pauză.

— Trebuie să merg, acum.

— Mulțumesc foarte mult.

Odette începu să coboare strada.

— Frumoasă femeie, această Rebecca, murmură ea. Frumoasă. Frumoasă ca tine, doamnă. Doar că trebuia să spună la revedere, știi. Ar fi trebuit...

În seara aceea, după cină, Sue Ellen se scuză și se duse drept în camera ei. O cuprinsese o exaltare subită, de parcă realizase ceva important, ceva ce nu mai făcuse decît rar mai înainte. Tocmai se îmbrăca de culcare cînd sosi J.R. Acesta își scoase haina, cămașa și cravata și-și trase iute o cămașă proaspăt spălată. Încheindu-se, o privea pe Sue Ellen.

— M-ai surprins astă-seară, spuse el.

— Cum de-a fost posibil, soțioare ? Trăiam cu impresia că mă citești atît de clar și de adînc încît nimic din ce-aș putea face sau spune nu te-ar putea surprinde.

El își băgă cămașa în pantaloni, și începu să-și înnoade cravata.

— Ai fost capabilă să dai dovadă de ceva bun-simț la cină, de la început pînă la sfîrșit.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Am fost încîntat.

— Adevărat ? Te așteptai să fac pe nebuna în fața familiei, să mă simt încurcată după ceea ce mi s-a întîmplat, să-mi fie rușine. Dar n-a fost așa, este ? Am fost o doamnă perfectă : fermecătoare, spirituală și sobră.

El se privi în oglindă, cu colțurile gurii lăsate în jos, cu ochii liniștiți și de gheață. Nodul cravatei era perfect, exact cum îl voise.

— Sue Ellen, credeam că înaintezi spre o cădere nervoasă cu 90 de mile pe oră. Voiam să facem ceva ca să prevenim nebunia din față, scumpa mea.

— J.R., ai mers la țintă. Nu înnebunesc. Nu sînt beată. Sînt perfect responsabilă. Doar nu intenționezi să mă duci iar acolo...

— Vom vedea.

— Nu voi permite. Bobby nu va permite.

— Amintește-ți, dragă, spuse el în timp ce-și îmbrăca haina, eu întotdeauna obțin ce vreau. Întotdeauna.

Se întoarse să plece.

— Spune-mi, J.R. Plănuiești să te culci cu sora mea, Kristin, în noaptea asta ?

El tăcu, hlizindu-se la ea.

— Biata Kristin. Dacă nu, cu ce tîrfă ai să-ți petreci noaptea ?

El izbucni :

— Indiferent cine ar fi tîrfa, poți fi sigură că va fi mult mai femeie decît tîrfa pe care o văd în clipa asta.

Plecă, trîntind ușa după el. Furioasă, Sue Ellen aruncă cu o pernă în ușă. Merse la dulapul lui J.R., trase un sertar și începu să împrăștie hainele pe podea. Deodată se opri, scotoci în sertar și scoase un revolver încărcat de calibrul 38. Atîrna greu în mîna ei și asta îi provocă o satisfacție stranie. Îl ridică și-și coborî privirea pe țeava neagră. Apoi îl duse la buze și încet, foarte încet, îl băgă în gură, cu degetul pe trăgaci. Gustul de metal o făcu să se strîmbe și îndepărtă arma.

Apoi îndreptă pistolul spre ușă, acolo unde își văzuse ultima oară soțul. Brațul întins începu să-i tremure, mușchii se tensionară.

— Pac, spuse ea moale. Pac. PAC. PAC !

Căzu pe podea, cu arma încă ațintită spre ușă.

— Mori, blestematule, mori.

PARTEA A IV-A

FAMILIA EWING

IERI

—13—

Cu numai cîteva luni înainte de naționalizarea zăcămintelor de petrol din Asia, într-o zi, J.R. se sculă devreme. Se îmbrăcă repede, aruncînd o privire plină de dorință spre soția sa care dormea. Nimic nu ar putea da gata un bărbat, nu i-ar putea stimula adrenalina, declanșa libidoul ca o femeie dormind. Chiar și o soție atît de rece și distantă ca Sue Ellen. J.R. își făcu o făgăduială solemnă : o va curta cum făcuse înainte de căsătorie, îi va recîștiga afecțiunea, o va face să dorească să-l simtă iar între coapsele ei parfumate. Amintindu-și cum a fost, ce iubită josnică, aproape meschină și mizerabilă fusese Sue Ellen, pasiunea, mocnind de indignare, îi deveni și mai puternică. Femei ca ea erau greu de găsit ; oh, da, erau o mulțime amatoare să se culce cu J.R. Ewing, dar puține atît de frumoase și senzuale ca soția lui. Să dormi lîngă o femeie și să nu o posezi era o prostie și o activitate neproductivă. Îndeosebi, devreme, dimineața, înainte de micul dejun, cînd ambii erau încă somnoroși, calzi și leneși.

Ochiul lui experimentat urmări linia spatelui și șoldului lui Sue Ellen, de sub cearșaf. Ce corp superb avea încă : suplu și puternic. Făcut să dea și să obțină plăcere. J.R. nu putea să înțeleagă cum de fusese posibil să-i întoarcă spatele. La dracu', nu era necesar să iubești

o femeie ca s-o pui capră. Nici chiar să-ţi placă. J.R. ştia asta din experienţă.

Renunţînd fără tragere de inimă la impulsul de a-şi trezi soţia, coborî, se servi cu un pahar de suc de portocale şi ieşi din casă. Soarele arunca raze blînde, încălzind deja Southforkul la începutul unei zile ce se anunţa dogoritoare. O zi tipică pentru Dallas. Mulţumi Domnului pentru aerul condiţionat. După cum îşi imagina J.R., aerul condiţionat trebuia să fi fost inventat de un băiat din Texas. De cineva care asuda acolo cît era ziua de lucru de lungă. Lipăitul unui înotător îl făcu să se îndrepte spre bazin şi atunci o văzu pe Kristin Shepard ieşind din apă, cu părul ud, neted şi lucios, într-un costum de baie negru, care-i venea fix pe corp, scoţîndu-i în evidenţă frumuseţea magnifică. J.R. atinse uşor marginea paharului şi o privi cum se căţăra pe marginea bazinului, efortul descoperindu-i coapsele pline de sub costumul strîmt, care acum ieşeau provocator în evidenţă. Rămase aşa îndelung, o siluetă suplă ca o săgeată pe fondul albastru al cerului, apoi alergă uşor înainte, aruncîndu-se graţios în apă. O cascadă de stropi îi însoţi intrarea.

J.R. îşi răcori iute gîtul înfierbîntat cu nişte suc de portocale în timp ce Kristin ieşea iarăşi din bazin, căţărîndu-se pe margine. De data asta îl văzu, îi zîmbi şi îi făcu cu mîna.

— Arăţi fain, Kristin, îi strigă el.

— Vai, mulţumesc, J.R.

Se aplecă înainte şi-şi scurse apa din păr şi în fracţiunea aceea de secundă sînii ei superbi se lăsară greu în jos, tăindu-i lui J.R. răsuflarea. J.R. făcu un pas sau doi înainte, instinctiv.

— Mai vrei, J.R. ?

Insinuarea clară, fără să fi fost ultimativă, din vocea aceea neașteptată îl făcu să-și revină, vinovat și rușinat. Maică-sa, prospătă și frumoasă ca întotdeauna era la masa pentru micul dejun de pe patio, cu o cană în mînă. Doi servitori aduceau mîncarea în tigăi încălzite și în farfurii acoperite.

— Ce este, mamă ?

Se duse lîngă ea, fără să privească înapoi, auzind cum Kristin plonja din nou, ștergîndu-și din minte imaginea corpului acela tînăr și grațios.

— Am spus, mai vrei suc, J.R. ?

Un zîmbet ironic îi ridică colțurile gurii, și o expresie vigilentă apăru în ochii ei de un albastru rece.

— Nu, nu cred, mamă. Mi-e destul atît, mamă. Destul.

— Frumoasă, nu-i așa ? spuse Miss Ellie, verificînd pregătirile pentru micul dejun al familiei.

— Te referi la Kristin, mamă ? Recunosc că da, deși nu i-am prea dat atenție.

— Bineînțeles, fiule. Un bărbat însurat nu trebuie să acorde multă atenție surorii mai mici a soției lui. N-ar fi corect, n-ar fi drept, n-ar fi moral.

— Cred că așa e, mamă.

— Așa e, fiule.

Descoperind ceva ce nu-i era pe plac, Miss Ellie dispăru în casă, îndreptîndu-se spre bucătărie. J.R. se întoarse la bazin. Kristin înotă spre el și ieși languroasă din apă. O bretea de pe umăr îi alunecase, costumul i se lăsase pe partea dinainte, expunînd o bună parte dintr-un sîn plin și alb. Kristin nu dădu semn că ar fi observat. J.R. ridică un prosop și-l aruncă în direcția ei. Kristin îl prinse cu îndemînare, îi zîmbi a mulțumire și începu să-și usuce părul. J.R. abia mai respira așteptînd ca pieptul ei să se înfățișeze complet vederii. Ca un răspuns direct, fără cuvinte, Kristin se înfășură în prosop, zîmbindu-i dulce.

— Cum te simți în dimineața asta frumoasă, J.R. ?

— Mai întors pe dos decît ar putea fi orice bărbat, Kristin scumpo. Și tu ?

— Mai bine ca niciodată.

— Trebuie să recunosc că arăți mai bine ca niciodată, astăzi. Sînt sigur că ai dormit bine.

— Întotdeauna dorm bine. Îmi place aici, la Southfork. Mă simt ca unul din membrii familiei.

— Ești un membru al familiei.

— De gradul doi-trei.

— Nimic nu arată asta, scumpo.

Kristin își înclină scurt capul, de parcă n-ar fi dorit să se implice.

— Mama o să mă invidieze cînd o să-i povestesc ce bine am petrecut. O să-i pară rău că și-a petrecut ultima seară din Texas în apartamentul din Dallas.

— Îmi închipui că are o mulțime de împachetat pentru excursia aceea a ei în Europa. Ai și tu, recunosc. Ai să-mi lipsești Kristin, cînd vei pleca.

— Da, J.R., sînt sigură că și tu ai să-mi lipsești, ca și toți Ewingii.

Kristin se așeză pe un scaun, la soare, întinzîndu-se. J.R. își adună toată puterea de voință să nu se așeze lîngă ea. Se întoarse, la timp ca s-o vadă pe Sue Ellen ieșind din casă. Ca și soră-sa, purta un costum de baie foarte strîmt și revelator. Și J.R. fu din nou izbit de frumoasa siluetă a soției sale. Mai înaltă decît Kristin, mai amplu proporționată, mai lată în umeri și în șolduri, părea mai femeie, nu avea aspectul de adolescentă al soră-sii. Lui J.R. nu i se păru greșit ca un bărbat să meargă pe amîndouă părțile străzii.

— Vrei să înoți, Sue Ellen ?

Ochii ei se plimbară de la el la Kristin și înapoi.

— Un fel de a păstra bazinul în familie. Dacă n-ai nimic împotrivă, J.R.

Era în atitudinea ei o nuanță de ironie și el refuză să creadă că ea știa la ce se gîndise. Și ce simțise.

— S-ar putea să fie cam prea iritant aici în soare, pentru tine, Sue Ellen. Pielea ta e așa de delicată și sensibilă.

— Sînt șocată de grija ta.

— Mai bine te-ai întoarce sus.

Privirea ei nu se îmbună. Ochii decolorați priveau în gol și vedeau totul.

— Pentru ce Dumnezeu, J.R.? Ești înțolit și gata să pleci la birou, și eu chiar în clipa asta m-am sculat, sînt odihnită și nerăbdătoare să ies la lumina zilei.

El zîmbi, cu fața aceea luminoasă și veselă, care-i masca profunzimea întunecată și amenințătoare.

— Mai am timp pînă începe lucrul. La naiba, doar eu sînt șeful. E devreme.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

Zîmbetul dispăru.

— Bine, Sue Ellen, iubito. Amintește-ți cum era imediat după ce ne-am căsătorit. Diminețile acelea. Părea că niciodată nu ne vom scula din pat. Patul era cel mai minunat loc, un teren de joc de modă veche s-ar putea spune.

— Și ți-ar place să te strecori înapoi pe terenul ăla de joc chiar acum?

— Voiam să-mi pun în practică un elan puternic și niște idei obscene pentru plăcerea ta, dragă.

Ochii ei licăriră peste Kristin.

— Nevoile tale urgente de pat sînt atît de neașteptate, J.R. Aproape inexplicabile. Și aproape tot atît de romantice ca și unul din taurii din crescătoria lui Jock...

Îl lăsă acolo fără să poată scoate o vorbă, privind-o cum plonjează grațios în bazin. Era, remarcă J.R. pentru el însuși, un mod de a-ți începe ziua pe care-ți venea să te pișii!

O oră mai tirziu, J.R. păşea în sala de primire de la Ewing Oil cu pălăria lui albă Stetson proţăpită în cap, cu fălcile strînse şi cu o expresie colţoasă şi dezaprobatoare. Una din secretarele lui, o femeie cu un aspect plăcut, Connie, recunoscu această expresie. Şeful nu trebuie contrazis în dimineaţa aceea, se autopreveni ea, ridicîndu-se la intrarea lui,întîmpinîndu-l cu zîmbetul ei obişnuit de dimineaţă, cu toată eficienţa corporativă şi de afaceri.

— Bună dimineaţa, J.R. Am primit rapoartele computerelor de serviciu din timpul nopţii şi Wade Luce a sunat deja de două ori în dimineaţa asta.

— Nu pot vorbi cu el .Sînt prea ocupat.

— Aşa i-am spus. Dar vine încoace.

— La naiba cu omul ăsta. Perfect, du-l puţin cu vorba. Cîteva minute. Dacă vine după cinci, sînt ocupat cu o convorbire peste ocean. Arabia Saudită.

— I-am spus că vorbeşti cu şeicul cînd domnul Luce a fost aici ultima oară. Ce-ar fi să-i spunem că acum vorbeşti cu Indonezia ?

— Da. Excelent. Indonezia se potriveşte cu orice.

J.R. verifică din ochi biroul gol cu maşina de scris acoperită.

— Louella nu vine dimineaţa asta ?

O nuanţă de supărere îi străbătu vocea. Connie ezită.

— I-ai spus că poate să-şi ia ziua liberă, J.R.

— Aşa i-am spus ? De ce i-oi fi spus aşa ?

— Ca să-şi poată face cumpărăturile.

— Oh, da. Cred că-mi amintesc acum.

— Se mărită.

— Aşa e. Află ce a ales şi comandă ceva frumos din argint la Neiman. Mireselor le mai place încă argintul în zilele noastre, nu-i aşa, Connie ?

— Da domnule.

— Atunci, la treabă.

Intră în încăpere şi-şi puse geanta diplomat pe birou,aruncîndu-şi pălăria pe canapeaua din piele. Începu să-şi răsfoiască corespondenţa. Ceva îi atrase atenţia şi începu să recitească materialul, încruntîndu-se.

— Nu-mi trebuie asta astăzi, murmură el.

Interfonul sună şi J.R. apăsă brusc un buton.

— Ce este, Connie ?

— A venit Jordan Lee.

— La naiba. Nu poate să priceapă că ne-am înţeles o dată şi am fixat o întîlnire. Bine, trimite-l.

Reveni la scrisoarea pe care o ţinea în mînă. Apăru Jordan Lee. Nu era un bărbat masiv ca J.R., dar avea aspectul cuiva care mănîncă bine şi încă de mulţi ani. Dincolo de aspectul de om bogat, care trăieşte uşor, avea o structură de oţel, de om ajuns prin propriile forţe ; aspru, agresiv, fără prea mare preocupare pentru sentimente.

— Bună dimineaţa, J.R.

— Bună dimineaţa, Jordan. Ce te-a adus aici aşa, pe neaşteptate ?

— Îmi pare rău că am dat buzna peste tine, în felul ăsta. Dar era evident că nu-i părea.

— Ai văzut nota asta, a O.L.M.-ului ?

— Chiar acum o citeam.

— Cliff Barnes ăsta e nebun.

— Omul ăsta vrea să-i ruineze pe petrolişti, Jordan.

— Nu avem nici o posibilitate să îndeplinim aceste standarde la zăcămîntul Kilgore.

— Barnes ştie asta. De asta a şi conceput cerinţele în felul acesta strict.

— Dacă încearcă să ne ţină departe de zăcămintele acelea, pe toţi dracii, e sigur că va reuşi, J.R.

— Deja a reuşit, îţi spun eu.

— Să-l ia dracu'. Mi-ar place să-i înfig un cuțit în spate.

— Se pare că asta ne face el nouă.

— J.R., nu pot să vorbesc pentru tine, dar în ce mă privește, nu mă pot lupta cu comisia de anchetă a O.L.M.-ului timp de cinci ani. Profitul meu nu-mi aduce capital și acționarii mei nu vor ajunge la o înțelegere referitor la dividende și creșterea capitalului o lungă vreme de aici încolo.

— Mi se pare că n-avem altă soluție. Ne luptăm sau cădem, Jordan.

— Asta-i tot ce poți face pentru mine, J.R. ? Pentru că dacă e așa, mă retrag din cartel și ai să vezi că așa vor face și Luce și ceilalți băieți. Avem nevoie de petrol, neprelucrat, de calitate, de prețuri mai mari. După cum merg lucrurile în Arabia și peste tot, nu se poate spune cînd pot înceta livrările de peste ocean. Trebuie să găsim surse noi.

— Spune-i-o lui Barnes.

— I-am spus-o și mi-a spus și el unele lucruri.

— Care ?

— Se pare că nu țintește decît în Ewing Oil. În tine și în tatăl tău. Am sentimentul, deși el n-a spus-o, că dacă noi am forma un nou cartel, fără tine, J.R., O.L.M.-ul și-ar lua labele de pe noi.

— Dar nu de pe mine ?

Jordan Lee își ridică umerii puternici, apoi îi lăsă să cadă la loc.

— E singurul mod în care am putea scăpa de Barnes, J.R.

— Acum, Jordan, vreau să cîntărești bine ce spui. Nu fă nimic în grabă, nimic de care să-ți pară rău.

Apoi apăsă pe interfon ;

— Connie, vrei să-i spui lui Bobby să treacă pe aici pentru un minut.

— Da, domnule.

Jordan Lee vorbi cu părere de rău :

— J.R. să nu crezi că vrem să tragem spuza pe turta noastră. Nu ai spuză pe turtă acum. De fapt, după cum văd eu lucrurile, nu mai ai nici turtă.

— Să nu crezi că voi vinde Ewing Oil vreodată, Jordan. Sau îmi subestimezi capacitatea de acțiune și abilitate. Dar, spuse el ridicîndu-se, uite-l pe Bobby.

— Bună dimineața, spuse Boby. Hei, Jordan, ce mai faci, amice ? Nu te-am văzut de mult.

— Arăți bine, Bobby. Ce mai face tata ?

— Foarte bine.

— Transmite-i lui și mamei tale salutările mele.

— O să-i transmit, Jordan. Acum, cu ce te pot servi ?

Jordan se îndreptă spre ușă :

— O să vă las pe voi băieți să vorbiți despre asta. Amintește-ți ce ți-am spus J.R. Nici unul din noi nu mai are timp. Și trebuie să evităm să ne ducem la fund.

Jordan făcu un semn cu mîna și plecă, închizînd ușa după el.

— Despre ce-a fost vorba ? se interesă Bobby, așezîndu-se pe un scaun în fața fratelui său și punîndu-și picioarele încălțate cu cizme pe marginea biroului.

— Vreau să mă clarific cu tine, frățioare. Felul în care merg acum lucrurile pe aici te poate descuraja.

Bobby se încruntă. Fața lui tăbăcită, de atlet, păru că se mișcă și-și schimbă expresia, nu atît supărată cît confuză, nu atît indignată, cît plictisită. Trăise lîngă J.R. toată viața și niciodată nu se obișnuise cu felul lui ostil de a fi. Atac și distrugere, lovituri sub centură, subversiune, învîrteli de la birou sau de unul singur.

Întotdeauna implicat, întotdeauna pe marginea dezastrului, întotdeauna pregătit să-și distrugă un adversar sau un prieten. Era o manieră de a aborda viața și afacerile pe care Bobby n-o găsise niciodată pe gustul său.

— J.R., spuse el tărăgănat, străduindu-se să-și mențină echilibrul emoțional, spune ce ai în minte. Am o întîlnire urgentă.

Zîmbi ca să dea cuvintelor credibilitate.

— O.K., uite ce-i atunci. Va trebui să faci presiuni asupra oamenilor tăi din Austin. Senatorii ăia stau adunați acolo ca măgarii și nu fac absolut nimic bun pentru noi. Blestematul ăla de comitet al lor nu elaborează destul de repede legislația corespunzătoare. Spune-le să treacă la treabă chiar astăzi.

Bobby își alese cu grijă cuvintele :

— J.R., roțile macină încet în politică, știi asta.

— La naiba cu asta. Trebuie să acționăm.

— Am vorbit ieri cu prietenii noștri. Știu care sînt nevoile noastre. Înțeleg cît este de urgentă situația. Încearcă, J.R. Nu se poate face nimic mai mult.

— Cai verzi pe pereți, frățioare. Întotdeauna se poate face mai mult. Altă palmă de uns. Alt spate de scărmănat. O altă soră săracă care să fie scoasă la liman.

— Mita nu e stilul meu.

— Poate că dacă ți-ai petrece ceva mai mult timp în Congresul Statului i-ai putea pune la treabă pe băieții ăia.

Bobby respiră lent.

— J.R., trebuie să-ți amintesc ? Am niște responsabilități aici și la Southfork. Trebuie să am grijă de ranch...

J.R. era în picioare, dîndu-i mereu tîrcoale. Îi amintea lui Bobby de o pisică sălbatică mare, roșiatică, lingușitoare și mult mai periculoasă decît părea.

— Nimic, scrîșni J.R., nimic nu e mai important pentru un Ewing decît să-l smulgă pe blestematul acela de cumnatu-tău din Biroul de Administrare a Pămîntului. Cliff Barnes ne sufocă rău, într-adevăr rău. Mă sufocă pe mine și pe tata și Ewing Oil, ceea ce înseamnă și pe tine, pe mama și chiar pe fratele nostru Gary, indiferent cum dracu' o fi el. Vorbim aici despre o problemă de familie.

— Mă uimești, J.R. Mă uimești că-mi amintești că asta e o problemă *de familie.*

— Ce vrei să spui ?

— Vreau să spun că pînă acum ai fost așa de fericit să mă înlături din afacerile de familie.

J.R. se învîrtea în jurul lui, cu degetul îndreptat spre el, cu corpul înclinat înainte, de parcă era gata să se năpustească.

— Vrei să-l lași pe Barnes să distrugă tot ce am făcut ? Toți anii ăștia, toată truda, toți banii ? Vrei să se ducă dracului totul ?

Bobby răspunse calm :

— Trăiam cu impresia că și tata a contribuit cu ceva pentru ca Ewing Oil să devină ceea ce este. Ca să nu mai vorbim de mama și de micile mele contribuții...

— Da, așa-i. Încercam să te fac să înțelegi că-i o afacere de familie. Vrei să ne lași să ne ducem de rîpă ?

— La naiba, J.R., de ce oare întotdeauna simt că-mi întinzi o cursă încercînd să mă scoți din joc ?

— Devii paranoic, frățioare, cum spun cei care nu au energia să întreprindă ceva. Ți-am amintit doar că trebuie să faci presiuni asupra porcilor ăia de senatori din Austin, să-i faci să-și îndeplinească datoria pentru noi.

Bobby își puse mîinile pe birou și se ridică în picioare :

— Voi face ce pot, J.R. Dar amintește-ți că mă cheamă Bobby Ewing și că voi proceda în felul meu.

J.R. rînji.

— Vai, bineînțeles că da. Și asta va fi destul de bine, sînt sigur că va fi, frățioare.

Așteptă pînă ce Bobby plecă și apoi se uită la ceas. Se duse la dulap și scoase o geantă diplomat acoperită cu vinilin negru. O simți grea în mîini, plină cu ce era mai important în viață. Merse în sala de primire.

— Mă întorc repede, Connie, îi spuse el secretarei.

— Dar, J.R., ai uitat de Wade Luce. Poate veni în orice minut.

J.R. înjură încet.

— Spune-i să aștepte. Altfel, poate să încerce să mă caute altădată.

Ieși fără să mai spună un cuvînt, cu pălăria lui Stetson, așezată țanțoș pe cap, cu falca înclinată agresiv, un om care se ocupă de lucruri importante, un om cu grija lumii, împovărat de probleme.

J.R. hoinărea cu o neplăcere crescîndă alături de Alan Beam de-a lungul aleii principale a lui North Park Mall, pășind peste florile proaspete, în acordurile unei simfonii de Ceaikovsky. J.R. uitase că era cu Alan, și ochii lui căutau o față necunoscută. Nu apăru nici una. Nu voia să fie văzut cu tînărul avocat.

— La naiba, Alan, spuse el în sfîrșit, alegi cele mai tîmpite locuri de întîlnire.

— Nimic mai anonim ca o alee plină de lume care se duce la cumpărături, J.R.

— Probabil că ai văzut prea multe spectacole cu detectivi le T.V. Jumătate din oraș mă cunoaște cum mă vede și cealaltă jumătate a auzit de mine. Nu poate să-ți intre în cap că nu trebuie să se afle că ne cunoaștem?

— J.R., știu ce fac.

— Trebuie să știi mai bine decît pe „Tatăl nostru". Altfel te jupoi de viu, băiatule.

Erau momente în care Alan credea că J.R. se amuza. Ceea ce nu înțelesese, era că niciodată J.R. Ewing nu se amuza intenționat, că nu vedea nimic amuzant în lume și că nu-i plăcea ca lumea să rîdă de el. Dar Alan Beam era plin de importanța lui crescîndă, nereușind să realizeze cît de mult depindea de dispoziția unora ca J.R.

— N-ai nici un motiv să te superi, spuse el cu tonul siropos al unei tinere mame care-și alintă pruncul.

J.R. privi în direcția lui.

— Lasă-mă pe mine să-mi văd de supărare și tu procedează așa cum trebuie. Procedează așa cu trebuie și toate îngrijorările mele vor fi zadarnice. Și amîndoi vom fi fericiți. Hai să trecem la Barnes și la campania pentru Congres.

— Prada mușcă momeala. Lucrurile se prezintă bine.

— Nu din punctul meu de vedere. Omul acela costă Ewing Oil o avere. Aprinde-i ambițiile, Alan, pune-l pe drumul spre Washington.

— Lucrurile astea cer timp, J.R. E necesară răbdare.

— Nu am timp și încă și mai puțină răbdare.

— Trebuie să-l convingem pe Cliff că are o șansă mare să ocupe un loc în Congres.

— Pentru asta te plătesc.

— Trebuie ca el să creadă că pentru asta merită să părăsească O.L.M.-ul, ca să facă ceva în sensul ăsta.

— Îl vei convinge, sînt sigur de asta. Și cînd o vei face, se va debarasa de O.L.M. ca de o cutie veche și uzată de bomboane. Doar să-l faci să creadă că poate fi ales. După asta umblă el, după un loc la Washington. Și după asta, în Senat și cine știe, Casa Albă într-o zi. Vîră-i musca în ureche, Alan.

Alan simți că i se face pielea de găină. Nu era sigur că J.R. pătrunsese toate posibilitățile complotului.

Erau momente în care Alan credea că J.R. se amuza. Ceea ce nu înțelesese, era că niciodată J.R. Ewing nu se amuza intenționat, că nu vedea nimic amuzant în lume și că nu-i plăcea ca lumea să rîdă de el. Dar Alan Beam era plin de importanța lui crescîndă, nereușind să realizeze cît de mult depindea de dispoziția unora ca J.R.

— N-ai nici un motiv să te superi, spuse el cu tonul siropos al unei tinere mame care-și alintă pruncul.

J.R. privi în direcția lui.

— Lasă-mă pe mine să-mi văd de supărare și tu procedează așa cum trebuie. Procedează așa cu trebuie și toate îngrijorările mele vor fi zadarnice. Și amîndoi vom fi fericiți. Hai să trecem la Barnes și la campania pentru Congres.

— Prada mușcă momeala. Lucrurile se prezintă bine.

— Nu din punctul meu de vedere. Omul acela costă Ewing Oil o avere. Aprinde-i ambițiile, Alan, pune-l pe drumul spre Washington.

— Lucrurile astea cer timp, J.R. E necesară răbdare.

— Nu am timp și încă și mai puțină răbdare.

— Trebuie să-l convingem pe Cliff că are o șansă mare să ocupe un loc în Congres.

— Pentru asta te plătesc.

— Trebuie ca el să creadă că pentru asta merită să părăsească O.L.M.-ul, ca să facă ceva în sensul ăsta.

— Îl vei convinge, sînt sigur de asta. Și cînd o vei face, se va debarasa de O.L.M. ca de o cutie veche și uzată de bomboane. Doar să-l faci să creadă că poate fi ales. După asta umblă el, după un loc la Washington. Și după asta, în Senat și cine știe, Casa Albă într-o zi. Vîră-i musca în ureche, Alan.

Alan simți că i se face pielea de găină. Nu era sigur că J.R. pătrunsese toate posibilitățile complotului.

Erau momente în care Alan credea că J.R. se amuza. Ceea ce nu înțelesese, era că niciodată J.R. Ewing nu se amuza intenționat, că nu vedea nimic amuzant în lume și că nu-i plăcea ca lumea să rîdă de el. Dar Alan Beam era plin de importanța lui crescîndă, nereușind să realizeze cît de mult depindea de dispoziția unora ca J.R.

— N-ai nici un motiv să te superi, spuse el cu tonul siropos al unei tinere mame care-și alintă pruncul.

J.R. privi în direcția lui.

— Lasă-mă pe mine să-mi văd de supărare și tu procedează așa cum trebuie. Procedează așa cu trebuie și toate îngrijorările mele vor fi zadarnice. Și amîndoi vom fi fericiți. Hai să trecem la Barnes și la campania pentru Congres.

— Prada mușcă momeala. Lucrurile se prezintă bine.

— Nu din punctul meu de vedere. Omul acela costă Ewing Oil o avere. Aprinde-i ambițiile, Alan, pune-l pe drumul spre Washington.

— Lucrurile astea cer timp, J.R. E necesară răbdare.

— Nu am timp și încă și mai puțină răbdare.

— Trebuie să-l convingem pe Cliff că are o șansă mare să ocupe un loc în Congres.

— Pentru asta te plătesc.

— Trebuie ca el să creadă că pentru asta merită să părăsească O.L.M.-ul, ca să facă ceva în sensul ăsta.

— Îl vei convinge, sînt sigur de asta. Și cînd o vei face, se va debarasa de O.L.M. ca de o cutie veche și uzată de bomboane. Doar să-l faci să creadă că poate fi ales. După asta umblă el, după un loc la Washington. Și după asta, în Senat și cine știe, Casa Albă într-o zi. Vîră-i musca în ureche, Alan.

Alan simți că i se face pielea de găină. Nu era sigur că J.R. pătrunsese toate posibilitățile complotului.

— J.R., trebuie să fim atenți. Nimeni nu vrea în mod real să-l aleagă pe Barnes pentru Congres.

J.R. își confecționă cel mai teribil zîmbet.

— Nu, dacă-ți place să practici avocatura în Texas, spuse el amenințător.

— Momeala asta e cusută cu ață albă.

J.R. bătu în geanta diplomat din vinilin :

— Ceea ce se află aici va face ca lucrurile să se mai închege.

— Nu cred că înțeleg.

— Tu nu, dar Barnes da. Geanta asta e plină cu hîrtii de o sută de dolari, Alan. Contribuții de la toți admiratorii secreți ai lui Cliff Barnes, de la sutele de oameni mărunți care efectiv tremură de nerăbdare ca să-l voteze în Congres.

— Vorbești serios ?

— Dacă tu crezi că da, nu ești omul potrivit pentru mine.

— M-ai strîns cu ușa, pe moment.

— Banii ăștia sînt toți ai Ewingilor. Cu ceea ce este aici cumpără o mulțime de postere, organizează o mulțime de mitinguri, chiar mai multe decît trebuie. Vezi să-i folosești pe toți, Alan. Nu te înfige în ei.

— Oh, poți să ai încredere în mine, J.R.

— Sigur că pot.

— Știu cum să folosesc acești bani, cum să scot tot ce se poate din ei.

— Fă tot ceea ce trebuie să faci cu ei. Și vezi să aduni o mulțime care să militeze pentru Cliff Barnes. Și plătește pentru orice, oricui, în numerar...

— Bani lichizi pe linie. Înțeleg. Nu înregistrări. Nu recipise.

— Nu trebuie să-mi dea nimeni de urmă.

— Bineînțeles că nu. Cînd vom reuși să creăm puțin entuziasm, voi putea scoate oriunde banii la iveală.

J.R. se opri, apucă cu mîinile bicepşii slabi ai lui Alan şi îi strînse.

— Băiete, foloseşte-ţi capul. Vreau ca Barnes să fie total dependent de fondurile Ewing pentru campania lui. Total. Nimeni altcineva nu trebuie să ştie de asta.

Durerea coborîse pînă în coatele avocatului şi se simţi uşurat cînd J.R. îi dădu drumul.

— O campanie serioasă va mînca o groază de bani, mi-e frică!

— Exact. Şi o dată ce Barnes este convins, o dată ce renunţă la O.L.M. şi ia lucrurile în serios, toate fondurile se vor opri să mai curgă. Găina care face ouă de aur va muri. Campania nu va putea lua decît o singură întorsătură. Nu un loc de congresist pentru calul ăsta nărăvaş şi îngîmfat. Nu birou la Washington. Nu putere. Nu slujbă. Nu O.L.M. Nimic...

— Înţeleg.

— Bine. Mă bucur că în sfîrşit te-ai prins. Pentru că atunci cînd îl voi dărma pe Barnes, cînd va fi la pămînt cu sîngele curgîndu-i din ochi, din nas şi din urechi, îmi voi pune cizma pe insecta asta mărunţică şi efectiv, efectiv... îl... voi... strivi... îl... voi... şterge de pe faţa pămîntului...

Ascultîndu-l, Alan se înfrigură. Nu fusese niciodată atît de speriat pentru soarta lui cît era pentru Cliff Barnes în momentul acela.

În seara aceea, Ewingii se adunaseră la masa din sufragerie la o cină de bun rămas pentru Patricia Shepard, mama lui Kristin şi a lui Sue Elen. Femeia cu trăsături ascuţite, sigură de sine, de vîrstă mijlocie, îşi declarase îngrijorarea pentru excursia pe care urma să o facă în Europa.

— Te invidiez, spuse Miss Ellie. A trecut mult timp de cînd eu și Jock am fost într-o astfel de excursie.

— Adevărat, consimți Jock. De îndată ce vom descîlci micile noastre probleme de afaceri, poate că ar trebui să facem o excursie mai lungă, să ne luăm o vacanță ca lumea.

— Oh, da, se entuziasmă doamna Shepard. Sînt atît de multe de văzut în Europa. Muzică, artă, balet, toate bisericile acelea vechi și ruinele...

— În ceea ce mă privește, spuse Jock, prefer clădirile noi.

Doamna Shepard nu fu sigură dacă se cădea sau nu să fie amuzată. Niciodată n-ar fi putut, spune ce gîndește proprietarul ranchului după vocea aceea uscată, plină, după fața aceea imobilă de un om obișnuit cu viața în aer liber. Hotărî că un zîmbet cald ar fi suficient.

— Domnului Markward îi place să călătorească.

— Mi se pare neobișnuit pentru un om care se ocupă cu mașini agricole...

— E cu totul neobișnuit. Sîntem foarte legați unul de altul... Ochii ei făcură rapid înconjurul mesei. Atrași din punct de vedere spiritual, se corectă ea.

Lucy, de la locul ei, din colțul cel mai îndepărtat, chicoti :

— Sînt așa de bucuroasă că nu din punct de vedere fizic, doamnă Shepard. Sau din altul, la fel de îngrozitor și vulgar.

Doamna Shepard, neștiind cum s-o ia, ignoră comentariul. Miss Ellie, lămurită, luă mîinile lui Lucy într-ale ei, strîngîndu-le ușor.

— Hai, Lucy...

— Bine, continuă Lucy, cu ochii ei rotunzi și inocenți, în felul ei nesincer. Pariez că și doamna Shepard se bu-

cură. Vreau să spun că a călători înseamnă un fel de încercare, nu-i așa ? Iar dacă între cei doi soți ar exista și o atracție fizică, cred că această călătorie i-ar deveni doamnei de nesuportat, așa cred.

— Lucy, repetă Miss Ellie.

— Da..., spuse doamna Shepard cu o veselie forțată. Oh, aș fi dorit să vii cu noi, Kristin. Dar, desigur, ai planurile tale.

— Care sînt acestea ? întreabă J.R., încercînd să nu pară prea curios.

Lucy urmărea și asculta totul cu interes crescut. Era sceptică din născare și modelată de o aspră experiență și avea tendința de a vedea acțiunile altora clar și fără să se răsucească în jurul cozii, să-i scape foarte puțin și să înțeleagă totul.

— Am să mă întorc la Santa Fe, spuse Kristin. Sau poate în California. Depinde.

— De cine ? o întreabă Lucy, dulce.

Kisitin privi la micuța blondă, apoi se uită în altă parte.

— Timpul va hotărî, murmură ea.

Bobby, ascultînd toate astea, se surprinse aducîndu-și aminte de vremurile în care el și Kristin erau singuri, înainte de căsătoria cu Pam. Ce frumoasă era ea în noaptea aceea, cît de multă dorință inspira. Totuși, ceva îl oprea, îl făcea să ezite și să fie precaut. Deveni din nou circumspect. Kristin umbla după ceva, dar după ce ?

— Pot să înțeleg dorința ta de a te întoarce, spuse el. Toți prietenii tăi sînt acolo.

Pam, așezată lîngă soțul ei, reacționă aproape identic. Simți un val de animozitate față de Kristin, de parcă aceasta ar fi fost stigmatizată.

— Sînt sigură că vrei să-ți revezi prietenii înainte de a merge la școala de arhitectură, spuse ea. Cred că arzi de nerăbdare, Kristin...

— Cred că da. Dar mi-e frică să nu fi greșit. Poate că m-am grăbit cu arhitectura.

Doamna Shepard luă cuvîntul :

— Părerea mea este că o fată cum e Kristin ar trebui să se mărite. Cu un bărbat potrivit, bineînțeles. Asta-i visul meu cel mai scump, să-mi văd copilul căsătorit și bine aranjat.

J.R. îi zîmbi doamnei Shepard.

— Sînt sigur că visul ăsta se va îndeplini în curînd, Patricia. Cît e Kristin de frumoasă, ce tînăr ar putea rezista ?

— M-am hotărît să-mi caut o slujbă pînă la trimestrul următor, spuse Kristin.

— O slujbă ! păru doamna Shepard surprinsă.

Sue Ellen evită privirea surorii ei, evită privirea soțului ei. În liniște, anticipa mental răspunsul lui J.R. Și nu fu dezămăgită.

— O slujbă, spuse el îngîndurat. Chiar vrei asta, Kristin ?

— Chiar vreau, J.R.

Sue Ellen făcu ochii mari.

— Vai, J.R., pariez că ai să poți găsi o modalitate s-o ajuți pe micuța Kristin. În felul ăsta o vom putea păstra mai mult timp pe lîngă Dallas și nu va fi oricare din noi încîntat de asta ?

— O slujbă, spuse iar J.R. Sînt sigur că se poate găsi ceva. Hei, Bobby, tu ce zici ? Poate că Kristin ar putea-o înlocui temporar pe Louella. Secretara mea se mărită, se adresă el doamnei Shepard.

Bobby vru să obiecteze, să se opună. Dintr-o dată își imagină perspectiva de a o avea pe Kristin în birou în fiecare zi, deranjîndu-l, o influență ostilă, care va provoca neliniște și conflict.

— Sînt sigur că Kristin va găsi munca de birou plicticoasă şi prea limitată, spuse el.

Kristin se lumină :

— Din ce am auzit aici, Ewing Oil sună fascinant.

— Da, spuse Sue Ellen, fascinant.

— Bine, atunci, spuse J.R. Vrei să faci o încercare ?

— Mi-ar place, J.R. Dacă Bobby şi tatăl tău sînt de acord.

— De pe partea mea, nici o problemă, spuse Jock.

— Bobby ? întreabă J.R.

— Cum vrei tu, J.R.

J.R. privi la mama lui Kristin.

— Patricia dragă, cum îţi sună toate astea ? Să ştii că fata ta mai mică îşi petrece vara cu noi. Sub supravegherea surorii mai mari şi a tuturor Ewingilor..

— Dacă aşa vrea Kristin. Dar unde va locui ? Deja am predat apartamentul meu din Dallas.

Lucy nu putu să nu se amestece :

— Nu cred că Kristin ar fi fericită aici, la Southfork. Mult prea izolată pentru cineva atît de monden şi de pretenţios.

— N-aş vrea să insist, spuse Kristin cu grijă.

J.R. zîmbi, unul din cele mai largi şi liniştitoare zîmbete ale sale.

— Nu-ţi fă griji pentru asta. Cred că Ewing Oil poate să găsească un loc potrivit unde să locuiască Kristin. Ce zici, tată ? Apartamentul din Oakside ? E disponibil.

— Îmi sună bine, fiule.

— Kristin, asta-i ! spuse J.R. Se pare că ai un loc al tău ca lumea în Dallas.

— Dumnezeule ! spuse doamna Shepard, de parcă nu era capabilă să accepte ce se petrecuse. Nu ştiu. Totul

s-a petrecut așa de repede. Sue Ellen, ce zici ? Face bine Kristin ?

Toți ochii se întoarseră spre Sue Ellen. Ea își măsură vorbele, spunînd deliberat :

— Sînt sigură că Kristin știe exact ce face. Ca întotdeauna.

J.R. se sprijini pe speteaza scaunului.

— Așa ! spuse el mulțumit. Totul s-a hotărît. Kristin, începi lucrul pentru mine de mîine.

— Oh, J.R. ! se entuziasmă Kristin. Nu știu cum o să-ți mulțumesc vreodată.

Lucy era pe punctul de a vorbi din nou, cînd Miss Ellie îi strînse mîna. Lucy își închise gura. La urma urmelor și ea era o Ewing și învățase de timpuriu cum să recunoască un semnal periculos cînd se anunța.

Mai tîrziu, în aceeași seară, doamna Shepard și Kristin avură ocazia să vorbească în particular. Kristin ascultă cu atenție. Era învățată cu asta, deoarece mama ei era o femeie directă, și întotdeauna era un mesaj clar în ceea ce voia să spună. Kristin știa de asemenea că, chiar dacă mama ei nu prea era de suportat, se putea sprijini pe ea în probleme practice și ultimative pentru o femeie tînără, care se străduia să-și croiască calea într-o lume esențial ostilă. Patricia Shepard, descoperise Kristin, nu permitea niciodată ca dezordinea emoțională să-i încetinească pașii pe drumul ce-i stătea în față.

— J.R., începu doamna Shepard, la o ceașcă de ciocolată și o ultimă țigară, e un om așa de fin. Uită-te la felul în care stă lîngă Sue Ellen, deși, pînă nu demult, așa ceva nu trebuie să fi fost prea ușor pentru el. Oda-

tă, Kristin, trebuie să găsești un bărbat ca el. Dacă ești norocoasă.

Kristin era convinsă că norocul și-l face fiecare.

— Cred că e posibil mamă.

Doamna Shepard începu să reflecteze.

— Eu o să plec mîine și tu o să rămîi în întregime de capul tău. Cred că pot avea încredere că o să-ți amintești întotdeauna ce te-am învățat. Să fii pe față la ocaziile adecvate. Viața oferă doar un anumit număr de astfel de șanse și asta e vital. Vital, Kristin, ca o femeie să profite de ele.

— Nu-ți fă griji cu mine, mamă. Îmi amintesc tot ce m-ai învățat.

Doamna Shepard vorbea molcom, obținînd un ton care dădea vorbelor ei rezonanță, și-i făcea mesajul unic.

— Atunci, indiferent unde m-aș afla, voi fi liniștită știind că niciodată n-ai putea să faci ceva care i-ar face rău surorii tale. Mă îngrijorează Sue Ellen, vezi tu. Supravegheaz-o și ține-mă la curent.

— Și mie mi se pare la fel, mamă. Nu cred că Sue Ellen o duce bine cu J.R.

Doamna Shepard se uită lung la fiica ei mai mică. Era atît de mult din ea în Kristin, în special din ceea ce nici nu înțelesese, nici nu-i plăcuse niciodată. Kristin fusese întotdeauna mai matură decît era firesc la vîrsta ei, mai înțeleaptă decît i-ar fi dat dreptul experiența, mai amatoare să-și asume riscuri subterane și secrete decît mama și sora ei.

— Sue Ellen poate fi puțin depresivă, amintește-ți. Se întîmplă adesea după nașteri. Dar dacă asta provine din faptul că nu este pe de-a-ntregul mulțumită de felul de viață pe care i-l oferă J.R....

Kristin izbucni :

— Mai presus de toate, vrem ca Sue Ellen să fie fericită.

— Putem să-i oferim dragoste și sprijin. Dar dacă va fi cazul — ei, bine, dacă va avea nevoie să-și facă altă viață undeva — îmi va lipsi cu siguranță un ginere ca J.R. N-am mai întîlnit un bărbat căruia să-i placă atît de mult vînătoarea... aproape mai mult decît succesul.

Kristin examină ciocolata lichidă din cana ei.

— Mamă, lasă-mă pe mine să mă ocup de J.R. Ewing.

— Da, așa am să fac. Indiferent ce vei face, știu că va fi bine pentru noi toți, Kristin.

Doamna Shepard rîse, cu ușurare și umor.

— Hai, n-o lua așa în serios, nu pot să-mi văd fetița cum se încruntă.

Kristin avea o expresie solemnă. Dar ochii îi luceau de bucuria anticipării, avînd aspectul vînătorului care se apropie de pradă.

— Crede-mă, mamă. Niciodată nu te voi dezămăgi.

De asta, doamna Shepard nu se îndoia.

Cu draperiile trase, care nu permiteau să intre lumina dimineții, sala de conferințe de la Ewing Oil avea un aspect mai intim, cu pereții căptușiți mai puțin distanți și cu mobila modernă și scumpă, fără să fie inaccesibilă. La un capăt al mesei de conferințe lustruite și avînd formă de coșciug, fusese instalat un aparat automat de proiecție care-și trimitea razele conice de lumină de-a lungul camerei să cadă de-a dreptul pe un ecran portabil. O scenă de plajă, senină, în culori, cu apă liniștită, nisip alb, alunecînd gradat spre o bordură cu palmieri. Doar cîțiva inși puteau fi văzuți scăldîndu-se: J.R. în

picioare în spatele aparatului de proiecție comenta fiecare imagine.

— După cum puteți vedea, băieți, plajele sînt destul de largi pentru baza noastră maritimă. O mulțime de loc pentru ca să înființăm ateliere de reparat, puncte de intervenție sanitară în caz de urgență, sapații de lucru, containere de gunoi. Vreau să scot în evidență faptul că nu sînt vînturi pe țărm în această localitate și marea este puțin adîncă și blîndă aproape tot timpul anului.

Un clic și o nouă imagine se arătă vederii. Un om cu o lanternă, în uniformă militară.

— Acesta este ultimul lider al țării, băieți. Un om cu care să faci afaceri, un om cu care poți să faci afaceri. E hotărît, puternic și ambițios. E cineva cu care putem lucra și de care putem depinde.

Un alt clic și raza de lumină dispăru, becurile din cameră se aprinseră și ceilalți bărbați din jurul mesei de conferință se întoarseră cu fețele la J.R.

— Vă spun eu, zise J.R., ăsta-i un loc potrivit pentru forat. Mai bun decît tot ce avem noi în Texas.

Jordan Lee scutură din cap.

— Nu știu, J.R. Asia de Sud e atît de departe.

— E mai departe decît Mexic, spuse J.R. Băieți, vă fac o favoare, băgîndu-vă în afacerea asta.

Wade Luce zîmbi fără veselie. Un bărbat slab, dar dur, care arăta de parcă chiar astăzi ar fi efectuat o zi de muncă grea.

— E ușor de înțeles că vrei să împarți riscul. Aș face la fel, J.R.

J.R. rămase afabil.

— Nu e nici un risc, Wade. Vreau ca tu și băieții să citiți rapoartele geologice despre asta. Studiați toate informațiile pe care le-am adunat. Mă cunoașteți, sînt

conștiincios, nu mă grăbesc și instinctele nu mă înșeală niciodată.

Luce scutură din cap.

— Hai să punem punctul pe *i* : oricare dintre noi, în afară de tine, am putea face asta foarte bine în propriile noastre curți.

Andy Bradley consimți :

— N-avem nici o problemă cu Biroul de Administrare a Terenurilor, J.R. Numai dacă nu sîntem în relații cu Ewing Oil. Asta-i oaia neagră, J.R.

Cei trei bărbați izbucniră într-un rîs care făcu să se zdruncine masa, umorul lor nefind împărtășit și de J.R. Acesta îi așteptă să se liniștească.

— Băieți, profiturile par să fie fantastice.

— Dacă există profituri, spuse Jordan Lee.

— Fără îndoială, spuse J.R.

Luce dădu din cap.

— Hai să zicem că-ți facem un favor dacă nu intrăm în afacerea asta. Ewing Oil poate să păstreze totul pentru ea.

— Dacă, adăugă Bradley, poți obține un profit în felul ăsta.

Jordan Lee se aplecă înainte :

— În afară de asta, spre deosebire de Ewing Oil, noi am încasat pînă la ultimul dolar pentru produsele noastre. E o chestie să ai atita petrol cît pot arabii să găsească. N-ai vrea să ucidem acum găina cu ouă de aur, nu-i așa ?

Iar rîsul acela răgușit, lipsit doar de satisfacție fiindcă altcineva făcuse gluma. Mintea lui J.R. lucra înainte la planuri și comploturi alternative ; nu venise la întîlnirea asta doar cu un singur as în mînecă. Fără să aștepte să se termine rîsul și să le revină atenția J.R. privi în jur.

Kristin apăruse — conform unor ordine anterioare — cu o tavă cu băutură și gheață și o sticlă de Jack Daniels.

— E vorba de o mică sărbătoare pe care m-am gîndit s-o transform într-o petrecere de condoleanțe. Voi, băieți, sînteți exagerat de precauți la vîrsta voastră înaintată. Nu mai mirosți norocul, chiar dacă se află exact sub nasul vostru. Bine, e pierderea voastră.

Chiar dacă cineva asculta, nu dădu semn de asta. Toată atenția lor se îndrepta acum spre Kristin. În timp ce ea punea tava pe masa de conferințe, bluza ei rustică cu decolteu se lăsa în jos.

— Beți, domnule ? oferi ea. Domnul Bradley... ?

Bradley ridică un deget, ca pentru a-și marca prezența.

— De vină ești tu, că ai turnat, scumpo.

Kristin îi oferi un pahar.

— Domnul Lee ?

Degetele lui Jordan le atinseră pe ale ei, cînd apucă paharul. Ea îi zîmbi cald.

— Exact pe gustul meu, mormăi el.

— Domnul Luce ?

— Ca orice prost, croncăni el.

Ea zîmbi mai larg.

— Dumneavoastră ați spus-o, nu eu.

— Replică iute și strălucitoare. Cum te cheamă, dragă ?

— Kristin.

Le acordă la fiecare un ultim zîmbet și se retrase fără grabă.

— Cristoase, gîfîi Jordan Lee. J.R., tu fără îndoială mai știi ceva în plus în afară să forezi după petrol. Astea sînt bunurile adevărate, fără glumă.

— Ții din astea în serie, J.R. ? spuse Luce. Îți acord credit, omule.

— Băieți, spuse J.R. vesel. Nu știu la ce vă gîndiți, dar asta e sora nevestei mele.

— Eu știu la ce mă gîndesc, spuse Jordan, cu ochii în pahar.

— Chestia asta tînără și dulcică poate să-și parcheze pantofii sub patul meu de cîte ori îi place, spuse Luce.

— Amin, îl îngînă Andy Bradley.

Riseră iar, veselindu-se fără măsură. Nimeni nu observă că J.R. se uita la ușa prin care dispăruse Kristin, meditînd furios.

Fort Worth era așezat la capătul de vest al imensului paralelogram urban pe care texanii îl numeau Metroplex. Unsprezece localități, trei milioane de oameni și nenumărați juncani, plus cowboyi din Dallas și federația de prima mînă a echipei de basketball.

Fort Worth e mai mic decît Dallasul, dar nu atît de agresiv, construit în special de crescătorii de vite ale căror conace elegante în stil Victorian încă mai domină orașul. E un oraș al industriei și al amintirilor și al culturii cu un cvartet de muzee de prima mînă. Fort Worth este un oraș care s-a dezvoltat o dată cu liniile de cale ferată și șuieratul locomotivelor încă mai sfîșie aerul ziua și noaptea, o odă stridentă a unui vag trecut american.

Nu la asta se gîndea J.R. cînd intră în Muzeul de Artă Kimbal. Pentru că interesul lui față de marea artă era minim ignoră splendoarea lui El Greco și Tintoretto, Matisse și Rembrandt și a multor altora care erau aliniați pe pereții galeriilor. Ca de obicei, gîndurile îi stăteau la afaceri. Stătea în picioare, în fața unui magnific Goya, aplecat de spate, cînd îl zări pe omul care-l aștepta.

— Bună ziua, J.R., spuse Loyal Hansen.

Era un om mărunt și ordonat, croit cu grijă ca să rămînă nebăgat în seamă și să nu deranjeze. Hansen trecea prin viață oferind asigurări, garanții, promisiuni, pe care putea să le țină. Nu ofensa pe nimeni, nu dezamăgea pe nimeni și prin urmare era extrem de prețuit de o varietate de persoane din toată lumea, interesate de profit înainte de orice altceva.

— Mergi cu mine, Loyal.

Mergeau încet, fără să dea atenție superbelor și inestimabilelor opere de artă care făcuseră gloria omului de-a lungul veacurilor.

— Voiam să găsesc un loc unde nimeni să nu poată auzi, spuse J.R. Fără posibilitatea ca cineva să tragă cu urechea sau să apară cine știe ce dificultate neprevăzută.

— Vă apreciez precauția.

— Așa cum ți-am spus la telefon, Loyal, sînt foarte interesat de situație.

— Da, înțeleg. Totuși — e ceva ce trebuie să spun — oamenii pe care-i reprezint sînt de o oarecce cultură. Cînd văd un grup ca al nostru acționînd separat, se întreabă de ce. Devin neîncrezători.

— Sigur că da. Așa că strecoară-te și spune-le că Ewing Oil e așa de interesat de țara lor și de perspectivele ei încît s-a hotărît să pornească de unul singur.

— Singur ! Asta înseamnă că nu incluzi noul sindicat ?

— N-ai probleme cu auzul, nu-i așa, Loyal ?

Lui Hansen îi căzu falca. Privi la însoțitorul său.

— Aveți idee în ce vă băgați ?

— În ce trebuie.

— Considerați că dispuneți de banii necesari ?

— Cînd va fi necesar, îi voi avea.

— Sper. Altceva, J.R. ? Am o întîlnire la Houston astă seară.

— La naiba, da, mai e. Ewing Oil se așteaptă să cîștige toate competițiile în problema asta, Loyal. Se așteaptă să dea lovitura.

— Noroc, J.R.

— Cam cît de mare crezi să fie norocul ăsta ?

— Pentru numele Domnului, J.R., ofertele alea sînt secrete. Nu pot să știu...

— Aș aprecia în mod real să am astfel de informații...

— Ascultă, J.R., spuse Hansen cu o forță surprinzătoare. Sînt om de afaceri, nu...

— Hai, nu te indigna, Loyal. Nu-i nevoie să te înfierbînți. Nu-ți cer să încalci legea. Nu-ți cer să-ți trădezi principiile. Dar ești expert în problemele astea. Ce-ai putea obține, estimînd la modul optim ?

— S-ar putea să fie doar o presupunere.

— Dar o presupunere informată. Presupunerile unui om care știe cum sînt făcute lucrurile și cum se fac. Ascultă, Loyal, dacă Ewing Oil va obține aceste concesiuni, vom avea nevoie de consultanți. Știi cu cît plătim consultanții ? La capacitate și de aici în sus. Asta înseamnă mai mult decît poți obține de la oricine altcineva. Hansen se lupta cu conștiința și ambițiile lui financiare ; nu era cine știe ce bătălie.

— Nu pot spune că știu ceva ce nu știu...

— Doar o presupunere...

Hansen scoase un caiet de note și scrijeli un număr pe el, dîndu-i foaia lui J.R.

— Asta e o părere, părerea unui consultant.

J.R. trase aer în piept. Cifra era mult mai mare decît anticipase.

— Oferta a fost fantastică, J.R. Numărul ăsta poate fi mic, poate doar 20%. Vrei sfatul meu și eu îți spun că cifra e mult mai mare.

Smulse bucata de hîrtie din mîna lui J.R. și o bagă în buzunar.

— Acum voi pleca.

J.R. îl lăsă să plece fără să mai spună nimic. Obținuse ceea ce voise.

Două ore mai tîrziu, J.R. intra în biroul președintelui Băncii Crescătorilor de Vite. Vaughn Leland era de aceeași vîrstă cu J.R., dar avea aspectul moale și palid al unui om care-și petrece cea mai mare parte a timpului în casă. Se sculă de la birou și se îndreptă spre J.R. să-i strîngă mîna. Apoi îl invită să se așeze comod și făcu același lucru. Își confecționă o expresie plăcută, dar care nu lăsa să se ghicească ce gîndea.

— Mă bucur că ai sunat, J.R. Întotdeauna îmi face plăcere să aflu vești despre tine.

— Nu e o vizită de prietenie, Vaughn. Ți-am spus la telefon ce vreau.

Leland își puse mîna pe o stivă voluminoasă de hîrtii de pe birou.

— M-am uitat prin astea. Cum știi, banca Crescătorilor de Vite a finanțat cele mai multe acțiuni ale lui Ewing Oil, de cînd ți-ai asumat tu responsabilitățile executive, J.R. Am fost întotdeauna mîndri de această asociere și cred că a fost profitabilă pentru ambii. Pe parcursul îndelungatei cooperări...

— Dumnezeule, Vaughn ! izbucni J.R. Asta e o atenționare pentru un început sau vrei să plec ? Care din ele ?

Leland nu se simțea în apele lui cu rolul pe care și-l asumase din credință și pe care îl interpreta.

— Asia de Sud nu e domeniul nostru de expertiză, J.R. Banca nu-și va asuma riscul. Chiar dacă eu personal aș aproba...

— Ce naiba vrei să spui prin *chiar !* Vaughn, vorbești cu J.R. Ewing.

— J.R., încercă Vaughn Leland să se facă înțeles, chiar dacă eu aș aproba, Comitetul care acordă împrumuturile cu siguranță va respinge cererea. Știi cum sînt bancherii.

J.R. scutură din cap ca o pasăre de pradă care se scutură de niște insecte agresive, foarte periculoase, dar mai ales supărătoare.

— E cam tîrziu să-mi vorbești de parcă aș fi un client nou cerșind un împrumut sau ceva de felul ăsta. Sînt Ewing Oil, Vaughn. Și, practic vorbind, *tu* ești Comitetul de împrumuturi.

Gura lui Vaughn Leland se lăsă în jos și ochii îi clipiră, admițînd tacit că J.R. o nimerise. Cînd vorbea, o făcea cu vocea tipică a bancherului, care venea parcă de departe, plată, fără viață, cu ecoul greutății banului în fiecare silabă rostită.

— Mi-ai spus că Seth și Jordan și ceilalți vor veni cu tine. Fără ei, fără sprijinul lor în valori și cash, ar însemna să pui la bătaie toate proprietățile Ewing.

— Te îndoiești, Vaughn ? Niciodată n-am crezut că voi apuca ziua în care se îndoiește de Ewing un om pe care l-am crezut prieten și l-am asistat și sprijinit ca pe unul de-ai noștri. Da, domnule, asta într-adevăr mă doare. Să vină de la un om căruia i-am netezit calea ca să ajungă ceea ce este dintr-un simplu casier la bancă...

— Îmi pare rău, J.R. Îţi fac doar o onestă evaluare profesională.

— N-am venit aici ca să aud o lecţie ca la Şcoala de Duminică, punctă J.R. Se lăsă pe speteaza scaunului, cu ochii închişi, cu mîinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Îmi aduc aminte, Vaughn. De multele şi diversele căi în care a evoluat cariera ta...

— Hai, J.R. ...

— Bărbaţi ca lumea, ruinaţi...

— Asta nu-i corect, J.R.

— Felul în care ţi-ai făcut avere personală de o mărime impresionantă. Îţi aminteşti de Charley Donaldson ?

— Era slab, insignifiant şi eu nu am...

— Ba da, tu ai... Şi sînt dovezi scrise undeva, sau de alt fel. Dar despre Luke Yellowhand ? Era un tip fain, cel mai bun indian pe care l-am cunoscut vreodată. Isteţ, puternic, dar prea încrezător în tipii ăştia vorbăreţi de oraş. Unele transferuri de acţiuni care au avut loc...

— Bine, J.R. La naiba, afacerile noastre, în trecut, s-au bazat întotdeauna pe încredere reciprocă.

— Întotdeauna a fost aşa.

— Voi face tot ce pot pentru tine, J.R. Dar nu pot promite...

J.R. zîmbi, zîmbetul acela subţire şi înfricoşător al lui, cu ochii liniştiţi şi fără viaţă.

— Intră în miezul problemei, amice şi extrage esenţialul. Fă ce trebuie să faci.

— Întotdeauna am făcut tot ce am putut.

— Ochieşte la ţintă, amice. Nici noi nu vom fi mai prejos.

— J.R., de ce rişti ? Poate că afacerea nu e aşa grozavă acum şi de ce vrei să încerci ? Ewing Oil poate supravieţui în perioade dificile. Ewing Oil poate supravieţui O.L.M.-ului.

— Supraviețui !

J.R. părea într-adevăr surprins.

— Cine ți-a băgat în cap ideea că mă gîndeam să supraviețuiesc ? Intenționez să domin, bătrîne. Intenționez să fiu cel mai mare și mai puternic petrolist din Texas.

Zîmbi vag, o mișcare imperceptibilă a mușchilor lui faciali, fără simțire și căldură. O aparență glacială.

— Mai bine ți-ai aminti de asta, spuse el. Ascultă...

Pam și Cliff hoinăreau fără scop pe lîngă Parcul Zoologic Marsalis, oprindu-se din cînd în cînd să privească animalele. Mîncaseră cîrnăciori, cartofi prăjiți și băuseră Coca, părînd pentru privitorii ocazionali doi tineri simpatici care se bucurau de soare. Dar Cliff era tensionat și nervos, așa că izbucni :

— Nu mai vreau să aud de asta, Pam.

— Ești așa de supărat că nici nu vrei să mai vorbești de asta ?

— Supărat ! La naiba, da, sînt supărat ! Și dezamăgit, deprimat și înspăimîntat. Ești sora mea.

— Credeam că ai uitat.

— Dacă aș fi uitat, n-aș fi așa de prost dispus. Mi-ai cerut să ne întîlnim, ca apoi să-mi provoci șocul ăsta.

— Cliff, aveam nevoie de fratele meu mai mare într-un moment ca ăsta. Nimănui nu i-aș fi putut vorbi despre asta.

— Avort ! mîrîi el. Urăsc cuvîntul ăsta.

— Crezi că mie-mi place ideea ? Ce altceva aș putea face ?

— Să ai copilul.

Ea se opri să se uite la doi copii de șase ani, hîrjonindu-se.

— Nu cred că am forța să o fac. M-am tot gîndit și gîndit, pînă am ametit. Nu mă mai pot gîndi la asta. Nu cred că aș putea suporta să dau naștere unui copil și să moară numai după șase luni.

— Eu și cu tine am supraviețuit.

— Dar frățiorul și surioara noastră, nu.

— I-ai spus deja lui Bobby ?

— Nu.

— Vrei să spui că nu știe că ești însărcinată ?

— Nu încă.

— Știe că suferi de o boală genetică care poate ucide orice copil căruia i-ai da viață ?

— Am încercat să-i spun. Dar fie că nu era momentul, fie că mi-a slăbit curajul. Voia atît de mult un copil.

— Îți sugerez să-i spui, și cît mai repede, Pam.

— De ce interesul ăsta subit față de binele lui Bobby ? Te-am auzit spunînd că Ewingii nu sînt familia ta favorită.

— Nu încerca să te aperi. Nu discutăm despre politică, petrol sau bani. Discutăm despre tine și copilul tău. Bobby e tatăl lui și soțul tău.

— Oh, Cliff, nu știu ce să fac. Uneori vreau atît de mult copilul, încît încep să plîng. Atunci sînt dispusă să-mi asum riscul. Alteori... Ce talmeș-balmeș.

— Aș vrea să te pot ajuta. Aici e ceva în legătură cu care numai tu cu Bobby ați putea hotărî. Împreună.

— Da, ai dreptate. Trebuie să-i spun. Trebuie. Ar fi cu mult mai simplu dacă n-ar fi sub presiune acum — sub presiunea ta, Cliff.

— Asta nu va înceta pînă cînd nu-l voi dărîma pe J.R. E singurul mod în care pot să-mi iau copilul înapoi. Dacă sînt norocos, fiul meu va trăi destul ca să știe cine este tatăl lui adevărat.

Treceau printre familii, printre copii care hoinăreau și se jucau, fiecare cu gîndurile lui. Incapabili să se ajute unul pe altul.

De parcă un instinct secret i-ar fi spus că ea era acolo, J.R. se întoarse devreme la ranch în acea după-amiază. O găsi pe Kristin bălăcindu-se în bazin. Cu un pahar înalt în mînă, J.R. stătu și o privi pînă cînd ieși din apă, lucioasă și umedă, cu costumul lipit de corp, scoțîndu-i în evidență toate formele. Ea se aranjă în soarele încă fierbinte, înclinîndu-se spre lumina ce venea din vest și în același timp, înfățișîndu-se toată privirilor lui J.R.

— Îmi place Southforkul, spuse ea.

— La toți ne place, murmură el.

— Totul e atît de frumos aici.

El o examină deschis.

— Da, totul.

— Locul ăsta inspiră forță, ca și Ewingii.

— Asta te atrage, Kristin ? Forța, vreau să spun.

Ea îl privi drept în față.

— Apreciez forța în toate activitățile umane. Forța este o condiție preliminară pentru un trai satisfăcător.

— Ai învățat asta la colegiu ?

Ea zîmbi ușor, încrezut, plină de propria persoană.

— Printre altele.

J.R. se ridică și se îndreptă spre ea.

— Ești puternică ?

— Înclin să cred că da, J.R.

— Destul de puternică să ai de-a face cu mine, Kristin ?

Își trecu mîna pe obrazul ei încă umed, apoi pe gît și mai jos.

— Atît de puternică cît trebuie să fiu, J.R.

Kristin își ridică un deget la piept.

— Doresc ceva, Kristin...

— Oh !

Făcu ochii mari și o expresie copilăroasă îi apăru pe fața frumoasă.

— Și tu vrei ceva.

— Oh, e ceva important ce vreau eu, J.R.

— Poate ne-am putea înțelege.

Se apropie de ea și o trase mai aproape.

— Înțelegerea are un sfîrșit, se poate sparge, poate avantaja o persoană și ruina pe cealaltă. Prefer un aranjament care mi-ar permite să mă ocup singură de mine, să fiu capabilă să acționez cu încredere în viitor și să mă bucur de viață.

— Un fel de rentă viageră pe viață ?

— Oarecum.

Îi mîngîie trupul suplu, musculos, și se aplecă să o sărute. Dar cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, Kristin se smulse, desprinzîndu-se.

— Kristin, procedezi ca o școlăriță.

Ea rîse, aplecată pe umărul lui.

— *Sînt* o școlăriță, amintește-ți.

Se lăsă să alunece în bazin, trimițînd înapoia ei un val de apă stropindu-l, și-l lăsă plin de dorință...

Cînd Bobby sosi, întunericul începuse să se lase peste Southfork. Cînd se cobora din mașină, sleit, dar bucuros că e acasă, Pam apăru pe patio. O privire și ea începu să alerge înainte, agățîndu-se de el cu o forță neobișnuită.

El o îmbrățișă și simți că un ușor tremur îi străbătea corpul. Mirosul ei curat îi umplu nările și-i înlătură oboseala. Dragostea lui pentru femeia aceasta era totală, puternică și veșnică, era sigur de asta.

Cum nimeni nu i-o ceruse, Bobby nu putuse defini această dragoste. Nici s-o descrie printr-o listă de calități excepționale. De ce femeia aceasta și nu altele ? De ce era așa de hotărît și avea atîta încredere să-și ducă viața cu ea, fie aici, la Southfork, în lux, bogăție și putere, fie altundeva, fără bunăstare materială, zbătîndu-se din greu pentru cele necesare traiului ? Înțelesese că atîta timp cît el și Pam erau împreună, viața lui avea să fie împlinită într-un fel care nu putea fi descris prin cuvinte.

— Ce este, scumpa mea ?

Un ultim tremur și se desprinse de el.

— Mi-ai lipsit.

Explicația era suficientă.

— Și tu mi-ai lipsit.

— Cum a fost la Austin ?

— Agitat, dar fac progrese. Cred că în sfîrșit încep să apară rezultate contra O.L.M.-ului. Îmi pare rău, Pam. Fratele tău a ales drumul ăsta, făcîndu-ne dușmani.

— El nu vede lucrurile așa.

— Sînt sigur.

Nu era un subiect de continuat fără urmări negative, așa că Bobby renunță repede.

— Apropo, au sunat de la biroul doctorului Krane, azi-dimineață, înainte de a pleca. Ceva rău ?

— Nu...

— Ginecologul tău. Asta înseamnă ceva bun ?

Ea ezită îndelung.

— Așa cred.

El o studie și fața ei se lumină de un zîmbet vesel.

— Ești însărcinată !

— Așa cred.

— Dumnezeul meu ! scoase Bobby un urlet de cowboy și o ridică în brațe, învîrtind-o. Asta e fantastic !

— Ușurel, viitoarele mame nu pot să zboare.

O așează la loc cu grijă.

— De ce nu mi-ai spus pînă acum ?

— Voiam să fiu sigură.

— E minunat, fantastic, cel mai grozav lucru pe care l-am auzit vreodată. Hai să sărbătorim. Urcă în mașină ! Mergem în oraș, Pam.

— Bobby, mai sînt atîtea de spus despre asta. Masa e aproape gata și...

— Lasă masa. Familia nu va ști niciodată unde mergem.

— Ai dreptate, sînt atîtea de vorbit despre asta, de vorbit, de vorbit și iar de vorbit...

O sărută pe gură.

— Hai să mergem !

— Bobby... îi opuse Pam o ușoară rezistență.

— În mașină, am spus. Intră, pînă nu mă cobor să folosesc forța contra unei femei gravide. Trebuie să-ți spun, Pam, că m-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume !

Pam se zbătea între dorința de a fi singură cu soțul ei, de a-i explica situația cu toate teribilele ei ramificații și aceea de a accepta dorința lui, de a-i permite să rămînă fericit cel puțin un timp, de a-i împărtăși bucuria.

— Bine, Bobby. Ai învins.

Dar, odată în mașină, se așeză așa încît el să nu poată vedea nesiguranța și tulburarea din ochii ei. Îi era frică să nu se termine totul rău.

În dimineața următoare, familia se adună pe patio pentru un mic dejun cu gustări reci. Sue Ellen, care nu

era prea interesată de mîncare, ţinea între degete o cană cu cafea rece, ca un om pe jumătate beat. Miss Ellie o urmărea îngrijorată din priviri.

— Sue Ellen, pot să ţi-o încălzesc ?

— Nu, mulţumesc, Miss Ellie.

— Nu vrei nişte pîine prăjită cu unt, draga mea ?

— Nu, mulţumesc, mi-e bine aşa, Miss Ellie.

— Aseară, la cină, abia te-ai atins de mîncare. Te simţi rău ?

— Încerc doar să slăbesc.

Lucy, încercînd să o ajute, spuse :

— Poate ai nevoie de ceva mişcare, Sue Ellen ? Ce-ai zice să jucăm tenis ?

Sue Ellen se întoarse spre ea, rece :

— Dacă aş avea nevoie de sfatul tău, Lucy, ţi l-aş cere.

— Stai o clipă... bătu Lucy în retragere.

— E-n regulă, Lucy, spuse Kristin. Trebuie să înţelegi că scumpa mea soră a trecut de curînd prin multe. Trebuie s-o lăsăm să-i rănească pe alţii, drept compensaţie.

— Grozav, spuse Lucy, revenindu-i umorul. Acum o să trebuiască să mă pun cu voi amîndouă.

Jock, plictisit de ciorovăiala dintre femei, îşi dădu la o parte farfuria cu jumări, cu vîrful furculiţei.

— Hai să punem punct, doamnelor. Un bărbat are dreptul să se bucure de puţină pace şi linişte la cafeaua de dimineaţă.

— Jock are dreptate, spuse Miss Ellie.

J.R., care găsea întotdeauna ceva care să-l distreze în repliciile caustice, fu primul care-l văzu pe Bobby apropiindu-se.

— Ah, iată-te deci, frăţioare. Credeam că ai plănuit să dormi toată ziua.

— Nu credeam că-ți pasă, J.R.

— Acum pot să fac toată treaba singur, nu-i așa ?

Bobby ignoră comentariul.

— Am noutăți importante, oameni buni.

Venind după el, Pamela se încruntă :

— Bobby...

Bobby o încolăci cu brațul, trăgînd-o mai aproape.

— Vreau să afle toată lumea, în special familia mea. Să știți cu toții că Pam e însărcinată. În curînd vom avea un alt copilaș la Southfork.

Familia se strînse în jurul lui Pam, un murmur de voci care se intersectau cu sărutări și îmbrățișări.

— Sînt așa de fericită ! spuse Miss Ellie. Pentru amîndoi.

— Felicitări, fiule, spuse Jock.

— Mulțumesc, tată.

Lucy o cuprinse pe Pam în brațe :

— Trebuie să fii așa de emoționată.

— Da, cred că sînt.

Lucy păși înapoi și ochii i se îngustară, prudenți. Pam nu arăta deloc ca o viitoare mamă fericită.

— Bine, se exaltă Jock. Se pare că John va avea un tovarăș de joacă, J.R. Nu-i o noutate grozavă ?

Lui J.R. îi fu greu să se arate prea entuziasmat.

— Da, tată.

Sue Ellen interveni, mai mult pentru urechile soțului ei :

— O zi importantă pentru toată familia, J.R., nu-i așa ? Au obținut în sfîrșit ce-au vrut întotdeauna. Un moștenitor Ewing *legitim*...

J.R. își privi soția, hotărît să nu-i dea satisfacția unui răspuns. Cumva, gîndea el, cumva, își va lua revanșa asupra ei. Indiferent de cine va fi rănit pe parcurs.

Oakside Condominius era o adunătură de case citadine și apartamente scumpe, așezate printre pajiști și pîlcuri de copaci înalți, fiecare din ei așezat cu grijă ca să asigure securitatea și să ferească de privirile curioșilor. Complexul includea un gimnaziu complet, o saună și, în centru, două bazine de înot. Aici păstra Ewing Oil un apartament pentru vizitatori în probleme de afaceri, cei mai mulți, petroliști de peste ocean. Aici aranjase J.R. să locuiască Kristin pe durata șederii ei la Dallas.

O introduse în interior și o urmărea cum se rotea dintr-o cameră în alta cu o încîntare copilărească.

— Oh, J.R., e pur și simplu incîntător !

— Sînt bucuros că-ți place, Kristin.

— Că-mi place ! E de-a dreptul fermecător. Cît pot să stau aci, J.R. ?

— Atîta cît vrei.

J.R. făcu un gest larg cu mîna.

— Ai propria ta terasă, dacă vrei să stai la soare dezbrăcată, Kristin.

— Îmi sugerezi să fac asta, J.R. ? gînguri ea.

— Cu siguranță. Invită-mă atunci oricînd.

— Oh, ești obraznic.

— La naiba, trebuie să încerc.

Kristin se hotărî să schimbe subiectul.

— Cînd pot să mă mut ?

— O să pun un om de la ranch să-ți aducă lucrurile, de dimineață. Printre altele, cred că vei găsi aici tot ce ai nevoie pentru noapte. Cu du-te-vino-ul ăsta al oaspeților am păstrat locul ăsta înzestrat cu de toate.

— Am verificat bucătăria, frigiderul e plin de bunătăți.

— La fel și barul, dragă.

— E reconfortant.

— Mă gîndeam că o să-ți placă. Hai să-ți arăt restul.

O conduse în dormitor. Carpete de blană albă, un scaun lîngă ușile cu draperii care duceau spre terasă, tapet de mătase și un confortabil pat regal, o mulțime de oglinzi strălucitoare.

— Ei ?

— E exotic, gînguri ea.

Apoi deschise cel mai apropiat dulap.

— Dumnezeule, ce-mi văd ochii ? Rochii de seară, capoate, de toate mărimile. Pentru clienți de afaceri, J.R. ?

— În afacerile cu petrol contează să faci, cînd și cînd, cîte o favoare.

Kristin se apropie pe vîrfuri și îl sărută ușor pe buze. El o cuprinse, frecîndu-și gura de a ei și ea își împinse pîntecele spre el. El răspunse pe loc, sprijinindu-și-l pe al lui de al ei, trăgînd-o mai aproape de el.

— Nu trebuie să faci asta, gîfîi ea.

— Tînjeam după asta de mult, dragă...

Mîna lui se plimba dur pe un sîn, apoi pe altul, luptîndu-se neîndemînatic cu nasturii de la bluza ei. O clipă lungă ea îl lăsă și degetele lui se apropiară de carnea goală. Apoi Kristin gemu și se răsuci, întorcîndu-se cu spatele la el, aranjîndu-și hainele.

— Nu, J.R., nu !

— De ce nu ? Nici unul din noi nu mai e copil. Și tu simți la fel...

— Nu sînt o femeie de o noapte, J.R.

— Bineînțeles că nu... El ezită. Nici eu nu sînt un un bărbat de o noapte.

— Asta ar fi acum. O noapte cu soțul surorii mele.

— Te-ai gîndit că am să-ți fac promisiuni ?

— N-aș fi făcut asta, J.R. Niciodată. Numai că — ei, bine, o fată are nevoie de puțin timp, să se gîndească, să reflecteze, ca să finalizeze...

J.R. zîmbi larg.

— Bine, e-n regulă. Doar un lucru. Să nu-ţi trebuiască prea mult ca să te hotărăşti.

— Nu va dura o veşnicie, J.R.

— Şi atunci cînd te vei hotărî, dragă...

— Da, J.R. ?

— Asigură-te că ai făcut alegerea corectă.

Plecă fără nici un alt cuvînt. Kristin închise uşa după el. Curînd după aceea se aruncă pe patul acela mare, azvîrlindu-şi pantofii din picioare, legănindu-şi braţele şi picioarele în aer, strigînd de bucurie. De data asta totul mersese după voia ei. Totul.

J.R. lăsă Mercedesul la colţ şi străbătu piaţa care separa trotuarul de clădirea Companiei Ewing, aproape inconştient că era întuneric şi străzile Dallasului erau, ca de obicei, goale. În clădire, biroul pazei era gol, iar omul însărcinat cu paza îşi făcea rondul sau trăgea pe undeva un pui de somn. Nu avea importanţă. Totuşi, lui J.R. îi plăcea să ştie pentru ce plăteşte şi se gîndi să întărească regulamentele de securitate. Urcă cu liftul pînă la biroul lui.

Coridorul era întunecos şi gol, doar luminile roşii-sîngerii în caz de alarmă licăreau la capete. În camera de primire, Vaughn Leland stătea tolănit într-unul din scaunele Barcelona, din piele lucioasă şi oţel, trăgînd dintr-o ţigară care nu era aprinsă.

— Ai întîrziat, J.R.

Era tras la faţă şi obosit, un om îmbătrînit înainte de vreme, pe care erau evidente urmele eforturilor făcute. Spre deosebire de J.R., Leland era întotdeauna pregătit să se apere şi să piardă. Spre deosebire de J.R. nu crezuse

niciodată, într-adevăr, că-și merita înalta poziție. Spre deosebire de J.R., se refugia în trecut și îi era teamă de viitor.

— Hai să intrăm, ordonă J.R., deschizînd drumul.

O dată ajuns în biroul lui J.R., Leland se lăsă să cadă pe canapea, ca un om sleit de puteri. Lui J.R. i se păru că Leland are vigoare și energie doar pentru un anumit număr de ore în fiecare zi ; după asta era un individ înfrînt și slab.

— Arăți grozav, Vaughn. Servește-te cu ceva de băut.

Bancherul dădu din cap, prea slăbit ca să dea curs invitației.

— A fost o zi grea, dar am știri bune. Banca te poate ajuta în afacerea aceea a ta pentru forările maritime din Asia.

J.R. fu încîntat și lăsă să se vadă asta :

— Asta te înalță în ochii mei, Vaughn.

— Sînt totuși unele restricții la împrumuturi, dar am reușit să pun laolaltă Banca Cresc㠟torilor de Vite plus altele trei. Fiecare din ele se ocupă cu a patra parte din plăcintă.

O vagă îngrijorare tindea să se transforme în J.R. într-o potențială supărare.

— Credeam că voi lucra doar cu tine, Vaughn.

— La bază, așa va fi. Dar Banca Crescătorilor de Vite nu a putut să facă față singură.

— O.K., făcu J.R. o concesie, de parcă ar fi renunțat la opțiuni. Avea nevoie de banii aceia, avea nevoie de ei acum.

— La cît se ridică, în dolari americani, serioși ?

Leland își umplu plămînii cu aer :

— O sută de milioane, în cap.

J.R. simți că nu-și mai putea ține bucuria. Se așteptase ca banca să-i facă greutăți, să-i dea doar șaptezeci-

optzeci la sută din cît avea nevoie. Să-i înăbușe afacerea din zgîrcenie. În loc de asta, obținuse totul, chiar cu cinci-zece milioane mai mult decît ar fi putut efectiv folosi.

— Nu-i rău, Vaughn, spuse el, inexpresiv.

Leland se încruntă și-și scărpină pîntecele voluminos.

— După cum mi se pare, J.R., vei avea nevoie de toți banii ăștia, avînd în vedere drumul atît de lung, asta-i. O dată ce băncile s-au implicat în afacerea asta, o dată ce stau în cîrligul tău, dacă vei avea vreodată nevoie de niște sume suplimentare, fii sigur că le voi obține.

— Asta e o mare satisfacție pentru mine, Vaughn. Încă o dată ai justificat încrederea pe care o am în tine.

— Mulțumesc că spui asta, J. R. Apreciez.

Clipi și se îndreptă și ceva din oboseală îi pieri de pe față.

— Dar e o altă problemă...

J. R. își simțîi mușchii stomacului încleștați și mîinile reci. Bănui la ce se referea Leland.

— Ce problemă e, Vaughn ?

— Numai o formalitate, de fapt, o procedură de afaceri...

— Spune-mi despre ce e vorba.

— În aceste împrejurări, de un risc *deosebit*...

— La obiect, Vaughn.

— J. R., nu trebuie să te alarmezi. Ți-am spus, o formalitate.

— Spune care e, Vaughn.

— La naiba, omule, dar dacă treaba nu merge ? Dacă ceva merge rău ? Poți pierde totul și asta înseamnă că și băncile vor pierde.

— Nu voi pierde ! Hai, care e formalitatea !

— În regulă. Băncile vor pune la bătaie o sută de milioane, dar tu va trebui să garantezi cu două sute de mii de acri din averea imobilă de primă calitate...

J. R. trase aer în piept. Nu anticipase *aceasta*. Creierul lui șocat își reveni în sfîrșit și începu să funcționeze cu încordare.

— Știi că singura proprietate pe care o am — pe care o au Ewingii... .

— Știu.

Leland părea să fie în agonie spirituală.

— N-am ce-i face, J. R. Asta-i treaba. Ceilalți m-au forțat s-o fac. Va trebui să garantezi cu Southforkul pentru împrumut.

— Southfork ! E ridicol ! În nici un caz nu voi ipoteca Southforkul.

— Da, poți să n-o faci. E o parte a Întreprinderilor Ewing și tu ești președintele companiei. Ai toate drepturile legale, toată puterea legală...

— Și dacă spun nu ?

Leland dădu din umeri, cu fața lui ca o budincă, întepenită.

— Spune nu, și nu vei mai avea împrumutul.

— Realizezi ce-mi ceri ? Southfork e casa mea. M-am născut pe pămîntul acela. Nu e un subiect de discuție.

— Ți-am spus, m-au obligat. Celelalte bănci. Acum am mîinile legate.

— Găsește altă modalitate.

Leland se ridică cu surprinzătoare repeziciune pentru corpul lui masiv.

— Nu este altă modalitate, J.R. Sau ipotechezi Southforkul, sau afacerea e nulă și neavenită.

J.R. îl privi îndelung pe bancher.

— E-n regulă, spuse el cu o voce joasă încărcată de mînie și ciudă. Consideră că s-a făcut.

Leland se îndreptă spre ușă.

— Dimineață, documentele vor fi pregătite, J.R.

— Fă-o, Leland. Și vreau să știi că nu voi uita niciodată felul în care ai aranjat chestia asta pentru mine, Vaughn. Niciodată...

După plecarea lui Leland, J.R. rămase nemișcat timp de o oră. Emoțiile lui treceau de la ura mocnită la mînia ucigătoare și înapoi, la autocompătimire și suspiciunea bine fondată a oricui se confruntă cu pilpîirea amintirilor din copilărie, revenind iar și iar la un eveniment din trecut.

Jock le adusese la amîndoi, lui J.R. și lui Bobby, care nu erau încă adolescenți, o pasăre vînată pe dealurile din jurul Fredericksburgului. Petrecuseră în secret o zi lungă și încîntătoare pe marginea întinsului lac sălbatic, ținînd-o tot în ironii. Erau obosiți, dar fericiți, cum stăteau, așa, tolăniți în jurul focului de tabără, după o masă cu slănină, fasole, cafea și bucăți mari de pîine de casă făcută de Miss Ellie.

Jock fuma, povestind pățanii din tinerețea pe care și-o petrecuse conducînd herghelille la stația de cale ferată, ori umblînd după aur în munții din Colorado, ori săpînd în pămîntul din Texas după petrol. Erau povești despre legare de prietenii și despre dușmănii, a unor oameni care duceau vieți scurte, violente, axate cu insistență pe cîștigarea Potului de Aur.

— Cei mai mulți nu l-au găsit niciodată, le spusese Jock în noaptea aceea. Cei mai mulți nu au găsit niciodată ce căutau. Cei mai mulți au găsit mai mult necaz decît

făcea ceea ce căutau și mulți dintre ei au murit mai timpuriu decît era firesc.

— Pentru ce o făceau, tată ? întrebase Bobby. J.R. nu avusese nevoie să întrebe ; el știa, înțelesese. Deja se adunase în el o poftă enormă de bogăție și putere, pe care le vedea ca o confirmare a rațiunii de a fi a omului, recunoscînd că prin ele se obține cea mai mare satisfacție — omagiul și respectul celorlalți. Jock cîntărise întrebarea lui Bobby în liniștea acelei nopți vînătorești, mai înainte de a răspunde.

— Un om trebuie să aibă un scop în viață, un motiv să-și părăsească așternutul dimineața. Ceva cu care să merite să te ocupi. Odată, în negura vremilor, un om se duse în junglă și-și urmări prada, carnea pentru ziua aceea și aduse mîncare acasă, pentru familia lui. Este ceva din omul ăsta îndepărtat în fiecare din noi, recunosc asta.

— Să umbli după petrol nu înseamnă să-ți dobori prada ca să-ți asiguri carnea zilnică, răspunse Bobby.

Jack îl blagoslovi cu un zîmbet strîmb și un mormăit autoironic :

— Natura umană e aceeași. Strîngi puțin mai mult decît ai nevoie și încă puțin mai mult după aceea. Foarte curînd devine un obicei să acumulezi ; mai multe bunuri, mai mult pămînt, mai multe companii, mai mulți bani. Amintiți-vă asta, băieți, numai cu bani se pot cumpăra lucrurile care pot fi cumpărate.

— Oamenii te respectă cînd ești bogat, spuse J.R.

— Nu. Recunosc că nu. Te trag pe sfoară și te lasă să crezi că ești deosebit, sau mai bun. Dar tu nu ești și ei o știu prea bine și la fel și tu, dacă ești isteț. Se adună pe lîngă tine și te pupă-n fund încercînd să obțină ceva pentru ei înșiși. Dar în ce privește respectul — unii din-

tre cei mai săraci oameni pe care-i cunosc sînt aceia pe care-i respect cel mai mult.

J.R. refuză să accepte asta. Dar nu spuse nimic.

— Sînt două lucruri în viață care contează cel mai mult, continuă Jock îndărătnic, în timp ce undeva, în noapte, un coiot lătră și un altul îi replică. Familia și casa omului, pămîntul lui. Un om trebuie să fie gata să se lupte ca să le apere pe amîndouă, să le păstreze în siguranță și bunăstare. După familia voastră, băieți, să prețuiți pămîntul mai presus de orice, ascultați asta.

„Pămîntul, mai presus de orice" ; J.R. nu uitase asta niciodată. Nici un Ewing n-ar fi putut uita.

În dimineața următoare, J.R. își parcă Mercedesul în față la Handy Andy și privi tinerele gospodine cum cărau cu cărucioarele de la magazinul cu autoservire produsele de băcănie la mașinile lor. A lăsat Dumnezeu mai multe femei frumoase în Texas decît oriunde în lume, își spuse el. La naiba, un bărbat ar putea să-și petreacă toată ziua, privindu-le, urmărindu-le de aproape, răsturnîndu-le pe spate. Pe lîngă bani, pe lîngă putere, J.R. nu se putea gîndi la nimic altceva care să-l bucure mai mult decît la sex, la veșnica femelă. Ușa mașinii se deschise și Alan Beam se strecură pe locul de lîngă șofer. Își puse pe genunchi o geantă diplomat și îl salută bine dispus pe J.R.

— Ai întîrziat, Alan.

— Am avut niște probleme de lămurit la birou.

— Mai bine ți-ai rezolva mai întîi prioritățile, Alan. Mai întîi, afacerea Ewing, amintește-ți.

— Da, domnule.

— Acum, ce ai pentru mine ?

— Am adunat laolaltă comitete din tot districtul și l-am propus pe Cliff Barnes pentru Congresul Comitetelor. Nelsonii, Funtsii, Andersonii, Luellynsii...

— Vreau să-mi dai raportul despre succesele tale. Pînă îți îndeplinești misiunea.

— Oh, mi-o îndeplinesc, J.R. Adun un grup de oameni dispărați, nu prea amestecați în politică, nu indivizi cu pete, înțelegi. Material ingenuu. Oameni tineri.

— Bine, bine. Altceva ?

Alan scoase niște schițe din geanta diplomat : proiecte pentru postere, o mulțime de etichete și reclame

PROIECTUL BARNES
BARNES PENTRU CONGRES
ÎNVINGEȚI CU BARNES

— Da, e bine. Ai făcut treabă ca lumea, Alan.

Tînărul fu mirat. J.R. părea preocupat, fără entuziasm. Își pierduse interesul pentru campanie ? Dacă era așa, înseamnă că-și pierduse interesul pentru Alan Beam, și avocatul nu intenționa să lase să se întîmple asta.

— Voiam să afli cum s-au cheltuit banii tăi...

— Bine, foarte bine, spuse J.R. expeditiv.

I se păru lui Alan, pe drumul înapoi în oraș, că ar trebui să fie mai atent în afacerile lui cu J.R. Plutea pe un vas șubred, pe o mare foarte periculoasă, plină de pericole mortale.

Columns era unul din acele restaurante care păreau să fie transplantate dintr-o suburbie a Noii Anglii la Dallas, fără să fi pierdut nimic pe durata transbordării.

Pereții erau din cărămidă roșie, iar bolțile arcuite, făceau sălile să pară mai spațioase. Becurile à la Old Tiffany trimiteau o lumină blîndă și galbenă spre mesele din fier negru și marmură, și peste tot, verdeață — plante cu sutele, de-a lungul pereților, la ferestre, pe jos și pe suporturi înalte, atîrnînd de grinzile tavanului. Chelnerii — toți tineri, toți chipeși, toți blonzi, cu ochii de culoare deschisă — în pantaloni negri strînși pe corp și în cămăși albe la fel de strîmte, deschise la gît. Pam lua masa cu tatăl ei, Digger Barnes. Puseră meniul la o parte și ea îi zîmbi.

— Arăți bine, tată

— Mă simt bine.

Fața lui cenușie nu arăta prea bine, iar ochii îi erau în alertă, niciodată liniștiți, de parcă se aștepta la un necaz.

— Sînt încă în căruță — dacă la asta te gîndești. Și nu-mi place să stau așa.

Își goli paharul cu apă și se strîmbă.

— Chestia asta blestemată e o prostie

— Potolește setea.

— E un lichid, asta-i tot ce pot spune despre ea.

— Mîncărurile pescărești sînt foarte bune aici, tată.

— Mai bine un castron de supă. De cînd stau cu fratele tău, Cliff, n-am făcut altceva decît să mă odihnesc și să mănînc. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Doctorul ți-a spus s-o iei ușor.

— Doctorii ! Cînd nu știu ce să-ți spună, spun s-o iei ușor. Un om de vîrsta mea, care a muncit toată viața, va avea suficient timp s-o ia ușor cînd va fi mort și îngropat.

— Mai e mult pînă atunci.

El își reținu în gît un sunet sceptic.

— Nu pot să spun că-mi place felul în care arăți, fetițo. Parcă ți-ai fi luat toată povara lumii pe umeri. Ce se întîmplă ?

Ea ezită. Cu un zîmbet forțat, spuse :

— Tată, sînt pe cale să am un copil.

Ochii lui luciră și fața aceea inexpresivă și zbîrcită se lumină de un zîmbet larg.

— Pammy ! Asta-i o noutate teribilă !

— Oare ?

O clipă, Digger nu putu să înțeleagă. Apoi se lumină : neurofibromatoza, boala genetică pe care o purta și de care era responsabil. Lui Pam îi era frică pentru copilul care încă nu se născuse.

— La naiba, fată, e o veste bună. Pam, nu te lăsa. Blestematul de doctor cu diagnosticul lui de neuro-ce-o-mai-fi...

— Neurofibromatoză.

— Puah ! Ascultă, scumpo, te-ai lăsat influențată și vei dărîma totul. Ia-o altfel. Eu am supraviețuit. Cliff a supraviețuit. Și tu. Gîndește pozitiv, e singura cale.

— Îți voi spune la ce mă gîndesc.

— La ce ?

— Mă gîndesc să fac un avort.

Cuvîntul lovi într-o parte vitală a ființei lui. Toți anii lui de muncă grea, anii de efort și conflict, de luptă ca să se mențină în viață, se duceau pe apa sîmbetei. Se simți deodată golit și neajutorat.

— E ideea lui Bobby ? Blestemații de Ewingi nu au nici un respect pentru viața umană.

— Nu, tată. Nu i-am spus lui Bobby despre boală.

— E-n regulă, poate că-i mai bine că nu i-ai spus. Totul se va rezolva în timp, ai să vezi.

— Tată, fratele și surioara mea nu stau mărturie pentru asta.

Digger se simți vinovat, de parcă ar fi făcut o greșeală, de parcă și-ar fi ucis deliberat propria carne și propriul lui sînge.

— Nu te lua după asta. A fost cu mult timp în urmă. Lucrurile sînt diferite acum. Doctorii știu mai multe. Noi medicamente, noi tratamente...

Ea îi luă mîna.

— Credeam că nu crezi în doctori.

— Uneori, spuse el fără prea multă convingere, omul trebuie să se încreadă în orice. În oricine. Cînd situația îl depășește.

Stătură mult fără să vorbească, fiecare din ei gîndindu-se la spectrul terorii viitoare în liniștea minții și a conștiinței lor, fiecare singur.

Vaughn Leland servea sandvișuri și cafea trimise pentru prînz și, în timp ce mînca, el și J.R. răsfoiau observațiile, memoriile și documentele legale care autorizau împrumuturile bancare către Ewing Oil. J.R. citi fiecare cuvînt de pe fiecare bucată de hîrtie. În final, le dădu la o parte și se așeză la loc.

— Îmi pare în regulă, Vaughn. Aranjamentele sînt satisfăcătoare. Adună-le și trimite-le la Wiggen, și de la Wiggen și Leitner la Fort Worth...

Asta iscă intersul lui Leland :

— Noi avocați, J.R. ?

— Așa e. N-o să-l supăr pe tata cu afacerea asta, și nu se poate ști niciodată cînd Harv Smithfield poate să spună ceva nepotrivit la momentul nepotrivit.

O bătaie în ușă îi atrase lui Leland atenția, și secretara sa își făcu apariția.

— Da, Janet ?

— Apel telefonic pentru domnul Ewing. Linia doi, domnule.

— Mulțumesc, Janet.

— Ea se retrase și bancherul îi întinse telefonul lui J.R.

— Pentru tine, J.R.

— Alo, spuse J.R.

— Aici Kristin, J.R.

— Credeam că ți-am spus că nu vreau să fiu întrerupt aici.

Fata trebuia să priceapă că apartamentul și orice relație ar fi putut ei avea era un lucru ; munca era o problemă complet diferită și separată. Trebuia, în timp, să învețe asta.

— Bine, ce este așa de important ?

— A sunat domnul Loyal Hansen. De cîteva ori. Părea nerăbdător. A spus că avea ceva foarte important să-ți spună.

— A lăsat vreun mesaj ?

— Da. Doar că totul e în regulă. A spus că vei înțelege. Pot să fac ceva, J.R. ?

— Doar să te concentrezi pe dosarul pe care ți l-am dat. Și apropo, Kristin, mulțumesc.

J.R. puse receptorul în furcă.

— Știri proaste, J.R. ?

— Știri bune, Vaughn. Concesiunile sînt ale mele. Lovitura de vîrf. Împrumutul poate intra în funcțiune.

— Atunci, J.R., mai bine ai face o cerere specială.

— Pentru o lovitură în afaceri, vrei să spui ?

— Pentru Southfork...

Kristin puse receptorul în furcă și se așeză gînditoare la biroul ei. Cealaltă secretară, Connie era încă plecată la masă și biroul era liniștit, nu era nimeni s-o deranjeze. Lucrase cu grijă cu J.R., ca un pescar îndemînatic

care-și ademenea păstrăvul cu undița. Dar dacă J.R. era un pește, era unul puternic, crunt și dintr-o specie abilă. Regele mării. Instinctele care-l preveneau asupra necazului și pericolului erau ascuțite și nu permitea nimănui să pătrundă în intimitatea gîndurilor lui.

Kristin era fascinată de el în sute de moduri diferite, văzînd în el instrumentul prin care și-ar putea face o viață bogată și care să merite să fie trăită pentru ea însăși. Dar precauția era necesară. Precauția și informația. Informația o va face puternică. Niciodată nu s-ar fi putut aștepta să-l comande pe J.R., dar ar fi putut fi posibil să-l manipuleze într-un fel care ar favoriza-o pe ea. Pe moment, se afla într-o poziție avantajoasă ; J.R. era încă înfometat s-o aibă sexual și nu era sigur cum intenționa ea să reacționeze. Lasă-l să-și facă griji în ceea ce-o privește, să adulmece pe alături. Nu era nici un motiv să-l lase să creadă că era o pradă ușoară, sau că ea îl voia pe el chiar mai mult decît o voia el pe ea. Între timp, ea ar putea fi capabilă să adune un dosar de fapte despre J.R. Ewing, care, într-o zi, ar putea folosi.

Își umplu mîna cu o grămadă de scrisori pe care J.R. trebuia să le semneze și intră în biroul lui. Începu să frunzărească prin hîrtiile de pe birou, deschizînd sertarele, căutînd ceva ce ar fi putut să fie de o oarecare valoare. O singură foaie bătută la mașină îi reținu privirea. Citi :

AFACEREA DE PETROL DIN ASIA

1. Leland — 100.000.000 dolari.
2. Hansen — plătit pentru aprobarea ofertei.
3. Southfork — ???

Puse foaia la loc, sigură că a obținut informații vitale, numai de-ar fi putut să le descifreze. Ce avea, se întreba

ea, Southforkul cu zăcămintele de petrol din Asia ? Se aștepta ca, în timp, să descopere asta, să afle lucruri de o mare importanță. Și de ce nu ? Cu siguranță că avea cărțile cîștigătoare pentru jocul în care se băgase.

În noaptea aceea, J.R. se duse la Oakside Condominium. Kristin, îmbrăcată într-un neglijeu vaporos, îl primi, cu băuturi deja pregătite pentru amîndoi. Îl conduse la sofa, ridicînd paharul, într-un toast silențios. Băură și ea se lăsă pe spate.

El o privi cu o considerabilă plăcere. Niciodată nu fusese mai fermecătoare, niciodată nu o dorise mai mult.

— Ești o fată foarte provocatoare, Kristin. Cînd te vede în chestia asta scurtă de dantelă roz, unui bărbat îi vin idei...

Ea îi zîmbi peste pahar.

— J.R., tu poți veni aprovizionat bine cu tot felul de idei, fără ajutorul meu. A fost foarte lungă întîlnirea pe care ai avut-o astăzi.

— Mă urmărești ?

— Pur și simplu am simțit lipsa prezenței tale stimulatoare la birou, atîta tot.

— Te-ai mai gîndit la ultima noastră întîlnire ?

Ea ignoră întrebarea.

— M-am gîndit. Școala de arhitectură nu-i cine știe ce, nu se poate compara cu afacerile cu petrol.

J.R. deveni nerăbdător :

— Sînt încîntat să te aud spunînd asta, Kristin.

— Lucrînd cu tine, J.R., avem atît de multe să ne împărtășim. De asta găsesc atît de excitante... secretele.

— Secretele ! Ce secrete avem noi, Kristin ?

— Nu te supăra, dar n-am să-ți spun.

— Cred că ai o trăsătură comună cu sora ta, stimata mea soție, și asta este o imaginație extrem de vie.

— Am spus că n-ar trebui să-ți spun.

El o privi grav, cu zîmbetul acela teribil, înfricoșător, răsucindu-i gura.

— Ce anume știi tu ce ar putea interesa pe cineva, Kristin ?

— Oh, spuse ea ca din întîmplare, e vorba de întîlnirea dintre domnul Leland și domnul Hansen.

— M-am întîlnit cu tot felul de oameni.

Ea știu că trebuie să aibă o șansă.

— Nu amintesc de afacerea din Asia de Sud. O sută de milioane de dolari și...

Kristin așteptă, dar el nu scoase o vorbă.

— Și Southfork...

Era o expresie indescifrabilă pe fața lui, și o admirație invidioasă îl încercă. Era o stricată ticăloasă și vicleană, dar mult mai isteață decît ar fi putut s-o creadă. Știa mai mult decît ar fi vrut el să știe, și acum te puteai aștpta să folosească informația contra lui. Sau, dacă nu contra lui, atunci, în folosul ei propriu. Marcă o mică victorie pe partea ei.

— Nu știi nimic, spuse el, aparent liniștit.

Ea îi răspunse :

— Ai dreptate. Suna așa încîntător, așa de excitant, era vorba de atît de mulți bani. Sînt sigură că Bobby și Jock nu și-ar crede urechilor dacă ar auzi.

— Mă fascinezi, Kristin. Așa de frumoasă și așa de șireată. Nu mulți bărbați au îndrăznit să se confrunte cu mine în felul ăsta. Ești strălucitoare și curajoasă, și tenace, și puțin temerară. Apreciez combinația, îmi deschide apetitul. Oh, da, da, ești o cochetă sinuoasă.

Ea rîse scurt și ascuțit.

— Vai, J.R., credeam că-ți plac cărările sinuoase.

— Ce intenționezi să faci cu noua ta informație ?

— Nimic.

— Nu intenționezi să-i spui lui Bobby sau tatei ?

— Bineînțeles că nu. Tatăl tău ar putea să te înlăture de la Ewing Oil, și unde m-ar duce asta pe mine ?

— Foarte deșteaptă fata...

El se mută mai aproape de ea și se sărutară. Mîinile lui îi pipăiau corpul și ea începu să geamă ușor.

— Ascultă, se răsti el, lasă-mă să rămîn aici...

— Oh, J.R., ce bărbat ești !

— Hai în dormitor.

— Nu pot.

— Să i-o spui lui mutu' !

— Curînd, J.R., curînd, cînd voi fi gata, voi veni eu la tine, promit. Nu va fi nevoie să mă chemi. Pentru nimic în lume. Vei vedea ce pot să fac pentru tine, cum pot să fiu pentru tine. Cînd voi fi pregătită.

El se ridică, abia putînd să-și rețină mînia.

— Și ce ar trebui să fac pînă atunci ?

— Oh, J.R. Am mare încredere în tine, murmură ea, mîngîindu-i obrazul. Ai să te gîndești la ceva...

PARTEA A V-A

FAMILIA EWING

ASTĂZI

— 14 —

J.R. se gîndise îndelung la mișcarea asta. Marionetele lui se bucuraseră de suficientă libertate, încît să ajungă, fiecare din ele, să creadă că era stăpîna propriului destin. Venise timpul să strîngă cureaua, să-i facă să danseze cum le cînta el, să-și învețe iar limitele independenței. Ce proști puteau să fie, zbătîndu-se zadarnic să-și croiască propriile destine, în timp ce J.R. lua deciziile care contau într-adevăr.

Cît de ușor fusese totul. Visele lor îndrăznețe, pofta de glorie, lăcomia *lor*, dorința *lor* de putere, îți făceau milă. Niște pitici încercau s-o facă pe uriașii, incapabili să înțeleagă natura reală a jocului lor, sau ce le era necesar ca să reușească.

Mai întîi, Lucy. Era vremea ca mititica asta arogantă, care nu-și cunoștea limitele, să fie aranjată pentru anii care vor veni. Oh, da, Lucy era o Ewing prin naștere, prin orice drept moral și legal. Dar îl ofensase pe J.R. în atîtea feluri și, în aroganța ei, chiar îl amenințase. Mai bine să se ocupe de ea acum, s-o facă să afle cît era de nepotrivită cu ambițiile ei semețe, să-i slăbească hotărîrea și să-i taie curajul. Pînă atunci, era destul de mare, destul de isteață, destul de experimentată ca să-i aducă un real prejidiciu, și J.R. trebuia s-o țină sub un control strict.

Deci, mai întîi Lucy. Și apoi ceilalți, căzînd ca piesele de domino de pe o linie. Nimeni nu era conștient de cît era de vulnerabil, de inextricabil legat de celălalt, cît erau de slabe eforturile lor de a rămîne nedescoperiți în mișcările îndreptate contra *lui*. Aștepta cea mai bună ocazie, și aceasta sosise cu cîteva seri mai înainte, cînd familia începuse să se adune în sufragerie, înainte de cină.

Lucy intrase în încăpere, arătînd strălucitoare și veselă, și vulnerabilă. Intuitiv, J.R. trecu la atac :

— Mă bucur că ești acasă la cină ; așa, pentru variație, Lucy. Își aranjă o expresie plăcută, amabilă, pe față.

Nu mai puțin intuitivă decît J.R., Lucy mirosi pericolul. Se întoarse cu fața la el, cu sprîncenele încruntate, întrebîndu-se ce intenționa. Și nu trebui să aștepte mult.

— Am trecut la o altfel de viață, spuse ea, încercînd să fie conciliantă. Mă voi dedica vieții de familie.

— Astea-s vorbe goale ! — o provocă el.

— Lasă fata în pace ! protestă Sue Ellen.

— N-am ridicat mîna sau vocea la ea, spuse J.R., rezonabil, fixîndu-o pe cea mai tînără Ewing din priviri. Mă bucur că sîntem toți aici, pentru că am niște noutăți foarte îngrijorătoare...

— Nu poți să le păstrezi pînă după masă ? — spuse Miss Ellie.

J.R. scoase un plic din buzunar. Cînd atenția tuturor se îndreptă spre el, lovi ușor plicul cu unghia degetului mare.

— Ceea ce se află aici, ne afectează pe toți, pe toți Ewingii, cred.

— Pe cine vrei să înspăimînți, J.R. ? — întreabă nevastă-sa.

— Nu te băga, Sue Ellen !

— Pe mine, se auzi Lucy spunînd. Pe mine vrea să mă prindă. Ce ființă odioasă ești J.R. !

— Hai, Lucy, mormăi Jock, neplăcut impresionat. Își iubea nepoata, dar era conștient de prăpastia care-i despărțea. Mai mult decît vîrsta, era vorba de moduri total diferite de a vedea viața. El nu o înțelegea pe Lucy, și, din acest motiv, socotea tot tineretul o enigmă greu de definit. Poate că îmbătrînise, că era produsul unor vremuri apuse, acum nereprezentative, cum spuneau ei.

— J.R., sper că n-ai intenții rele !

— Mă gîndesc doar la binele familiei, spuse J.R. și scoase jumătate de duzină de fotografii din plic.

— Știi ce sînt astea, Lucy ?

Ea se cutremură de teamă, fără să spună nimic.

J.R. privi pe rînd la fiecare fotografie, punînd-o apoi la loc. Își scutură capul.

— Ce-s toate astea, fiule ? — spuse Jock.

J.R. îi înmînă fotografiile. Jock le privi. Bobby se ridică să le vadă..

Lucy încremenise.

Jock se încruntă :

— Nu sînt de acord cu așa ceva, J.R. !

Vocea lui adîncă venea din piept, amenințătoare.

— Mai bine le-ai distruge.

— Știi cine sînt ăștia, tată ?

— Nu pot spune că da, fără ochelarii mei de citit. Dar nici nu vreau să le mai văd.

— Cred că masa e aproape gata, spuse Miss Ellie, încercînd să-i atragă în sufragerie. Efortul îi fu zadarnic.

— Fata, spuse J.R., este chiar Lucy a noastră. Dezbrăcată...

— J.R. ! — exclamă Miss Elliee.

Sue Ellen mormăi o înjurătură.

Bobby aruncă o privire iute, aspră, la fotografii...

— Cred că ai încălcat bunul-simț, J.R. Nimeni n-ar trebui să se uite la ce ai aici.

— Cînd voi avea nevoie de ajutorul tău, frățioare, voi veni să ți-l cer. Aici este dulcea, inocenta, micuța noastră Lucy, într-o poziție compromițătoare, cu un bărbat...

— Bastard împuțit !... spuse Lucy.

— Ține-ți gura, domnișoară ! spuse Jock. Cine e bărbatul ?

— Alan Beam, răspunse J.R.

— Ești sigur ? — întrebă Jock.

— N-am nici o îndoială. Intenționezi să negi, Lucy ?

— Cum ai făcut fotografiile astea ? — spuse Lucy, cu o voce inegală.

— Mai întîi, ce ai de spus în ceea ce te privește ?

— Nu pare să am ceva, recunosc. Nu știam de fotografii. Niciodată nu mi-aș fi...

— Uite-le, spuse J.R., aspru. De necrezut ce pot reprezenta. Tu și Beam într-o postură dezgustătoare. Te-ai întîlnit cu el pe furiș...

— Pe furiș ! Nu, m-am întîlnit în mod deschis.

— Cui i-ai spus despre asta ? Cui i-ai spus de Beam ? Nici un membru din familie nu știa de această relație, dacă așa se poate numi.

— De ce faci asta, J.R. ?

— Sînt un Ewing. Familia trebuie apărată !

— Distrugînd-o pe Lucy ? — spuse Sue Ellen.

— Ține-ți gura, Sue Ellen ! N-ai nici un rol în asta.

Își îndreptă atenția spre Lucy.

— Toate nopțile astea, în care pretindeai că studiezi acasă la prietena ta, Murriel — cred că așa o cheamă — erai cu Alan, în apartamentul lui. Făcînd... *asta*...

Aruncă fotografiile pe măsuța de cafea, de parcă i-ar fi ars degetele.

— M-ai făcut să-mi fie rușine, Lucy. Ne-ai făcut să ne fie rușine tuturor.

— Așa e, Lucy ? întrebă Miss Ellie, calm. Cînd noi credeam că studiezi, tu erai acolo, cu bărbatul ăsta ?

— De cele mai multe ori, Miss Ellie.

— Așa că adăugăm minciuna la celelalte trăsături ale tale, spuse J.R.

— Ce te-a făcut să te ferești ? întrebă Jock. N-ai încredere în noi ? La urma urmelor, și noi am fost tineri odată. Poate că te-am fi înțeles, te-am fi susținut chiar. Dacă ne-ai fi dat ocazia.

— Oh, nu ! izbucni J.R. Acest Alan Beam, un om de nimic, un oportunist. Da, fără îndoială, Lucy a noastră trebuia să se ascundă, trebuia să mintă.

— Știam cum te-ai simți, J.R., dacă ai afla. Nu voiam să-ți dau bătaie de cap. Voiam să evit asta. Îl urăști pe Alan din cauză că lucrează pentru Cliff Barnes, pentru că este esențial în campania lui Cliff pentru Congres. Acesta e motivul pentru care faci ceea ce faci, vrei să ajungi la Barnes prin Alan ? Și prin mine ?

— Asta-i nimic, Lucy, spuse J.R. Îl disprețuiesc pe Beam pentru că știu multe despre el. M-am interesat în mod deosebit despre persoana și activitățile lui. N-are un ban, e crud, un oportunist social, care vrea să exploateze relația cu tine pentru eventualul lui profit. Nu e un prieten potrivit.

Ochii lui Lucy bîjbîiră în jur, căutînd o față prietenoasă. Și-i fixă pe Bobby.

— Bobby, desigur că nu ești de acord cu J.R. Trebuie să înțelegi...

— L-am cunoscut pe Beam, Lucy ; n-aș fi procedat ca J.R., dar nu pot fi de acord cu Alan Beam. Personal, cred că ai fi putut proceda mult mai bine decît ai făcut-o.

Încurajat de acest sprijin surprinzător, J.R. mai făcu trei-patru pași strategici. Era timpul să pună punctul pe i.

— Lucy, Îți interzic să-l mai vezi pe Alan Beam !

Lui Lucy nu-i venea să-și creadă urechilor. Ochii ei exprimau stupefacție.

— Ce ? — rosti ea într-un sfîrșit.

— M-ai auzit !

— Nu pot crede că am auzit bine. Doar nu încerci să-mi spui tu cu cine să mă întîlnesc, pe cine să văd...

— Exact asta fac.

— Du-te dracului, J.R. !

— Te rog, Lucy, spuse Miss Ellie. J.R., asta trebuie să se termine o dată.

— Îți spun ce trebuie să faci ! izbucni J.R.

— N-ai dreptul !

— Nu trebuie să-l mai vezi niciodată pe Alan Beam !

— Încetează, J.R. ! spuse Bobby.

— Credeam că mă sprijini în mod real, frățioare. Asta e și familia ta.

— J.R., spuse Lucy cu o voce subțire, neprietenoasă. Vreau să mă înțelegi bine. Nu numai că voi continua să-l văd pe Alan Beam, nu numai că voi continua să fiu amanta lui, dar mi-a cerut să mă mărit cu el.

— Să te măriți ! rîse J.R. Să-ți măriți averea, asta va să zică, Lucy ! Tu poți să te distrugi de una singură, Lucy, dar nu o face măritîndu-te cu Alan Beam.

Lucy se ridică.

— Aș vrea să mă folosesc de această ocazie ca să vă invit pe toți la nuntă, spuse ea și ieși mîndră din încăpere.

— Glumește, spuse Jock. Trebuie că glumește.

— Sper, spuse Bobby.

Miss Ellie dădu din cap :

— Nu pot să cred că glumește. Oh, o știu pe Lucy, e căpoasă și, uneori, puțin sălbatică. Dar chiar să se mărite cu individul ăsta, cu Beam, zău, de ce nu i-a amintit niciodată numele ?

— Era firesc, spuse J.R., făcîndu-se că fierbe de mînie, dar, de fapt, bucuros de felul în care mergeau lucrurile. Știa cum am reacționa noi toți. Cum ne-am simți. O dată pentru totdeauna trebuie s-o pun la locul ei pe fata asta.

Vocea lui Miss Ellie se înăspri :

— Las-o în pace, J.R. ! Ai spus destule pentru seara asta.

— S-o las în pace ?!

— E o femeie în devenire. Trebuie să-și facă propria ei părere despre lucruri. Să plătească pentru orice ar alege să facă. Cred că nu contează dacă va ieși bine. La urma urmelor, Lucy e o Ewing...

— Încerc doar s-o salvez de la dezastru, mamă !

— Și nimic altceva ? interveni Bobby.

— Ce vrei să spui, frățioare ?

— Întreb, doar.

— Nu-mi place felul ăsta de întrebare.

Bobby dădu din umeri și nu mai spuse nimic.

— Nu-i proastă, puse Jock. Dacă Beam ăla nu va fi bun pentru ea, e destul de isteață să se salveze singură.

— Mă gîndeam doar la Lucy, tată.

— Destul, tinere ! De acum înainte să termini cu așa ceva.

— Cum zici tu, tată. Cred că de aici încolo nu mai e problema mea.

Îl urmăriră pe J.R. cum se duce la bar și-și toarnă de băut. Cînd se întoarse, ridică paharul într-un toast fără cuvinte, în timp ce un zîmbet larg, strălucitor și victorios îi lumina fața.

Lucy se duse la Dallas și intră direct în apartamentul lui Alan Beam. Acesta era gata de plecare cînd sosi, și prezența ei neașteptată îl enervă. Ea crezu că atitudinea lui se datora temerii că va ceda atracției ei sexuale, în contradicție cu hotărîrea lui, ca acest lucru să nu se mai întîmple decît după căsătorie. Era flatată și încîntată și, în același timp, hotărîtă.

Îl îmbrățișă strîns, și Alan, preocupat de întîlnirea cu Kristin, se întrebă cum ar putea scăpa mai repede de prezența ei restrictivă.

— Oh, Alan ! spuse ea, cu fața la pieptul lui. E așa de bine în brațele tale ! Niciodată, niciodată să nu mă părăsești !...

El îi mîngîie părul, stînjenit.

— Ce s-a întîmplat, Lucy ?

Ea se gîndi dacă să-i spună ce se întîmplase. S-ar putea să se supere, se gîndi ea, și să-l atace fizic pe J.R. Asta ar crea și mai mari probleme, și mai mari necazuri pentru toți.

— Nimic rău. Mi-ai lipsit mult. Mi-ai lipsit, și mi-am dat seama cît de mult te iubesc.

Chiar cînd vorbea, îndoiala era vie în mintea ei. Îl iubea într-adevăr pe Alan ? Iubise ea, la cei optsprezece ani ai ei vreun bărbat ? Dacă da, nu era capabilă să-l numească. Oh, fuseseră atîția bărbați de care fusese atrasă sexual și stimulată de ei. Bărbați frumoși, musculoși, a căror sexualitate brută o dăduse gata, o amețise de dorință. Dar dragostea ? Nu-și putea aminti. De ce se silea atunci să-i spună astfel de vorbe mari lui Alan ?

— Te-ai gîndit la asta ? continuă ea forțat. La faptul că vrei să te însori cu mine ?

— Bineînțeles, spuse el automat, fierbînd de dorință pentru Kristin. Dar îți înțeleg sentimentele, nevoia de a

rămîne liberă, independentă. Orice vrei tu, Lucy, e O.K. pentru mine. Atîta timp cît ești tu fericită.

— Mă voi mărita cu tine, Alan.

El făcu un pas înapoi :

— Ce ?

— Vreau să mă mărit cu tine, Alan.

— Asta e o nebunie !

— De ce ?. De ce să fie o nebunie, cînd vrei să te însori cu mine ? Mă iubești, nu-i așa, Alan ?

— Oh, da. Te iubesc !

— Atunci, s-a hotărît. Cît de repede putem s-o facem ?

— Repede...

— Ne căsătorim ?

— Păi, nu știu. Sînt niște lucruri de pus la punct. Trebuie să discut cu familia ta, cu J.R.

— Nu !

— Ce vrei să spui ?

— Astă-i treaba mea și a ta, Alan. Lasă-i pe Ewingi. Mai ales pe J.R.

Alan deveni suspicios. Ce se întîmplase de venise ea aici, în felul acesta ? Cu siguranță, se aprinsese undeva o scînteie care o catapultase în brațele lui, debordînd de dragoste și de dorința de căsătorie. Instinctiv, simți că trebuia să fie vorba de ceva necazuri, ceva dificultăți cu J.R. Așa ceva intenționa să evite. J.R. era vital pentru viitorul lui, și Beam nu dorea să facă nimic care să întrerupă relația cu acesta pînă nu avea în mînă toate cărțile cîștigătoare. Și nu le avea. Oricum, nu încă.

— Nu pot face asta, Lucy, spuse el dezarmant. O dată — indiferent de ce simți acum — vei dori ca familia ta să-ți fie aproape. Și eu la fel. Nu putem face ceva care să creeze o ruptură, să producă animozități.

— Nu-i cunoşti !

— Nu ăsta e esenţialul. Ewingii sînt carnea şi sîngele tău.

— Nu-ţi poţi închipui cum sînt. J.R. e cel mai rău dintre ei : ostil, agresiv, îşi rezolvă întotdeauna treburile pe socoteala altcuiva. Poate că sînt o Ewing prin sînge, dar întotdeauna m-am simţit o străină în casa aceea. Oh, hai să ne căsătorim imediat, Alan ! Rămîn aici peste noapte, şi mîine dimineaţă am putea merge la Nuevo Laredo. Poţi să te căsătoreşti pe loc în Mexic şi...

— Nu cred că asta ar fi înţelept, Lucy.

— Te-ai răzgîndit !

Uşurarea şi mînia erau într-un conflict ascuţit, emoţiile ei vraişte, gîndurile confuze.

— M-am gîndit doar că trebuie să aşteptăm, am crezut că-i calea cea mai bună.

— Ţi-e frică de ei, de J.R.

— Nu fi proastă.

— Şi nu mă mai vrei. Nu sînt destul de frumoasă, de isteaţă şi de sexy. Ai pe altcineva, Alan ? Ai avut altă fată cît timp am fost împreună ? Cînd făceai dragoste cu mine, Alan, îţi închipuiai că eşti cu altcineva ? Te-am iubit, am vrut să mă mărit cu tine, şi tu-mi întorci spatele. J.R. va fi foarte fericit. A fost mîna lui, Alan ? A fost J.R. la tine, te-a cumpărat, te-a ameninţat ? De asta nu mai vrei să te însori cu mine ?

— Dă-mi puţin timp. Am să aranjez totul.

— Nu face nimic, Alan. Ştiu că nu mă mai vrei. Şi ştiu exact ce trebuie să fac...

Şi fugi, cu lacrimile curgîndu-i pe obrajii palizi şi tineri.

Se trezi şi descoperi că era goală şi singură în pat. O singură lumină de neon arunca raze roşii, verzi şi al-

bastre. Mirosul de iarbă arsă plutea în aer, acrit de izul de alcool. Stătu și încercă să-și amintească : unde se afla, al cui dormitor era ăsta ? Simți în gură un gust familiar, și asta o făcu să se străduiască din răsputeri să-și reamintească. Gustul de spermă, înghițită. Căzu la loc pe pernă, cu ochii strîns închiși, dorind ca acesta să fie apartamentul lui Alan și știind că nu fusese niciodată mai înainte pe aici. Gustul ăsta din gura ei era gustul unui străin, și i se făcu încă mai silă de ceea ce știa că făcuse, de ce devenise, cu voia ei.

Se ridică în picioare. O dîră umedă o făcu să se uite între coapse. Tot spermă. Un geamăt de disperare îi scăpă, și începu să-și caute hainele. Își descoperi chiloții sub pat, și era pe punctul să-i îmbrace cînd apăru el. Era îndesat și musculos, puțin mai înalt ca ea și la fel de gol. În spatele lui, alți doi bărbați.

— Iat-o, băieți.

— Frumoasă.

— Prima calitate.

— Cine sînteți ? întrebă Lucy.

— Niciodată nu s-au făcut prezentări aici, spuse bondocul. Numele nu par a fi necesare în faza asta. Vă place, băieți ?

— Niciodată nu ne-ai făcut un bine mai mare, amice.

El întinse palma :

— Plata înainte.

Fiecare din ei îi puse niște hîrtii în palmă. Îi lăsă singuri cu Lucy, închizînd ușa după el. Cei doi nou-veniți începură să se dezbrace.

— Plec, spuse ea.

Ei îi rîseră în față :

— Pleci, pe dracu' !

— Indiferent ce v-a spus, nu sînt o din aia...

— Am plătit banii, doamnă. Acum e timpul să ne scoatem pîrleala pentru gologanii noştri.Priveşte aici, pisicuţă dulce, ce am pentru tine !

Al doilea o încercui pe partea cealaltă.

— O.K., prietene, la alegerea ta. Prima dată amîndoi ; spune pe unde vrei tu : prin faţă sau pe la spate ?

— Prin faţă.

— Dă-i drumul ! De acum înainte, fiecare pe partea lui. Pariez pe zece dolari că eu voi ajunge în ceruri înaintea ta !

Se repeziră la ea, şi eforturile ei fură zadarnice cînd o traseră, se întinseră şi intrară în ea. Ea ţipă o dată, apoi iar, dar asta părea să-i excite şi mai mult. Să producă durere era cel puţin la fel de vital pentru ei cît să obţină plăcere.

Cînd totul se termină, o lăsară învineţită şi însingerată pe podea. Deabia fu capabilă să se îmbrace şi să plece. Bondocul privea la televizor în sufragerie, dar nu făcu nici o mişcare s-o oprească. Ajunsă afară, ezită, căutînd să-şi amintească unde-şi parcase maşina. Un gînd fugar îi străbătu creierul răvăşit, materializîndu-se treptat. J.R., îşi spuse ea. J.R. i-o făcuse, era la fel de sigur cum era că se afla în locul acela, el conspirase la violul şi degradarea ei. J.R. trebuie făcut să plătească. J.R. trebuie pedepsit. Definitiv. Făcut să sufere. Înspăimîntat. Carnea lui trebuie tăiată bucăţele, aşa încît să nu mai poată niciodată să se poarte cu atîta cruzime cu o fiinţă umană. J.R. trebuie să moară...

— 15 —

În dimineața următoare, Bobby și J.R. se sfătuiau în biroul acestuia din urmă, cînd sună interfonul.

— Da, spuse J.R. în aparat.

— J.R., se auzi vocea secretarei, cu o nuanță de surpriză, deși de obicei era neemotivă, domnul Cliff Barnes e aici și ar vrea să te vadă.

J.R. nu fu capabil să-și ascundă surpriza :

— Ce naiba vrea ? îi spuse el lui Bobby, fără să aștepte un răspuns.

Bobby zîmbi :

— Un om versat în arta duplicității, frățioare. Nu-i poți face concesii. Nici anticipa.

— Să-l primesc ?

— Dacă nu-l primești, nu vom ști niciodată ce vrea. Cred că amîndoi trebuie să vorbim cu el.

Pentru una din puținele dăți de care putea să-și amintească, J.R. era recunoscător că Bobby era alături. Nu se aștepta la nimic bun de la întîlnirea cu Cliff Barnes, dar nici nu ar fi putut spune de ce.

— Trimite-l pe domnul Barnes încoace, spuse el la interfon.

Peste o clipă, ușa se deschise și Cliff intră în birou. Își plimbă privirea de la J.R. la Bobby și înapoi, calm

şi nemăritor. Se aşează fără să fie invitat pe un scaun din faţa lui J.R. şi lăsă să cadă pe birou un plic maro.

— Ce faci aici, Barnes ? zise J.R. cu asprime.

— Bună dimineaţa, Cliff, spuse Bobby.

Barnes arătă plicul.

— Deschide-l.

J.R. privi plicul de parcă înăuntru se afla un şarpe veninos, gata să atace.

— Ce este în el ?

— Deschide-l şi vei vedea.

Bobby începu să rîdă.

— Oh, nu strigaţi aşa. Amîndoi vă comportaţi ca nişte copii mici. Cliff, eşti aici pentru afaceri, sau vrei să dai o lovitură murdară ? Orice ar fi, dă-i drumul, omule ! Amîndoi avem treabă.

Expresia lui Cliff nu se schimbă deloc.

— Bobby, dintre toţi Ewingii, tu pari cel mai aproape de o fiinţă umană decentă. Dar eşti un Ewing şi asta te aşează dincolo de limitele regnului uman, cel puţin din punctul meu de vedere. J.R., o facem acum sau la tribunal ?

— Despre ce naiba vorbeşti, Barnes ?

— Plicul...

J.R. ezită, apoi îl apucă brusc, îl tăie şi îl deschise. Scoase o copie xeroxată a unui document scris de mînă.

— O.K., ce-i asta ?

— Citeşte-l.

— Nu-mi da ordine la mine în birou, Barnes !

— Citeşte-l cu voce tare ca să-l audă şi Bobby şi să afle despre ce este vorba. Asta are de-a face cu toţi Ewingii...

J.R. îl privi cu scîrbă. Îşi coborî privirea pe copia xeroxată şi o citi repede. Apoi privi în sus, cu obrajii

aprinși și ochii îngustați. Cînd vorbi, vocea îi era disprețuitoare.

— Te așteptai să cred că asta are vreo valoare ?

Fără un cuvînt, Cliff lăsă să cadă pe birou două documente suplimentare.

— Astea sînt legale și autentificate de notariat J.R. Foarte legale. Le-am dat să le examineze experții. Doar nu **crezi că am venit aici ca să mă** fac de rîs și să mă las descoperit, nu-i așa ? Am venit înarmat și pregătit.

— Vreți, mîrtanilor, să mă lăsați să aflu și eu secretul ? spuse Bobby. Ce se întîmplă ?

— Citește-l, spuse iarăși Barnes. Citește-l, J.R., ca să poată auzi și Bobby.

— E-n regulă, spuse J.R. cu răceală. Și citi :

„Prin urmare, s-a căzut de acord ca toate veniturile și profiturile zăcămîntului petrolifer cunoscut sub numele de Ewing 23 să fie împărțite în mod egal între Jock Ewing și Willard Barnes și moștenitorii lor, în ordinea perpetuării".

— Am sărit ceva ? termină J.R., tăios.

Bobby se sculă de pe scaun, luă documentul și-l citi și el. Se întoarse la Cliff Barnes :

— De-abia am deschis puțurile alea, Barnes. N-ai așteptat nici-un pic pînă să-ți anunți pretențiile...

— Timpul înseamnă bani.

Bobby privi la hîrtia pe care o ținea în mînă.

— Te aștepți să faci o reclamație bazată pe hîrtia asta ? Proprii noștri experți legiști vor dori s-o studieze.

— Servește-te, îi întinse Cliff hîrtia. Asta nu va schimba lucrurile. Jumătate din tot ce scoate Ewing 23 îmi aparține. Jumătate din petrol. Jumătate din profituri.

— Bobby, spuse J.R., ai deschis puțurile alea și l-ai făcut pe cumnatul tău un om foarte bogat.

— Vrei să spui că...

— Doar accentuez realitatea situației, asta-i tot.

— Asta n-o să ne ruineze.

— E un cîmp petrolifer mare și frumos, spuse J.R.

— Pe gustul meu ! spuse Cliff.

— O mulțime de bani pentru oricine posedă o bucățică din el.

— Asta-s eu, partenere, spuse Cliff cu voioșie afectată.

J.R. se duse la bar.

— O mică sărbătorire ar fi la locul ei. Ne confruntăm cu o interesantă întorsătură a evenimentelor. Dușmanii devin parteneri. Ce mai dandana, băieți !

— Abține-te, spuse Bobby, privindu-l pe Cliff cu ochi de gheață. Aleg singur cu cine vreau să beau.

— Nu-i nevoie să fii un învins irîtat, intonă J.R.

La ușă, Bobby se întoarse :

— Felicitări, Cliff. Ai obținut în sfîrșit ce ai vrut : să te răzbuni pe Ewingi și să însfaci o parte substanțială din acțiuni. Cred că ești mîndru de tine. Nu cred că și Pamela va fi.

Îl lăsă pe Cliff stînd acolo, cu o jumătate de zîmbet pe buze, simțindu-se mai puțin încîntat de situație decît își imaginase pînă atunci că va fi.

— Nu-i da atenție, spuse J.R., punîndu-i un pahar în mînă. Bobby are tendința să devină puțin protector cînd apar probleme de familie. Poate chiar mai mult decît trebuie. În sănătatea ta, partenere !

Cliff se ridică brusc și puse paharul pe birou.

— Mă voi întîlni cu avocații tăi săptămîna viitoare. Vreau o listă completă despre cîți barili se extrag zilnic, costurile de rafinare, prețurile de vînzare, profiturile limită, taxe și așa mai departe. Oamenii mei vor verifica totul, toate caietele, toată evidența.

— Dumnezeule, ai mania verificărilor, Cliff. Și, mai presus de toate, ești neîncrezător. Hai, bea acum. Ridică

receptorul. Trebuie să am o mică convorbire, dacă nu te deranjează.

Formă numărul.

— Cu Harry Owens, vă rog, spuse el în telefon.

Apoi se întoarse spre Barnes :

— Îl ştii pe bătrînul Harry, maistru la Ewing 23. Bun om, cu experienţă, face ce-i spun fără întrebări tîmpite.

— Trebuie să admit că te-ai comportat foarte bine, J.R. Mă aşteptam să sari în sus, să faci gălăgie. Dar iată că nu poţi face nimic. Documentul ăsta e perfect legal, obligă, şi ce a fost al tatălui meu este al meu. Mă bucur să văd că accepţi inevitabilul. Că nu pui la cale o luptă costisitoare şi inutilă.

— Trestia care se îndoaie n-o doboară vîntul, nu-i aşa, Cliff ? Aşa zic eu întotdeauna. Tu ce zici de obicei, Cliff ?

Apoi, în telefon :

— Tu eşti, Harry ? Ce faci, băiete ? Da, e formidabil, Harry, chiar formidabil !

Puse mîna pe microfon, acoperindu-l.

— Harry spune că Ewing 23 scoate petrolul în timp record. Băiete, îţi spun cu siguranţă că arabii ăia din OPEC se vor aduna şi-şi vor mări preţul de vînzare foarte curînd.

Apoi din nou cu Harry :

— Cîţi barili ai spus ? O mie pe lună şi chiar mai mult ? Frumos.

Vorbi iar cu Barnes :

— Partea ta poate să fie de o jumătate de milion de dolari chiar din primul an şi e de aşteptat să crească. Frumoasă rentă pentru un om.

— Pot folosi banii.

— Sigur că poți, Cliff. Pariez că într-adevăr poți.

Apoi la telefon :

— Harry, ești încă aici ? Bun băiat. Îți spun ce vreau să faci, Harry, așa că ascultă bine. Închide Ewing 23. Așa e, închide-l, tot cîmpul. Pînă la ultimul puț blestemat. Așa e, închide-l. Chiar acum.

Puse receptorul în furcă.

— Cum îți cade asta, domnule Barnes, expert operator ? Se duce jumătatea ta de milion de dolari pe an. Rămîne încă în adincul pămîntului din Texas. Toate puțurile se închid etanș, ca o vizuină, și nu se vor mai deschide atîta timp cît vei putea să umbli, să vorbești și să respiri.

Cliff Barnes, palid, trăgînd aer în piept, cu corpul aplecat de parcă era gata de atac, făcea eforturi să vorbească :

— N-am terminat încă, J.R. De data asta ai mers prea departe. Dacă va fi nevoie, am să te opresc cu mîinile goale. Sau cu un glonte în inima ta rece...

Mult timp după ce plecase, auzise rîsul batjocoritor al lui J.R.

— 16 —

Pam se întoarse la Southfork cu cîteva minute înainte de a se servi masa de seară. Dar n-o interesa mîncarea și se duse direct în camera ei. Despachetîndu-și sacoșa, îi povesti pe nerăsuflate și cu de-amănuntul lui Bobby cum petrecuse la Corpus, întîlnirea cu femeia care odată o cunoscuse pe mama ei, experiența ei de la Registratură.

— Sînt convinsă, spuse ea în final, privindu-l, că mama mea trăiește undeva, așteptîndu-mă s-o găsesc.

Bobby își reținu replica bruscă ce-i veni pe limbă.

— Vreau să-ți spun ceva, Pam.

— Oh !

Se întoarse la sacoșa ei, scoțîndu-și hainele.

— Poate fi foare important pentru tine și pentru Cliff.

— E legat de mama mea ?

— Nu.

— Atunci efectiv nu mă interesează.

Bobby ignoră răspunsul ei.

— E legat de Ewing 23, cîmpul de petrol...

— Nu mă interesează nici un cîmp de petrol, Bobby.

— Trebuie să te intereseze acesta, pentru că posezi o parte din el.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Vreau să spun că fratele tău, Cliff, a venit cu un document care dovedește că tatăl tău și al meu au fost parteneri la Ewing 23, și urmașii lor îi moștenesc. Încerc să-ți spun că tu și Cliff sînteți partenerii noștrii la Ewing 23.

— Nu mă interesează Ewing 23 și nici un fel de document vechi găsit de Cliff. Nu mă interesează să posed cîmpuri petrolifere sau orice altceva. Nu acum.

El își încleștă fălcile.

— Te iubesc foarte mult, Pam, dar sînt momente în care este imposibil să ai de-a face cu tine.

— Sînt soția ta, nu un om de afaceri. Nu fă afaceri cu mine.

— Dacă tu nu vrei banii, află că-i vrea Cliff. D-ar face independent financiar pentru tot restul vieții.

— Asta-i afacerea lui Cliff. Lasă-mă să-ți explic problemele mele, Bobby. Nu numai Registratura de la Corpus nu avea înregistrată moartea mamei mele, dar nici spitalul din zonă. Nu fusese niciodată acolo cineva cu numele ăsta. Și femeia aceea bătrînă care a cunoscut-o — ce noroc am avut s-o întîlnesc! Imaginează-ți că am aflat cînd eram pe punctul de a veni pe lume.

Își puse sacoșa goală în dulap, și începu să se schimbe pentru cină.

El o zări un minut, admirîndu-i corpul tînăr și superb, dorind mult s-o îmbrățișeze, să facă dragoste cu ea. Știa totuși că dacă ar fi făcut-o acum cînd ea era în starea asta ar fi fost o greșeală și i-ar fi îndepărtat și mai mult.

— Pam, trebuie să mă asculți. Înțeleg cît este de important pentru tine să-ți cauți mama. Dar de ce acum?

— Nu încerca să mă faci să renunț, Bobby. Trebuie să continui. Trebuie să-i anunț pe cei de la magazin.

— La naiba! explodă el.

— Scutește-mă de dezaprobarea ta. N-ai fost niciodată atît de entuziasmat la ideea mea de a lucra undeva.

— Dacă ai avea un motiv solid să pleci, aș putea înțelege *asta*.

— Pricep. Să-mi găsesc mama nu e un motiv solid pentru tine. Foarte bine...

— Pam, te rog. Doctorul Dancers a spus că ai nevoie de o perioadă de doliu. De timp, ca să-ți vezi de necazul cu moartea lui Digger. Timp să te regăsești. Hotărîrile pe care le iei impulsiv s-ar putea să le regreți mai tîrziu și...

— Știu ce fac, Bobby.

— Poate ai nevoie de ajutor. De sfaturi. De ce n-o iei încetișor și...

Ea îl privi, și căldura și sinceritatea lui se revărsară peste ea. Resentimentul dispăru, și se îndreptă spre el, se apropie, îi puse capul pe pieptul ei gol.

— Te rog, scumpule, te rog, înțelege.

— Încerc.

— Și dă-mi timp.

— Avem amîndoi nevoie de timp — fiecare de la celălalt.

— Trebuie să fac asta.

El se îndepărtă de ea.

— Nu e drept. Nici pentru tine, nici pentru mine. Dacă ar fi drept, aș fi fost acolo cu tine, susținîndu-te în toate felurile. Luptînd pentru tine.

— În cazul ăsta, spuse ea, retrăgîndu-se, cred că va trebui să mă descurc fără ajutorul tău. Asta e ceea ce vreau să fac, ceea ce trebuie să fac, și ceea ce voi face. Nimic, nimeni nu mă va opri. Nimeni...

Nu mai era — se gîndi Bobby — nimic de spus.

Alan Beam nu voia s-o vadă pe Lucy ; îi crea numai probleme. Dar era piesa centrală în înțelegerea lui cu J.R., și de aceea nu o evita. Venirea ei era neașteptată, deranjantă, și nu-i convenea ; Alan trebuia să se întîlnească cu Kristin în apartamentul ei. Stînd la birou și răsfoind niște contracte, făcu în sinea lui o comparație între cele două femei. Deși erau de vîrste apropiate, Kristin era o femeie rafinată și abilă. Lucy, o fată simplă, era din multe puncte de vedere neformată și nu avea un țel precis. Trebuia să mai învețe încă atîtea despre viață

Atenția îi fu distrasă de soneria de la ușă. O primi pe Lucy, dar se îndepărtă imediat de ea, așezîndu-se pe un scaun cu spătar înalt din sufragerie. Ea se ținu după el, ca un cățeluș pedepsit.

— Mai ești supărat pe mine, Alan ?

— N-am fost niciodată supărat pe tine. Dar sînt și eu om. Am sentimente. Nu-mi place să fiu refuzat.

— Oh, nu, nu te-am refuzat niciodată, Alan !

Se așeză în fața lui, și apropierea ei îi aminti cum arăta cînd era goală, corpul ei tînăr și viguros, atît de mlădios și dornic de plăcere. Aproape prea dornic. Lucy avea un trup pentru care multe femei ar fi putut-o invidia, își aminti el, un trup puternic și elastic, capabil să execute mișcări în spirală în timpul pasionatelor plăceri pe care i le oferea. Odată, în timp ce făceau dragoste, ea se ridicase peste el cu atîta iuțeală și autoritate încît Alan se pierduse văzînd-o cum se rostogolea din pat pe podea. Acum stătea în fața lui, ținîndu-i cîte o mînă pe fiecare genunchi.

— Chiar ai crezut ce-ai spus, Alan ?

— Referitor la ce ?

Răsuflarea i se opri în gît ; nu atît de dorință, cît de senzația că era atît de aproape de tot ce-și dorise vreodată de la viață.

— Despre căsătoria noastră. Mai vrei să te însori cu mine ?

— Mai mult decît orice pe lume, răspunse el sobru.

Mîinile ei îi alunecară pe coapse și-și sprijini obrazul de unul din picioarele lui. Alan fu conștient că întregu-i trup se încordează. La fel și al ei. Îi șopti numele, moale, și se apropie de el. Chinul și dorința lui se amestecau într-o pasiune încărcată de resentiment și mînie înăbușită. Tot ce putea ea fi, tot ce-i oferea, tot ce-i dădea, era nimic în comparație cu ce-i promisese J.R. Oh, Dumnezeule, cum mai dorea asta ! Voia tot ce-i promisese. Dar fără accesorii. Fără femela asta care se ținea de el și a cărei sexualitate, disperșată în nevroză, ea și-o definea cu un cuvînt capital : Dragostea.

Îi dădu mîna la o parte.

— Nu mă mai vrei, Alan ?.

— Ți-am mai spus, nu mai vreau să fim niște copii care se pipăie prin întuneric unul pe altul pe scaunele din spate ale mașinii. Nu mai vreau sărutări furate, sentimente ilicite, împreunări vulgare.

— Te doresc atît de mult, Alan.

— Și eu te doresc, Lucy. Efectiv te doresc.

Vorbele dădură năvală în gura ei, străduindu-se să ia forme coerente. Dar nu se putu gîndi decît la J.R. și la ura ce o simțea pentru el. Ce bucurie imensă i-ar fi provocat eventuala lui suferință, eventuala lui distrugere. Ar fi făcut orice ca să-l rănească, să-i provoace un mare necaz, să-i anihileze influența asupra ei.

— Mă voi mărita cu tine, Alan.

— Dorești asta într-adevăr ?

— Nimic n-am dorit vreodată mai mult.

— O nuntă ca lumea, și totul e în regulă.

— Cum vrei tu, Alan.

Îl atinse iarăși.

— Oh, spuse ea cu îngrijorare exagerată, unde se gîndește scumpul meu, iubitul meu ?

— Poate ar trebui să așteptăm pînă cînd ne vom căsători...

— Nu-i corect.

— Vrei asta într-adevăr ?

— Niciodată n-am dorit ceva mai mult.

— Convinge-mă.

Ea începuse să-i desfacă pantalonii :

— Tot ce vrei tu...

— Tot ce vreau ?

— Doar să-mi spui.

— Roagă-mă.

— Ce ?

— Roagă-mă. Vreau să te aud rugîndu-mă.

— Bastardule, murmură ea, împingîndu-și fața între coapsele lui umede.

— Asta voiai.

— Da.

O apucă de părul blond și-i ridică brusc capul.

— Roagă-mă, vreau să te aud că mă rogi.

— Te rog, Alan. Te rog să mă lași să mă bucur de ce vreau, de ce am nevoie. Te rog, lasă-mă s-o fac. Cu cu mîinile mele. Cu buzele mele. Vreau să te simt în mine.

— Vreau să te am, ca niciodată !

— Da, da, sînt a ta. Numai pentru tine, pentru plăcerea ta.

— Să te văd ce știi !

— Ah, da. Am să-ți arăt. Vreau să te fac fericit.

— Vreau să ai pentru mine alt corp, alte buze, alte mîini.

— Tot ce vrei tu, numai lasă-mă să te sărut, să te iubesc, să te primesc în gura mea.

— Fă-o, fă-o. Așa cum ai făcut-o de atîtea ori atîtor bărbați diferiți.

Ea se supuse, cu capul legănîndu-i-se, cu ochii închiși, simțind mirosul greu al transpirației lui pătrunzîndu-i nările. Își imagina că era goală, că lumini strălucitoare îi inundau fiecare bucățică din piele și sute de oameni o priveau avizi cum lucrează. Aceștia strigau excitați văzînd plăcerea pe care i-o oferea lui Alan. Strigătele o îndemnau la activități mai stimulante, mai variate, spunîndu-i cît de îndemînatică era, cu mult mai bună decît alte femei, cea mai bună. Cele mai senzuale buze din tot Texasul...

Imaginea se dezintegră și se adună iar la loc. De data asta, se afla într-o catedrală mare și liniștită. Toată în alb, mișcîndu-se grațios spre altar, unde aștepta Alan cu preotul. Și era pe punctul de a deveni o doamnă căsătorită, o soție. Și mîinile lui Alan o cuprinseră, conducînd-o să se așeze în genunchi în fața preotului, care era gol de la brîu în jos. Și Alan îi împinse capul între picioarele preotului și-i spuse ce să facă și ea făcu. Exclamații se auziră în jurul ei și ochii ei se rotiră și-l văzu pe preot zîmbindu-i, zîmbetul acela teribil și periculos pe care-l cunoștea așa de bine. Preotul era J.R.

Îl mușcă cît de tare putu.

— Isuse! spuse Alan. Vezi ce faci! Mă doare.

— Îmi pare rău, bîigui ea.

— Dacă nu poți s-o faci bine, n-o fă.

— Oh, te rog, Alan, lasă-mă. Voi fi bună, voi fi bună. Și se ținu de cuvînt.

McSween arăta ca un polițist. Sau, mai precis, semăna cu o versiune Hollywoodiană de polițist posac și cu nasul mare, din anii treizeci-patruzeci.

De fapt, McSween era un polițist. Fața îi era toată zdrobită, nasul îi fusese rupt de douăsprezece ori, o cicatrice lungă coborîndu-i de sub ochiul sting, de-a lungul fălcii masive pînă sub ureche. McSween era răbdător, o trăsătură pe care și-o dezvoltase de-a lungul a o mie de încercări la care-l supusese viața. Răbdător și abil, acționînd întotdeauna în propriul său interes. Era un om fără scrupule sau morală, care trăia la un nivel pur pragmatic, exploatînd orice situație pentru profit sau plăcere, păcătuind pentru fiece strop de satisfacție pe care l-ar fi putut stoarce. Totuși, răbdarea lui începuse să se împuțineze. Se uită la ceas ; Beam trebuia să fie acasă acum. Probabil trăgînd un pui de somn, în timp ce McSween stătea în mașină, sorbind dintr-o sticlă plată de Dr. Pepper și mușcînd dintr-un sandviș.

O mașină apăru cu viteză în parcare și se opri alături de McSween. Acesta își înghiți ultima picătură de Dr. Pepper, coborî și se îndreptă spre Alan, care ieșea din mașină. McSween simți că putea să-l biruie pe tînărul avocat : dintr-o dată, îl lovi puternic în rinichi. Un strigăt izbucni din gîtul lui Alan, oprit de mîna mare a lui McSween care-i astupă gura.

— Nici un sunet, băiatule, spuse aspru McSween. Altfel, dintr-o lovitură te trimit la dracu' pe vecie.

Alan reuși să facă un semn de aprobare.

— Mergem în mașina mea.

— Cine ești ?

McSween îl împinse înainte.

— Ce vrei ?

— Urcă-te. Sînt într-o dispoziție proastă, așa că nu-ți forța norocul.

Ieșiră din spațiul de parcare.

— Unde mă duci ?

McSween îi dădu o lovitură care-l nimeri pe Alan în plexul solar. Acesta icni.

— Încearcă să ieși din mașina mea și am să te fac să te tîrăști pe burtă, să halești iarba, smintitule ! Mai bine stai aici și fii cuminte pînă ajungem la destinație...

J.R. era la birou. Stătea cu degetele încrucișate sub bărbie, uitîndu-se la cerul înoptat al Dallasului. Fără să-și forțeze prea mult ochii, zări reclama de la Southland Life Building, ceasul de deasupra lui Central Stock Manager's Tower, strălucirea moale, de culoarea aramei a fațadei de sticlă de la Texas Banking and Loan — toate reflectate în unul din lacurile din apropiere.

J.R. se bucura admirînd această parte din Dallas, se bucura de frumusețea modernă a orașului, de energia și zarva care străbăteau orașul zi și noapte. Un sunet îl făcu să se răsucească, și-l văzu pe Alan Beam apropiindu-se cu McSween după el. Cînd avocatul ezită, McSween îi dădu brînci înainte.

— Ce naiba-i astă ? spuse Alan.

J.R. aprecia tehnica : atac, atac, atac. Dar în cazul lui Alan era mult zgomot pentru nimic : el trăia în slăbiciune și ignoranță, sortit eșecului.

— Ți-a făcut necazuri, McSween ?

— El ? În nici un fel nu putea să-mi facă, domnule Ewing.

— Expediază-ți gorila, J.R. Ai vrut să mă vezi, și tot ce ai de făcut este să pui întrebări.

— Hai, Alan, nu-l insulta pe sergent. Îi rănești sentimentele.

— De ce bruta asta ?

— Ca să te învețe să-ți cunoști limitele libertății, Alan. Ai dreptate, trebuia să te fi invitat și tu trebuia să fii bucuros să mă vizitezi. Am ales metoda asta ca să-ți faci o idee pînă unde se întinde autoritatea mea, puterea mea, influența mea. Sergentul McSween este un polițist care, din cînd în cînd, îmi face mărunte servicii. Dacă-i spun, te va alunga din oraș. Sau te va aresta. Sau îți va trage un glonte în creier.

J.R. își aranjă o expresie nevinovată pe fața lui deschisă.

Alan se cutremură.

— Nu înțeleg nimic din asta.

J.R. se ridică în picioare și veni în fața biroului. Îl măsură cu grijă pe Alan.

— Ești gata să-mi vorbești, băiatule ?

— Desigur, J.R. Ce vrei să știi ?

— Nu mă lua peste picior, băiete. Nu ține.

Îl înghionti cu arătătorul în piept.

— Acum. Ai să-mi spui ce te întreb. Ce credeți că faceți, tu și Kristin ?

Singele dispăru de pe fața lui Alan. Palmele i se făcură reci și umede. Genunchii i se lăsară.

— Nu știu despre ce vorbești.

J.R. se aplecă, și apropierea aceasta crescu stînjeneala lui Alan. Îi evită privirea și făcu un pas să se îndepărteze.

— Stai liniștit, ordonă J.R. Uită-te la mine. Nu trebuie niciodată să mă minți, Alan. Asta mă deranjează, mă supără, mă face să-mi închipui fel și fel. Revenim la tine și la Kristin ?

— Nu știu nimic...

J.R. dădu din cap o dat și McSween își trimise pumnul în spatele lui Alan, făcîndu-l să cadă la pămînt.

J.R. se sprijini de birou și aşteptă liniștit pînă ce Alan se sculă.

— Vorbește-mi, Alan...

— Indiferent ce ți-a spus Kristin, reuși Alan să gîfiie, nu e adevărat. Nu știu nimic...

— Tu și Kristin, spuse J.R., mirîndu-se că un astfel de cuplu era posibil. Doi oameni mărunți în căutarea viitorului. Ce posezi tu, băiete? Ți-am arătat calea spre o viață bună, sigură și rezonabilă. Tu și Lucy...

Alan se agață de această ultimă speranță.

— Lucy, șpuse el cu vocea răgușită, Lucy a fost de acord să se mărite cu mine...

— Bineînțeles că a fost de acord. Am manipulat-o așa ca să vrea. Dar asta nu ți-a fost destul — Lucy și propriul tău birou de avocat la Chicago. Oh, nu, tu și Kristin a trebuit să conspirați contra mea. Cred că intenționați să-mi faceți necazuri, Alan, și nu pot permite să se întîmple asta. Așa că s-a dus Alan, însurătoarea cu Lucy.

— Nu poți să-mi faci asta!

— Afacerea noastră s-a încheiat. Nu mai ai birou de jurist.

Alan își adună ultimul strop de forță și curaj.

— Nu-ți voi permite să-mi faci asta.

— N-ai de ales. Ai terminat-o aici — vei pleca din Dallas. Mîine la prînz, Alan.

— Cine te crezi? Nu poți să mă tratezi în felul ăsta. Nu poți să-mi faci porcăria asta, nu poți...

J.R. nu făcu efortul să-și ascundă amuzamentul.

— Cum intenționezi să-ți cîștigi pîinea de acum înainte? Ai vreun venit personal despre care nu știu?

— Sînt avocat, unul bun. Voi găsi o slujbă. Voi continua să practic avocatura.

— Nu cred, spuse J.R. apăsat. Sergent McSween, care e pedeapsa pentru viol ?

McSween privi ursuz la Beam : nu mai erau necesare cuvinte.

Beam se simți cuprins de panică.

— N-am violat pe nimeni.

— Îmi închipui că McSween poate veni cu cineva care să mărturisească altfel.

— Îmi înscenați ceva !

— Poți găsi o astfel de femeie, Harry ? îl întrebă J.R. pe detectiv.

— Blondă, brunetă sau roșcată ?

J.R. îi zîmbi lui Alan.

— Înțelegi ce vreau să spun, Alan ?

— De ce-mi faceți asta ? scînci Alan.

— Ai avut de făcut o alegere clară, Alan. Să lucrezi pentru mine sau contra mea. Tu și Kristin ați ales ultima alternativă. În lumea asta, cînd faci o greșeală, trebuie să plătești pentru ea. Acum, dispari din ochii mei. Ești slab și prost și mi-ai lăsat un gust rău în gură.

La ușă, Alan se întoarse, mișcîndu-și ochii înguști de la J.R. la McSween. Cînd vorbi, vocea îi era rece și egală, cu o nuanță de ură.

— N-ai terminat cu mine, J.R. Te bizui prea mult pe sperietoarea asta. Voi găsi o cale să te fac să plătești, să te scot din bîrlogul tău. Într-o noapte, cineva îți va pronunța numele, J.R., și cînd te vei întoarce vei vedea că acela voi fi eu și nu va fi bine de tine, J.R.

McSween încearcă să-l lovească, dar Alan se strecură pe ușă.

— Lasă-l să plece, spuse J.R. Nu e primul care ne amenință, nu va fi nici ultimul.

— Vrei să mă ocup de el ?

— Nu merită efortul, Harry. Nu e periculos, nici unul din ei nu e. Dau numai din gură. Nu sînt genul pentru care merită să-ți bați capul.

— Sper că aveți dreptate, domnule Ewing.

J.R. fu uimit de reacția sobră a detectivului. Se întreba dacă de data asta nu făcuse o greșeală.

— 17 —

— Îmi pare rău, Kristin.

Vaughn Leland repeta aceste cuvinte, de parcă dacă le spunea iar și iar, ceva s-ar fi șters din dezonoare. Din rușine. Din înfrîngere.

— Nu trebuie să fii mîhnit, scumpule, spuse ea automat.

Mintea ei se frămînta căutînd răspunsuri, creînd planuri și comploturi care, la o examinare mai atentă, cădeau unul după altul, strigînd după dreptate. După răzbunare. După victorie.

— Nu mi s-a mai întîmplat niciodată.

— I s-ar fi putut întîmpla oricui.

— Cred că te gîndești că nu e cine știe ce de capul meu.

Ea îi atinse coapsa goală, convingător, după ce, în prealabil renunțase la el ca sursă de plăcere sau profit. J.R. îi dăduse lui Vaughn Leland o lovitură bună, una decisivă. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, el gemu și îi cîntă în strună :

— Bastardul m-a lovit de parcă aș fi fost unul din taurii de la Southfork, m-a călcat în picioare la fel de ușor cum ai trece iarna peste un cîmp însămînțat.

— Nu face atîta caz din asta, Vaughn.

El își puse mîinile pe ea, simțind-o fără pasiune, căutînd în carnea aceea tînără și tare răspunsurile la problemele lui. Ea își schimbă poziția, destul ca să întrerupă contactul. Atingerea lui o ofensa pe Kristin — era atingerea moale și lipicioasă a cuiva cu care nu avea nimic în comun, sau, mai rău, a unui dușman. Dacă bancherul nu i-ar fi fost de ajutor, nu s-ar fi uitat la el nici cît la o necuvîntătoare. Dacă nu Leland, se întreba ea, atunci cine ?

Erau atîția oameni bogați, plini de succes în Dallas. Oameni puternici. Bărbați care s-ar fi bucurat să aibă peste săptămînă la dispoziție o fată tînără și frumoasă. O senzuală care să le umple după-amiezile, o pasionată care să le umple serile. Fără complicații emoționale. Fără pericol pentru rudele existente. Pentru alte iubite. Pentru soții. Pentru mariaje. Și tot ce le cerea în schimb era o bucățică din această putere și bogăție, miza lucrurilor mai importante care urmau să vină. La naiba cu J.R. Ewing. La naiba cu amenințările lui. Se va acupa de problema asta mai tîrziu. Leland se împinse în ea, cu gura lipită de unul din sîni. Intimitatea îi aminti cît de mult timp pierduse cu persoana asta fără de folos : îl dădu la o parte, se ridică în picioare și intră în baie.

— Îmbracă-te, Vaughn ! îi azvîrli ea peste umăr. Se face tîrziu.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd reveni îl găsi încă în pat, încolăcit în poziție fetală, plîngînd de-ți făcea milă.

— Ce voi face ? se jelui el.

— Te poți sinucide, spuse ea ca din întîmplare. Cum a făcut Seth Stone.

— Tîrfă fără inimă !

Ea se îmbrăcă într-o rochie de vară care nu ascundea nimic și o făcea și mai provocatoare.

— Plînsul n-a făcut nimănui nici un bine. Gîndește-te puțin, Vaughn. Ai prieteni, relații, ți-ai păstrat încă slujba. Nu e încă totul pierdut.

Un zîmbet de reptilă apăru la colțurile gurii ei voluptuoase, dar ochii îi erau plați și fără viață.

— Dacă nu te poți sinucide, atunci de ce nu-l omori pe J.R. ?

El sări în picioare.

— Să nu crezi că n-aș vrea s-o fac.

— Dar n-o vei face.

— S-ar putea să-ți fac o surpriză.

— Nu cred că ai forță pentru asta, Vaughn. Acum îmbracă-te. Vederea corpului tău îmi face greață, dacă poți să mă înțelegi.

El își ridică mîna ca și cum ar fi vrut s-o lovească. Ea îl privi și rîse moale cînd el își coborî pumnul. Făcu un gest de concediere, și chiar atunci sună telefonul. Ea ridică receptorul, fără să-și ia ochii de la Leland.

— Da, spuse ea.

— Aici Alan, Kristin. Trebuie să te văd imediat.

— Îmi pare rău. N-am dispoziție, băiete dragă. Porția mea e o dezamăgire pe zi.

— Nu știu ce vrei să spui și nu-mi pasă. E ceva important, Kristin. Referitor la J.R.

Ea privi aprobator la Leland cînd acesta începu să se îmbrace.

— Totul e important. Bine, dacă trebuie să-mi vorbești, fă-o acum.

— Nu la telefon. Voi fi la tine în douăzeci de minute.

— Într-o oră, spuse ea ferm.

— O oră, căzu el de acord și închise.

— Cine era ? spuse Leland, oarecum mîhnit. Următorul ?

— Cineva mai tînăr și mai frumos, Vaughn. Cineva a cărui carieră e în avans, cineva care poate încă să intre în viață ca un bărbat. Te-ai lămurit, iubitule ?

Îi fu imposibil să răspundă.

— Vreau să fac un duș, Leland. Și cînd termin, nu vreau să mai fii aici. Înțeles ?

El dădu din cap, fără să-i întîlnească ochii, încă incapabil să înțeleagă cum s-a putut dezintegra viața lui în felul ăsta. Tot ce fusese, sau voia el să fie, era distrus. Carieră, viață personală, mîndrie : totul dispăruse. Era nerăbdător de a face singurul gest dramatic care l-ar fi putut redresa în proprii lui ochi și transforma iar într-un bărbat adevărat.

Dar cum ?

Exact peste o oră, Alan Beam se prezentă la Kristin. Ea nu era încă hotărîtă dacă faptul de a-i fi permis să-i facă această vizită era o mișcare înțeleaptă din partea ei. Îi admira ambiția, graba lui de a parveni, lăcomia pentru putere și poziție. Totuși, ceva lipsea, un element esențial, pe care nu-l putea decupa și defini ; Alan reușise, în ciuda a orice, să fie mai mic decît ar fi trebuit să fie.

Totuși, Alan fusese în relații strînse cu J.R., și asta conta mult. Credea că poate folosi această relație în folosul ei, pînă cînd Alan deschise gura și-i dădu lovitura fără să o prevină.

Alan se lăsă într-un scaun adînc, cu picioarele îndepărtate și gleznele frînte, cu fața înclinată, sălbatică, încordată.

— J.R. m-a dat afară, Kristin.

Cuvintele explodară adînc în creierul ei, unul după altul. O durere vie o cuprinse brusc. Ameți, de parcă ar fi fost lovită : propria ei viață îi era nedesluşită şi părea că nu era nimic de făcut pentru asta. Aliații ei se transformaseră în tigri de paie, inutili, şi toată bravada lor nu-i mai era de nici un folos acum.

— Ce s-a întîmplat ?

— Lucy a venit la mine şi mi-a spus că-i gata, să se mărite.

— Asta voiai şi tu, şi J.R.

Nu dădu importanță veştilor, conştientă că Alan intenționa să le strecoare pe cele rele printre frînturi.

— J.R. a trimis după mine. Pe unul din teroriştii lui legali...

— McSween ?

— Îl ştii ?

— E periculos. Oricînd e o treabă murdară...

— J.R. mi-a spus că s-a terminat cu nunta. S-a terminat şi cu biroul de avocat de la Chicago. Trebuie să plec din Dallas.

— J.R. intenționează să ne elimine pe toți indezirabilii. Dă-i înainte.

— A aflat despre noi.

— La naiba ! Tu i-ai spus. Îți mut fălcile. Nu puteai să taci ? Nu puteai...

Alan o întrerupse.

— Nu i-am spus nimic. Şmecherul e numai ochi şi urechi şi ştie tot ce se întîmplă în oraşul ăsta. Am sentimentul că ştie despre orice lucru intim pe care l-am făcut vreodată sau am vrut să-l fac.

— Asta înseamnă că eşti terminat aici.

— Poate nu.

Ea se învîrti încolo şi încoace ca într-o cuşcă. Vaughn Leland, Jordan Lee, Alan Beam : toți o dezamăgiseră. Toți continuau s-o dezamăgească.

— Ascultă sfatul meu : dacă J.R. a spus să pleci din Dallas, pleacă !

— Nu-i el așa de isteț, Kristin. Nici atît de tare. Intenționez să-mi iau revanșa.

Ea îl privi, și lui i se păru că se scufundă în fața ochilor ei, făcindu-se tot mai mărunt, și mai mărunt, o amintire pitică a bărbatului care fusese odată. Nu mai era, știa asta, nimic de spus. Alan Beam își realiza inutilitatea cel puțin atîta cît și ea.

— Mulțumesc că ai venit, Alan, spuse ea formal, conducîndu-l la ușă.

— Ascultă, spuse el atingînd-o. Tu și cu mine, noi sîntem cumpliți împreună. Nu-i nici un motiv s-o lăsăm baltă. Putem încă să mai fim o echipă, în pat și în afară. Ești tînără, abilă și plină de vigoare. Îi sîntem superiori lui J.R., și-l vom învinge.

Ea deschise ușa.

— J.R. Ewing merge cu două viteze, Alan ; treaz, cu ochii larg deschiși — și adormit. Cel mai adesea cu ochii larg deschiși. Și nu sînt sigură că doarme vreodată. Ai zăbovit mai mult decît se cuvine, Alan. Trebuie să mă gîndesc la ceva important, și sinceră să fiu, scumpule, îmi stai în cale.

Îl conduse pe hol și închise ușa ferm, irevocabil, după el.

Bobby intră în apartament și privi în jur de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ți-ai lăsat amprenta aici, Kristin, spuse el în loc de salut.

— Mă bucur că-ți place, Bobby. Pot să te servesc cu ceva de băut ?

— Poate o bere, dacă ai.

— Știu ce-ți place Bobby. Mi-aduc bine aminte.

Se întoarse cu două Lone Stars pe o tavă.

— Să torn ?

— Mă servesc singur, mulțumesc.

Își turnă o porție bună și se făcu comod.

— Trebuie să-ți spun, Kristin, că telefonul tău a fost o surpriză.

— Nu pentru mine, Bobby.

Se așeză alături de el pe canapea. Aproape, dar nu foarte aproape. Se pregătise cu grijă pentru această întîlnire, făcîndu-se atrăgătoare, fără să fie ostentativă. Purta un capot lung pînă în pămînt, de casă, de la Lord comp. Taylor, care îi venea de minune și reușea să-i facă farmecele întru totul eficiente. Lasă-l să se mire, era ideea ei. Lasă-l să devină curios. Lasă-l să vrea să știe mai mult.

— M-am gîndit mult de tot la tine în ultimul timp.

El se hotărî să sară peste asta și mai bău din bere.

— Niciodată n-am uitat cum a fost împreună, spuse ea.

— Cum a fost, Kristin ?

Ea zîmbi, plină de regret.

— Poate că a fost doar pentru mine, nu pot fi sigură acum. Dar cînd mă gîndeam — ei bine, întotdeauna mi-am imaginat că au fost sentimente fierbinți de ambele părți.

El se întoarse cu fața la ea.

— Nu știu de ce mă bate gîndul că vrei să obții ceva, Kristin.

N-aveai cum să încerci să faci pe subtila, să i-o retezi sau s-o iei pe ocolite cu frățiorul Bobby. El nu era J.R., să fie jucat. J.R. se bucura de joc tot atît de mult ca de rezultat ; Bobby era direct, onest, puternic și drept.

— Te vreau, Bobby, spuse ea moale.

El examină eticheta de Lone Star de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Asta ridică pe puțin două probleme grave, cum văd eu lucrurile.

Ea îi atinse obrazul, îi trasă linia fălcii de la ureche la bărbie, îi mîngîie delicat gura.

— Ești un bărbat foarte frumos, Bobby Ewing, și oricîte probleme s-ar ivi, nu vor sta între noi.

— Una, punctă el. Tu și J.R.

Ea se strîmbă.

— Asta s-a terminat.

— Oh ?

— Absolut, pozitiv, complet terminat.

— Cînd s-a întîmplat ?

Ea își țuguie buzele.

— Nu pot să-mi amintesc dacă a fost vreodată ceva între mine și J.R.

— A doua problemă, spuse el. Sînt un om însurat.

Ea își țuguie buzele.

— Bobby, se răsti ea. În nici un fel nu-ți pretind să fii un virgin naiv cînd ești departe de fermă. Am fost și eu acolo. Am stat destul ca să văd ce-i bun și ce-i rău acolo. Ca să știu ce vreau de acolo și de ce am nevoie. Pe tine te vreau, de tine am nevoie.

— Mă flatezi, Kristin. Dar ideea aceea îndrăzneață încă mai stăruie în mine. Ce urmărești, Kristin ?

— Orice fată ar alege un bărbat ca tine, Bobby Ewing. Și iată că practic am năpădit pe tine, fără rușine, și tot o ții una și bună — ce urmăresc ? Ți-o spun — pe tine. Doar pe tine.

— Ce a pus capăt relației tale cu J.R. ? Îl cunosc, cred că te cunosc puțin și pe tine. Nici unul din voi n-ar

fi renunțat bucuros la o afacere bună. Ce a făcut să nu mai fie o afacere bună ?

Ea se sprijini de el, cu pieptul ei plin și greu în umărul lui, cu buzele mișcîndu-i-se pe obraz.

— Nu vrei să termini cu limbuția asta și să începem să ne sărutăm și să ne îmbrățișăm, să ne prostim un pic, eh ?

— Mă tentezi, Kristin. Sigur mă tentezi.

— Dă-i drumul, scumpule. Îi duse mîna la pieptul ei și gemu la atingere.

Îi mîngîie pieptul, lăsîndu-și pentru scurt timp degetele agățate de cureaua lui, apoi coborîndu-le.

— Ah, puiule, uite ! Știam că simți la fel.

El se ridică.

— Ești o femeie frumoasă, Kristin, și eu sînt un bărbat normal. Dar nu te înșela, luîndu-te după reacțiile reflexe. Am trecut odată prin asta, ai jucat tare, de parcă eu aș fi fost începutul și sfîrșitul timpului pentru tine. N-am crezut asta atunci, n-o cred nici acum.

Ea își înăbuși mînia. Nu putea totuși permite să și-l facă dușman. Un aliat printre Ewingi era vital pentru viitorul ei. Dacă sexul nu-l putea da pe Bobby de partea ei, poate că adevărul da.

— E-n regulă, spuse ea. Urmăresc ceva. Dar asta nu-mi schimbă sentimentele, Bobby. De cîte ori mă vei dori, tot ce vei avea de făcut va fi să mă atingi și să mă ții în brațe. Mi-ai luat mințile, efectiv mi le-ai luat.

— O.K. Acum, ce urmărești ?

Ea se îndreptă.

— J.R. mi-a poruncit să părăsesc Dallasul.

— De ce, nu poate să facă asta !

— I-am spus și eu, dar el a insistat.

Bobby rîse fără umor.

— Frățiorul mai mare crede probabil că Dallasul mai este încă un orășel de văcari și el e șerif peste toți nemernicii.

— Sper că nu sînt unul din nemernici, Bobby.

— Cu cît trăiesc mai mult, cu atît sînt mai puțin sigur care sînt șnapanii. Poate că toți sîntem. Poate că e doar un mit povestea cu cei buni care învinge în final. Poate că e doar o problemă legată de cine are mai mulți mușchi și cine scrie cărțile de istorie. De ce s-a întîmplat asta, Kristin ?

— Oh, lui J.R. i-a intrat în cap că încerc să-l împiedic de la ceva. Ceea ce nu-i deloc adevărat. Întotdeauna i-am fost loială, lui, la toți Ewingii, lui Ewing Oil. La urma urmelor, fac parte din familie.

— Așa că ai venit după mine.

— Am nevoie de un prieten la curte, Bobby.

— La Southfork, vrei să spui.

— Exact. J.R. mă gonește din oraș, din familie, din propriul meu viitor. Vreau să rămîn aici, să fac ceva bun pentru mine.

— Înțeleg. Cum te pot ajuta ?

— Dacă îmi ții partea contra lui J.R....

— Nu știu dacă pot face asta, Kristin.

— De ce nu ? Nu-l iubești mai mult decît mine. J.R. e meschin și putred, Bobby. Toți știu asta. Și tu.

— Poate că e așa. Dar e un lucru pe care l-ai trecut cu vederea...

Ea își stăpîni bătăile inimii.

— Că și eu sînt un Ewing. J.R. și cu mine sîntem o familie și vom fi întotdeauna...

— 18 —

În dimineața următoare, Bobby se întorcea devreme la Southfork. Opri mașina și stătu să se uite la un punct nevăzut din mijlocul spațiului, de parcă era transfigurat de viziunea demonilor interiori. Imaginile defilau cu repeziciune pe oceanul minții lui, fără ordine sau coerență intelectuală, amintiri ale unor evenimente dintr-un trecut îndepărtat, sau de curînd uitate, cuvinte încă vii și mușcătoare, așa cum le trăia el. Prea mult, prea repede. Viața se desfășura iute, cu o viteză care întrecea abilitatea lobilor săi frontali de a accepta, a înțelege și a categorisi-o ca satisfăcătoare. Se întinse după ziarul de pe scaunul de lîngă el. Titlurile îi săltau în fața ochilor, simboluri negre ale unei vieți care o luase razna. Ale unor vieți trăite fără moralitate sau preocupări spirituale. Fără Dumnezeu, și cu o lege transmutată printr-o prestidigitație filozofică pervertită într-o nevoie organică de a face rău prietenilor și vecinilor, în eterna luptă pentru profit și putere. Roata morii care te forța să mergi tot mai repede și mai repede, în loc să te oprești.

Coborî din mașină și rămase nehotărît. Dar dacă J. R. avea dreptate? Dacă avea dreptate să-și atingă scopurile, indiferent de mijloace? Dacă avea dreptate să considere vechile căi depășite și inutile: loialitate, prietenie, decență personală. Toate acestea, care în tre-

cut erau valori umane, căzuseră în desuetudine, deveniseră inutile, un bagaj antic acum, prea stînjenitor ca să-l mai care cineva ?

O atîtătoare imagine a lui Kristin îi veni în minte, și un fior plin de dorință îl străbătu. Cei mai mulți bărbați ar fi profitat de ocazia de a face dragoste cu ea. De a se împărtăși din toate felurile secrete în care o femeie precum Kristin evoca și promitea. Kristin Shepard nu era creată atîta pentru dragoste, cît pentru ca să facă dragoste, pentru momentele fierbinți din semiîntuneric, cu clipe de refuz, întotdeauna prezente în umbră. Încleștarea cu trupul acela gol și lubric ar fi dat drumul frîielor acelei părți din el — partea aceea care nu lipsește din nici un bărbat, era convins — care nu aduce nici mîndrie, nici onoare, nici speranță, numai deznădejdea senzațiilor trecătoare și a dorințelor întunecate.

J. R. nu-și făcea astfel de gînduri, știa asta. Nu avea astfel de îndoieli. Nu-și punea astfel de probleme. Ceea ce dorea, se zbătea să obțină. Și obținea în felul lui. Specula, amenința, lingușea. Încheia tîrguri. Legea pieței îi guverna comportamentul, și cînd aceasta se dovedea prea restrictivă, J. R. își făcea propriile sale legi. Nici un preț nu era prea mare pentru el cînd voia ceva, și indiferent ce urmărea întotdeauna obținea un profit extraordinar de ridicat față de ceea ce investea. J. R. știa cum să participe la joc, J. R. știa cum să învingă.

Bobby intră în casă. În sufragerie, tatăl lui și J. R. beau ceva înainte de masă. Bobby îi azvîrli tatălui său ziarul și luă paharul din mîna lui J. R. Bău și se strîmbă.

— Ai văzut ziarul de seară, tată ?

Jock, ai cărui ochi reci, virili, nu scăpau nimic, îl măsură pe Bobby de sus pînă jos, înainte de a privi prima pagină.

— Ce-i asta ? spuse el automat.

Bobby citi titlul :

— „Împrumuturile frauduloase ale unui bancher — Scandal — Fuga lui Vaughn Leland — Investigații în curs."

— Ce va să zică asta ? spuse Jock.

De mult se gîndise și el să-și facă timp să analizeze ce s-a întîmplat de fapt, pentru a putea face față informațiilor neașteptate, să găsească soluții adecvate.

— Asta înseamnă că Vaughn a fugit, spuse Bobby.

Își termină paharul și se duse după altul.

— E ușor să faci asta, frățioare, spuse J. R.

Se uită la ziar.

— Vaughn n-a fost niciodată o persoană puternică. Bobby se răsuci spre el.

— Asta este, J.R. Asta-i ultimul tău cuvînt pe această temă ? Vaughn Leland nu a fost puternic. Seth Stone a fost un laș. Acesta e prea prost ca să facă față jocului, iar celălalt nu e destul de prost.

— Ce tot bălmăjești acolo, Bobby ? spuse J.R.

Bobby se străduí să-și înăbușe mînia cumplită, s-o trimită înapoi în ungherul întunecat de unde răsărise.

— Nu vedeți ce se întîmplă ? J. R. ? Tată ? Seth și Leland, oamenii ăștia erau prietenii noștri. Parteneri de afaceri. S-au ruinat, nu mai sînt capabili să dea nas cu prietenii lor, cu familiile lor. Unul mort, altul fugit. Asta intenționai, J. R. ?

— Bobby... spuse Jock, prevenitor.

— E-n regulă tată, Bobby, în momentul ăsta, bea. Puțin cam mult, puțin cam repede. Sînt obișnuit cu felul ăsta de comportament...

Buzele lui J.R. erau subțiate și batjocoritoare cînd termină de vorbit.

Bobby făcu un pas lung și amenințător în direcția lui.

— Bobby, spuse Jock ajungîndu-l.

J. R. se dădu la o parte, urmărindu-și fratele cu precauție.

— Lasă-mă să-ți spun, Bobby. Oamenii nu trebuie să joace dacă nu pot suporta să piardă.

— J. R., spuse Bobby, apăsînd pe fiecare silabă. Tu ești inima a tot ce s-a întîmplat.

— Sînt un om de afaceri.

— Ești un pirat.

Jock îi întrerupse.

— Ascultați aici, amîndoi. Aici e casa mea și sîntem o familie.

J. R. prinse putere.

— Îl aperi pe Vaughn Leland, Bobby ? Lasă-mă să-ți amintesc că ne-ar fi dat bucuros afară din casă. Nu s-a gîndit de două ori cînd a fost vorba să ne ia dreptul de răscumpărare a ipotecii Southforkului, ai uitat asta ?

— N-am uitat că tu ai fost acela care a ipotecat acest ranch.

J. R. își păstrase capul pe umeri, nu era nici încurcat, nici tulburat.

— De data asta zarurile s-au schimbat. Leland e un vultur, și indiferent care sînt necazurile lui, nu se va mai putea folosi de alte păsări care să-i servească de pradă.

Bobby îl lovi, fără să aibă intenția asta :

— J. R., i-ai spus tatei că avem un nou partener ?

Dacă privirea ar fi putut ucide, J. R. și-ar fi trimis fratele pe lumea cealaltă.

— Ce vrea să zică asta ?

Ochii lui fugeau de la Bobby la Jock și înapoi.

— Despre ce vorbești ? spuse Jock.

— Documentul, J. R.

Bobby își luă o poziție de apărare, nu prea bucuros de calea pe care o alesese, dar hotărît să ia taurul de coarne.

Jock scutură din cap ca un leu supărat, care alungă niște muște supărătoare.

— Ce document e ăsta, fiule ?

— Hîrtia pe care ați semnat-o tu și Digger, tată.

Jock mormăi :

— La naiba, Bobby, spune-o cu cuvinte pe care să poată omul să le înțeleagă. Documente, hîrtii. Ce are Digger de-a face cu toate astea ?

Atît de mult și atît de puțin, se gîndi Bobby. Docherul ăla patetic trăise o viață dură, avusese parte de o moarte dură, toate fără să fie necesare. Lucrul pentru care se zbătuse atît de mult și atît de dur era al lui, legal și moral, dar el niciodată nu știuse asta. Tot ceea ce dorise vreodată și era îndreptățit să aibă, îi fusese luat. Acum, J. R. intenționa să facă aceeași nedreptate copiilor lui.

— Hai s-o auzim, Bobby ! spuse Jock, cu vocea ridicată și fața lui veștedă îmbujorată.

— Nu te enerva, tată, spuse J. R. precaut și ingenuu. Se pare că Cliff a dat peste un document vechi — nu cine știe ce mare lucru.

Bobby se uită drept în ochii tatălui său :

— Îți amintești că ai semnat o hîrtie prin care împărțeai Ewing 23 cu Digger Barnes ?

Jock se încruntă și încercă să-și amintească.

— La naiba, Bobby. Digger ăsta și cu mine am semnat mai multe hîrtii decît puțurile pe care le-am săpat. Poate că memoria m-a mai lăsat. Uneori simt că am capul gol ca un pai de supt limonadă. Lămurește-mă, băiete.

— Acest document l-a făcut pe Digger partener la Ewing 23 împreună cu moștenitorii lui. Ceea ce înseamnă că ei ne sînt parteneri la cîmpul petrolifer.

— Pamela ?

— Da, și Cliff Barnes de asemenea.

— Cliff ! Partenerul meu ! Mai degrabă m-aș duce dracului învîrtindu-mă, decît...

J. R. făcu un pas spre taică-său.

— Nu-i nevoie să-ți bați atîta capul cu asta, tată. Ca întotdeauna, am avut grijă de Cliff Barnes.

— Ai avut grijă de el ! spuse Bobby neliniștit. Asta-i o hîrtie legală, Cliff e un partener.

J. R. începuse să se amuze.

— Da, cred că este, frățioare. Doar că este un partener într-un cîmp neproductiv.

— Neproductiv ? spuse Jock.

— Despre ce naiba vorbești ? spuse Bobby. Chiar eu am deschis cîmpul ăla.

— Și eu, ripostă J.R., deliberat l-am închis. Nici un puț nu mai scoate petrol în Ewing 23.

Mînia răbufni iar în Bobby. Palmele i se strînseră pumni, buzele se traseră peste dinții încleștați.

— Cine ți-a spus să faci asta ?

— N-a fost nevoie să-mi spună nimeni, frățioare. J. R. ia singur hotărîri, dă singur ordine. S-a făcut, e un fapt de viață.

Bobby i se adresă tatălui său :

— Mi-ai dat mie autorizația să deschid cîmpul acela, să încep să scot petrol. Nimeni nu are voie să-l închidă fără acordul meu.

— Ai fi vrut să-i avem parteneri ? spuse J. R. zeflemitor.

— La naiba, știi bine că nu ! Dar dacă Cliff are dreptul legal la profit, atunci, pentru Dumnezeu, trebuie să-l acceptăm.

— E drept, asta, tată ? spuse J.R.

Jock își inspectă vîrfurile cizmelor de piele neagră Tony Lama. Nimic nu mai era ușor, nimic nu mai era simplu. Poate că era depășit de timp. Poate că era mai bine să fi împărțit proprietățile Ewing, să-l lase pe Bobby să-și vadă de partea lui și pe J. R. de rest. Poate. Dar nu era încă momentul.

— J. R. a făcut bine, spuse el.

— Ești de acord cu ce a făcut ?

— Nu vreau să-l am în nici un fel pe Cliff partener.

— Dar e o greșeală...

Vocea lui Jock căpătă o notă dură :

— Și eu aș fi făcut la fel.

Bobby se retrase, de parcă n-ar mai fi putut să rămînă aproape de tatăl și fratele său.

— Sînt înspăimîntat că tu ai spus asta, tată. J. R., ești un blestemat, și cineva te va face să plătești pentru crimele tale. Un nenorocit te va scoate din bîrlog în sînge și durere într-o zi.

— Nu tu, frățioare.

Bobby se opri în drum spre ușă.

— Nu-ți forța norocul, J. R. Și eu sînt un Ewing, amintește-ți. Am partea mea din zgîrcenia și meschinăria Ewingilor. Ghicește ce sînt capabil să fac, J.R., și că poți să pierzi.

Bobby plecă.

J. R. își desfăcu mîinile a resemnare.

— Tată, cred că Bobby e prea slab pentru unul de-ai noștri. Și-a pierdut firea. Ce am auzit acuma, tată, nu-mi sună ca de la un Ewing adevărat...

Incapabil să răspundă, Jock se întoarse și plecă. J. R. îi luă tăcerea drept consimțămînt, și se mai servi cu un pahar, ca să sărbătoarească.

Pam se îmbrăca pentru cină cînd Bobby dădu buzna în cameră. Ochii îi erau îngustați și gura strîmbă.

— Ce s-a întîmplat ? spuse ea, ridicîndu-se să-l întîmpine.

— Cinci minute în aceeași cameră cu J. R. și mă simt de parcă m-am bălăcit într-o cocină.

Ea încercă să-l îmbrățișeze, dar el se feri.

— Ce s-a întîmplat, Bobby ?

— Încă nu pot să cred.

— Ce să crezi ? N-am idee despre ce vorbești.

— În sfîrșit, am aflat unde stă tata...

— Jock ?

— Exact în spatele lui J. R., indiferent de cît de murdare ar fi trucurile lui. La naiba, familia asta începe să se destrame pe la cusături !

— Care-i problema ?

— Puțurile pe care le-am deschis. Ewing 23.

— Ce treabă au ei cu asta ?

— Se pare că fratele meu a închis puțurile alea cînd a aflat că tu și fratele tău aveți dreptul la cincizeci la sută din profituri. De capul lui. Și — aici e punctul fierbinte — tata a aprobat. Mi-e groază să mă gîndesc la la asta, dar trebuie s-o spun cu voce tare — tata nu e mai bun decît J. R.

— Nu crezi într-adevăr asta, Bobby.

— Pe dracu' nu cred ! Sînt sătul, Pam. Dacă mai stau la Southfork nu știu ce sînt capabil să fac.

— Ce vrei să faci ?

El o privi adînc în ochi, încercînd să descopere ce simțea ea, ce gîndea. Dădu în gol : de nicăieri, nici un ajutor. Hotărîrea trebuia s-o ia de unul singur : și o luase.

— Mîine dimineață, Pam. Primul lucru, plecăm de aici. Părăsim Soutforkul o dată pentru totdeauna.

Ea scutură din cap.

— Nu dorești asta.

— Credeam că vei fi încîntată.

— Ce simt eu, nu contează, Bobby. Nu referitor la ceva atît de important. La urma urmelor, tu ești un Ewing. Asa e familia ta.

— Nu. Nu mai este... nu este. Trebuie să plec de aici, acum. Acum, cît încă mai fac deosebirea dintre bine și rău.

Ea îl cuprinse cu brațele, strîngîndu-l tare.

— Ascultă de sfatul pe care mi l-ai dat așa de des. Așteaptă. Răcorește-te. Dă-ți timp de gîndire.

— Nu. Voi termina cu toate învîrtelile și afacerile și trucurile murdare pe care nu le mai pot tolera. Mă depășesc. Plec mîine dimineață. Sper că vii cu mine.

Ea nu știu ce să spună. După expresia feței lui, Pam știa că nu e posibil să-l facă să se răzgîndească în nici un fel. Și următoarea hotărîre trebuia s-o ia ea. Singură.

PARTEA A VI-A

FAMILIA EWING

IERI

— 19 —

Cu cîteva luni mai înainte, într-o dimineață proaspătă, sub cerul albastru al Texas-ului, Valene Ewing se întorcea la Dallas. Venea într-un automobil închis și prăfuit, de tip vechi. Suportase cîmpiile Kansasului, bătuse autostrăzile dintre state, intrase în labirintul pantelor și trecuse peste foile de trifoi, care în curînd urmau să fie strivite de primul trafic al zilei. Dar acum, drumul era bun și era ușor de condus.

Totuși, fiecare parte a trupului îi era încă tensionată. Mîinile ei țineau strîns volanul, în ciuda eforturilor de a se relaxa. Degetele i se îndoiau și ochii îi clipeau în strălucirea dimineții. Să se întoarcă acasă în felul ăsta, stîrnea în ea o furtună de sentimente diferite. Și de frică. Frica se cuibărise în ea și o solicita peste puteri.

Ce ciudat că trebuie să se gîndească la Dallas ca la „acasă". De fapt, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. O casă era ceea ce îi lipsea. Un loc sigur și confortabil, un loc plin de viață, de căldură și afecțiune, care să-i dea sentimentul că îi aparține. Dallas era pur și simplu o stație de pe drum într-o călătorie spre — ce ? Singurele răspunsuri care veniră o înspăimîntară și mai mult, și fu tentată să se întoarcă, s-o apuce pe alt drum. Sau

să se oprească la o oarecare distanță, într-o altă parte a ținutului. Să ia totul de la cap. Singură.

Dar înțelesese că asta era imposibil.

Cam în același timp, Pam Ewing, îmbrăcată în blugi și o cămașă Levi decolorată, era pe drum, de la casa din Southfork spre grajduri.

În spatele unui gard de lemn, vopsit în alb, doisprezece cai păsteau. Sforăiturile și nechezăturile salutară soarele nou care-și răspîndea căldura peste prerie, și mica herghelie se strecură ca un singur animal pe poartă, ca să se împrăștie pe suprafața țarcului, cu coamele și cozile fluturînd.

Pam îi urmări cu privirea. Deși ochii ei urmăreau bidivii alergînd, mintea i se întorcea înapoi, în camera copilului din casa mare. Înapoi, la John Ewing III, fiul lui Sue Ellen și al lui J. R. Numai că atît J. R. cît și Pam știau că nu el era tatăl. Onoarea asta îi revenea fratelui lui Pam, Cliff ; ceea ce însemna că micul John, ca și Cliff, ca și Pam, purta blestemul neurofibromatozei, teribila povară genetică ce trecuse de la un Barnes la altul.

Profund îngrijorată pentru micul John, Pam își făcea griji și în privința ei, a lui Bobby și a oricărui copil pe care ei l-ar fi putut avea. Va purta și el blestemul ăsta ? Va fi viața lui inevitabil scurtă ? Ori va supraviețui pînă la maturitate și va transmite boala urmașilor săi ? Cînd se va termina o dată cu asta ? Se va termina vreodată ? Un fior îi cutremură corpul, și lacrimi îi izvorîră din ochi. Nu-l auzi pe Ray Krebs venind în urma ei.

— Vrei să-ți înșeuez un cal ?

Vorbea o texană moale și tărăgănată și era un bărbat slab și osos, de un remarcabil farmec personal. Cu un aspect pe care nici unul din cei ce făceau reclamă la Marlboro nu-l avusese vreodată, un cowboy în toată legea, înalt și puternic. Era tipul perfect al unui om care aparținea unui ranch, care trăia printre cai și vite, prin soare și ploaie, mirosind a piele. Un tip rar chiar și pentru Texas, cum își dăduse seama Pam.

— Oh, bună dimineața, Ray.

— Îmi pare rău, nu voiam să te tulbur.

— Eram doar pierdută în gînduri.

— Nu-i nimic rău în asta. Călărești un cal și urmărești o cireadă de vite păscînd și mintea ți-o ia razna de capul ei zi și noapte.

— Bănuiesc că viața de cowboy e tristă.

— Ești deseori singur, dar nu întotdeauna trist.

— Dumnezeule ! spuse ea. Ești profund, Ray.

El se îmbujoră.

— Voiam doar să spun că dimineața e cel mai potrivit timp ca să gîndești.

— Sînt de acord...

— Referitor la cal...

— Oh, nu. Nu, mulțumesc. Altă dată.

— Cînd vrei.

Pam se întoarse spre casă.

— Cum îi mai merge micuțului John ?

Ce voia el să spună prin *asta ?*

Dar fața lui veștedă nu arăta că recursese la un tertip. Ray Krebs nu era omul care să disimuleze, și cu siguranță că ar fi întrebat dacă voia să știe ceva.

— Copilul, spuse ea, încercînd să-și adune gîndurile. E bine, foarte bine. Trebuie să vii să-l vezi.

— Bine, aș putea face asta într-o zi. Chiar că aș putea.

— La revedere, Ray.

Pam se îndepărtă.

El își ridică pălăria uzată, Stetson, în direcția ei.

— Petrecere frumoasă, doamnă...

Pe patio-ul de la casa mare, doi servitori pregăteau micul dejun, pe o masă lungă din fier și faianță mexicană. La distanță de cincisprezece pcioare, Bobby plonja în bazin și înota cu mișcări puternice și sigure. Continuînd să înoate, o urmărea pe Pam, cum se întorcea de la grajduri. Cînd termină, se cățără pe marginea bazinului. Pam se apropie și îi azvîrli un prosop. Bobby începu să se șteargă.

— Bună dimineața, spuse el.

— Bună dimineața.

Nu numai spațiul fizic îi despărțea în dimineața asta, și Pam credea că el era tot atît de conștient ca și ea de acest lucru.

— Ai dormit bine ?

El o privi scurt.

— Am fost surprins că deja te sculaseși și plecaseși înaintea mea în dimineața asta.

— Am avut o noapte rea...

— Știu. M-am trezit pe la trei și tu nu erai acolo.

Ea privi în depărtare. Orizontul părea atît de departe, atît de neatins. Totul în Texas sugera distanța și despărțirea, de parcă intimitatea era un defect ce provenea dintr-o tradiție îndepărtată.

— L-am auzit pe micul John plîngînd...

— Și te-ai dus la el ?

— M-am dus la el.

— Știu, spuse el agresiv. Te-am văzut în dormitorul copilului.

— De ce n-ai intrat ?

— N-am vrut să deranjez. Era o imagine așa de frumoasă — tu, ținînd copilul în brațe.

— Încercam doar să-l fac să adoarmă iar.

Bobby își cîntări cu grijă vorbele :

— Micul John are o doică, Pam. Are și o mamă.

— Știi cum e Sue Ellen...

— Da, știu. Dar aici e ceva ce mi se pare că nu știi tu.

— Și anume ?

— Micul John nu e copilul nostru.

— Nu e frumos să pui problema în felul ăsta.

— *Frumos?* Frumos ar fi să încerci să adormi copilul *nostru*, nu pe al cumnatei tale.

— Am hotărît să așteptăm. Știi asta.

— *Noi?* Oooh ! Noi am hotărît să avem un copil. Tu ai hotărît să aștepți. Și cel mai rău e că nu știi de ce. Te văd cu micul John. Realizez că ai grijă de el, că-l îndrăgești. Asta trebuie să fie motivul pentru care nu vrei să avem copilul nostru.

— Nu e așa. Nu e adevărat că nu vreau să avem copiii noștri.

— Atunci spune-mi ce-i ?

Înainte ca ea să poată răspunde, Jock și Miss Ellie apărură pe patio. Jock îi salută :

— Bună, Bobby... Pam !

— Bună dimineața, spuse Bobby.

— Bună dimineața, spuse Pam.

— Cred că ar trebui să ne alăturăm lor pentru micul dejun.

— E-n regulă. Dar, te rog, nu fi supărat pe mine. Încearcă să înțelegi.

— Încerc. Dar nu înțeleg, și cred că nici nu voi fi capabil pînă ce ai să-mi explici.

— Putem să vorbim altă dată despre asta ?

— Avînd în vedere împrejurările, îmi închipui că așa va trebui să facem.

Pînă să ajungă ei la patio, Jock și Miss Ellie își începuseră masa de dimineață. Jock mînca iute, cu plăcere, de parcă ar fi făcut provizii pentru o zi lungă de lucru.

— Mai încet, îi spuse nevastă-sa. Te înec cu mincarea

— Nu-i timp să trîndăvim, femeie. Trebuie să mergem în cîteva locuri.

— Dar magazinele nu se deschid pînă la zece.

— Știu. Dar la viteza cu care ronțăi tu, nu vom fi la Dallas înainte de prînz.

— Nu cred că asta contează. Cred că nu mai e nevoie să-i cumpărăm nimic copilului.

— Nimic ! Cum, eu doar abia am început.

— Îl răsfeți.

— Am făcut același lucru cu Bobby și a ieșit foarte bine, nu-i așa Pamela ?

— De-a dreptul nemaipomenit, spuse ea automat, privindu-l pe Bobby cum își turna cafea. Bine, vă las, sînt de serviciu la magazin.

Bobby mormăi un la revedere fără s-o privească, și ea plecă. Nici unul din părinții lui nu păreau să observe că ceva nu mergea.

— De ce nu mănînci tot, fiule ? spuse Jock.

— Nu-mi e prea foame, tată. Oricum, mă duc la Little Creek, cu Ray.

— Probleme ?

— Doar să încărcăm un stoc. Ne vedem mai tîrziu.

Pe drum, trecu pe lîngă J. R. care venea la micul dejun. Dădu din cap și trecu mai departe. J. R. se duse direct la bufet, începînd să-și pună mîncare în farfurie.

Maică-sa îl privi un moment :

— E ceva rău, J. R.

— Rău, mamă ? De ce ar trebui să fie ceva rău ?

— Cu cît ești mai supărat, cu atît mănînci mai mult.

J. R. se așeză pe un scaun gol și-și examină farfuria. Un zîmbet trist făcu să i se ridice colțurile gurii.

— Nu mi-am dat seama că nu pot să mănînc singur tot cîrnatul ăsta. Interesant că nu mi-e foame în mod deosebit.

Jock își ridică ochii.

— Aici e ceva ce trebuie să știm. Merge bine treaba la birou ?

— Ca de obicei, tată. Încercam doar să-mi închipui cum aș putea scăpa de Cliff Barnes.

— Te pot ajuta cu ceva ?

— Mă descurc singur, spuse el repede.

Nu voia ca Jock să vină la birou, să i se uite peste umăr, să-i subminez autoritatea.

— De fapt, spuse el ca din întîmplare, mă întîlnesc azi cu niște avocați să vorbim despre asta.

— Uite ce-i, spuse Jock. Voiam să mergem în oraș să facem niște cumpărături, dar treaba asta s-ar putea să fie mai importantă. Poate voi veni la birou pentru întîlnirea aceea.

— Nu-i nevoie, tată.

Miss Ellie îl privi scurt.

— Tatăl tău se ocupă de Ewing Oil de atîția ani, J. R. Nu-i dispreţui ajutorul.

— Da, mamă. Numai că discuția aia avocățească pare să fie mult prea neinteresantă.

— Adevărat, consimți Jock.

J. R. dorea să pună punct, și cînd Lucy apăru pe patio, fu bucuros de această întrerupere.

— Bună dimineața la toată lumea! spuse ea cu exuberanță.

— Ești în mod sigur într-o stare excelentă în dimineața asta, Lucy, spuse J.R.

Ea se repezi la scaunul în care stătea Jock și-l sărută pe obraz.

— Bună, scumpo, spuse el.

— Pari în al nouălea cer în dimineața asta, spuse Miss Ellie.

— Sînt. Finala pentru trupa veselă are loc în după-amiaza asta. Sînt sigură că voi reuși.

— Ce-i asta ? spuse Jock.

— N-am știut niciodată că ai încercat, spuse Miss Ellie.

Lucy zîmbi fericită.

— N-am vrut să spun nimănui pînă n-am văzut ce pot face.

— Păi, spuse J. R. tărăgănat, asta e ceva frumos. Poate că ar trebui să te oprești la universitate în după-amiaza asta, tată, s-o încurajezi pe Lucy.

— Oh, nu, i-o întoarse ea brusc. Aș fi prea nervoasă dacă bunicul ar fi acolo.

Miss Ellie nu-l scăpa din ochi pe J. R.

— Printre altele, tatăl tău o să treacă pe la birou în după-amiaza asta. Dă-mi o șansă să mă ocup singură de treburile gospodăriei.

— Asta așa e, spuse J. R., cu veselie forțată. Așa că să treacă.

Lucy bău niște suc și se îndreptă spre mașina ei.

— Urați-mi noroc !

Toți îi urară. Jock o privi cum șofează.

— Bună treabă că-l avem acum pe micuțul John. Se pare că mica noastră Lucy a crescut și se descurcă singură...

Miss Ellie, cu un bloc de desen în mînă se hotărîse să facă niște schițe în spatele casei, aproape de grajduri. Afară, pe patio, se opri s-o salute pe Sue Ellen, care era în drum spre casă.

— Bună dimineața, draga mea.

— Bună dimineața, Miss Ellie.

— Cum te simți ?

— Destul de bine, cred. Mă duceam în casă să citesc ceva.

— E o zi așa de frumoasă. De ce nu vii cu mine ? Tu citești, eu fac schițe. Ia-ți cartea. Mi-ar place să mă însoțești.

— Nu cred că sînt încă pregătită pentru asta, Miss Ellie. De fapt, intenționam să citesc ca să pot adormi.

— Sue Ellen, nu vreau să te forțez. Înțeleg prin ce experiență ai trecut, dar sper că nu vrei să te închizi în casă toată ziua ?

Sue Ellen nu lăsă să se arate nimic pe fața ei frumoasă.

— Scuză-mă, Miss Ellie. Cred că l-am auzit pe copil.

Miss Ellie o privi mergînd. Dacă Sue Ellen îl auzise pe copil asta fusese doar închipuirea ei. Miss Ellie se întoarse și-și continuă drumul către grajduri. Se așeză confortabil aproape de unul din șoproane și începu să deseneze peisajul, cînd veni Bobby, călărind. Sări de pe cal și-și întîmpină mama cu un sărut pe obraz.

— Tata este ?

— Nu. De ce ?

— Voiam doar să călărim doi cai din herghelie. Credeam că va fi încîntat.

— Bine. Dar s-a dus în oraș. El și J.R. au o întîlnire.

— Pariez că J.R. e teribil de măgulit.

Miss Ellie îi zîmbi cu zîmbetul pe care i-l cunoștea atît de bine. Ea și Bobby îl vedeau la fel pe J.R.

— De fapt, spuse ea, cu o conștientă dezavuare, J.R. nu părea prea bucuros de perspectiva asta. Se pare că are încă probleme cu Biroul de Administrare a Terenurilor. Tatăl tău încearcă să-l ajute.

— Iar Cliff Barnes. Minunatul meu cumnat. Sînt nebun după Pamela, dar cu siguranță că aș fi putut căuta mai bine o familie cu care să mă înrudesc prin mariaj.

— Sînt sigură că Pamela are din cînd în cînd idei similare despre noi, Ewingii.

— Nu sînt sigur că știu ce mai crede, răspunse el moale, pierzîndu-și brusc umorul.

Miss Ellie își puse creionul de cărbune alături și privi la fiul ei mijlociu. Bobby continuă :

— Nu știu, dar poate că asta se întîmplă pentru că e o Barnes. Poate doar pentru că este femeie.

— Hei, fiule, e o notă de misoginism în ceea ce aud. Aș fi putut trăi liniștită aici, la țară, dar trebuie să fiu la curent cu evenimentele, zîmbi ea.

El îi întoarse zîmbetul.

— Spune-i, mai bine, o notă de confuzie masculină. Ceea ce vreau să știu e cum ați reușit să vă înțelegeți tu și tata toți anii ăștia ? Nu păreai că te lupți sau că nu ești de acord cu cele mai multe lucruri.

Ea își ridică sprîncenele și-și înălță, mîndră, capul.

— În cele mai multe probleme ne-am înțeles. Dar dacă tu crezi că nu ne-am luptat, e din cauză că nu s-a întîmplat să fii pe aproape la una din neînțelegerile acelea zgomotoase. Dă-mi voie să-ți amintesc fiule, că voi,

Ewingii, nu sînteţi bărbaţii cu care te poţi înţelege cel mai bine în lume.

— Noi, Ewingii ! La urma urmelor nu te consideri şi tu o Ewing ?

— În cea mai mare parte. Dar mai este încă o parte din mine care este Ellie Southfork. Întotdeauna va fi, recunosc. Exact aşa cum o parte din Pamela va fi întotdeauna o Barnes.

— E destul de adevărat. Dar nu uşurează situaţia.

Maică-sa ezită.

— Bobby, dacă vrei să spui ceva despre tine şi Pamela, spune. Dacă nu, termină cu aluziile.

Bobby, zîmbind din nou, spuse :

— Mamă eşti persoana cea mai directă pe care o cunosc. Dar efectiv nu am nimic de spus. Doar cred că nu am fost drept cu ea în dimineaţa asta.

— Şi ea e un pic înfuriată pe tine ?

— S-ar putea.

— Atunci, cere scuze.

— Nu cred că eu am fost de vină. E o mare parte din viaţa noastră cu care nu pot fi de acord. Aş vrea să ştiu de ce.

Miss Ellie deschise gura să vorbească, se gîndi apoi mai bine şi-l aşteptă pe fiul ei să continuie.

— Nu-i problema ta, mamă. E a mea şi a Pamelei. O vom scoate la capăt, cel puţin aşa sper. Cred că doar voiam să mă spovedesc nitel. Chiar de cînd eram mic tu erai aceea căreia puteam să-i vorbesc.

Ea îi strînse mîna.

— Rămîi încă un băieţaş pentru mine. Şi cît de greu ţi-ar veni să crezi, aşa e şi J.R. Ei, acum ia-o din loc, am nişte schiţe serioase de făcut...

Îl urmări cu privirea, întorcîndu-și capul înapoi, spre casă. „Uneori, își spunea ea, nu e așa de rău să fii mamă. Uneori..."

Terenul de parcare de la Southern Methodist University se umplu rapid cu studenți care se grăbeau la cursuri. Lucy, căutînd un loc liber, nu observase automobilul prăfuit cu număr de Kansas, care mergea în urma ei. Cînd Lucy parcă, mașina cu număr de Kansas făcu la fel.

Cu niște cărți în mînă, Lucy se îndreptă spre clasa în care avea primul curs în ziua aceea. Șoferul mașinii prăfuite se grăbi s-o ajungă. Valene Ewing era mai înaltă decît Lucy, dar avea același păr blond deschis, lung și frumos buclat. Era o femeie frumoasă, dar o expresie preocupată făcea ca gura să-i fie răsucită într-o parte. Cînd fu la cîțiva pași de Lucy, Valene o strigă.

— Lucy !

Lucy înlemni. Pentru o fracțiune de secundă, toate funcțiile corpului îi încetară. Nu putea fi nici o îndoială în privința vocii căreia nu-i uitase intonațiile muzicale și moliciunea cu care alerga pe toată gama.

Se abținu să se întoarcă.

— Lucy, eu sînt.

Acum, Lucy se întoarse. Fără grabă. Cu un control ferm al membrelor. Cu grație și aparentă încredere. Bărbia îi era ridicată și ochii priveau deasupra maică-si.

Valene își încetini pasul. Nici un semn de invitație afectuoasă. Nici un zîmbet de bun-venit nu încrețea gura frumoasă, de fată. Se opri, lăsînd studenții grăbiți să treacă, cu ochii fix la Lucy. Un alt pas o aduse chiar lîngă ea, dar mîinile îi rămaseră pe loc.

— Bună, fetița mea, șopti ea.

Un tremur convulsionă trupul lui Lucy. Cînd vorbi, o făcu rece și meschin :

— Bună, mamă.

— Arăți bine, fetițo. Foarte bine.

— Scutește-mă de formalisme, mamă. Ceea ce vreau să știu este ce faci aici, în Texas ?

Un murmur dureros străbătu pieptul lui Valene, risipindu-se iute. Un strigăt de protest și mîhnire îi stătu în gît, și un val de lacrimi fu înăbușit înainte de a-i ajunge la ochi.

— Nu sînt complet neprегătită pentru o astfel de reacție din partea ta, fetițo.

— Ce vrei ?

— Dar mă așteptam la ceva mai bun de la tine.

— Mi-ai dat prea mult credit, mamă.

— Ai fost întotdeauna un copil dulce și drăgăstos. Calitățile astea cu siguranță n-au dispărut. Nu cred că simți față de mine aversiunea pe care o arăți.

— Crede ce vrei. Acum, scuză-mă, am oră și am întîrziat.

— Am venit să te văd, Lucy.

— Oh. De asta ești aici.

— Sarcasmul nu te prinde, Lucy.

Lucy își adună forțele.

— Trebuia să treci întîi pe la ranch. Să fixezi o întîlnire. Poate că aș fi onorat-o, mamă. Și poate că J.R. ți-ar fi dat mai mulți bani și ai fi putut să pleci din nou. Fără să mă vezi deloc...

Apoi alergă pe potecă pînă dispăru într-o clădire.

Lui Valene, Lucy i se păru foarte tînără și lipsită de apărare, înspăimîntată și vulnerabilă. Respira, sforțîndu-se să-și controleze emoțiile, cînd se întoarse la mașină. Lucrurile erau mult mai rele decît crezuse că ar fi putut să fie.

Pam Ewing stătea pe masa din camera de consultații, îmbrăcată într-un halat verde și moale. Picioarele i se bălăbăneau depărtate, mîinile fără viață i se odihneau în poală, umerii îi erau căzuți. Doctorii, spitalele, controalele ; nimic din toate astea nu o înspăimîntase înainte, nici nu o tulburase. Dar acum, valuri de teamă o înghețau și o încălzeau rapid, valuri de vinovăție mai mult decît de frică. Pentru că tot ce ar fi aflat aici, astăzi, afecta nu doar propria ei viață, dar și viitorul soțului ei, al Ewingilor, și viețile copiilor lor încă nenăscuți.

În spatele ei, ușa se deschise și intră doctorul Paul Holliston, cu un clișeu în mînă.

— Doamnă Ewing, intonă el, cu o voce plină de auautoritate, pe care toți doctorii o folosesc.

Ea se întoarse spre el și se cutremură, așteptînd îngrijorată verdictul. Holliston lovi ușor cu un deget lung rezultatele testului de pe clișeu :

— Laboratorul n-a completat încă toate testele. Ceea ce am aici sînt doar rezultatele preliminare...

— O am ?

El își țuguie buzele.

— Nu sînt simptome de neurofibromatoză, dacă asta vreți să spuneți.

— Atunci n-o am.

— Doamna Ewing.

Vocea era a unui tutore, o voce prevenitoare.

— Tot ce pot să vă spun este că nu există simptome. În cazuri ca acesta, nu este neobișnuit. Uitați la ce vîrstă înaintată au apărut simptomele tatălui dumneavoastră la suprafață. Dar chiar dacă se vor manifesta mai tîrziu, la vîrsta dumneavoastră probabil că nu vor fi fatale.

Pam asculta extrem de atentă.

— Atunci, dacă nu am nici un simptom, nu văd cum aș putea transmite boala copiilor mei.

— Am înțeles că nu aveați nici un copil, doamnă Ewing.

— Nu am. Dar intenționez să am copii. Soțul meu și cu mine ne dorim foarte mult o familie. Amîndoi vrem copii...

Holliston puse clișeul în apropiere, pe un calculator. Îl aranjă cu grijă, ca un om foarte exact ce era, în munca și în viața sa.

— Doamnă Ewing, neurofibromatoza e o boală genetică. Fiecare generație o transmite. Dar, chiar și la copiii mici, nu este întotdeauna fatală.

— Nu întotdeauna, dar adesea.

— Destul de des, spuse el apăsat. Și în cazul dumneavoastră și al fratelui dumneavoastră ambii ați supraviețuit, dar pe amîndoi vă paște amenințarea. Despre asta nu poate încăpea îndoială, nu, deloc. Am crezut că am lămurit asta cînd v-am examinat tatăl.

— Ai lămurit-o. Dar uneori mă gîndeam... Mă gîndeam că dacă, cumva... dacă eu nu aveam simptome... poate că nu aveam boala... dacă aș fi avut un copil...

Doctorul încercă să fie politcos.

— Doamnă Ewing, aș fi dorit să vă pot da speranță că copilul dumneavoastră s-ar fi putut naște sănătos. Poate că da, poate că nu. Boala se manifestă întîmplător, dar cînd o face, e feroce. E posibil să aveți copii și să treacă prin viață neatinși...

Pam închise ochii și vorbi chinuit :

— Dar un copil pe care l-aș avea ar putea să moară înainte de a împlini un an.

— Da, spuse el. Îmi pare rău. Voiam să vă ajut, dar, pe moment, nu e posibil. Totuși, nu disperați. Alte boli se pot vindeca. Într-o zi se va putea și aceasta.

— Mîine ? spuse ea mîhnită.

— Nu chiar.

— Nici săptămîna viitoare. Și nici la anul.

După expresia fără speranță a feței lui, Pam știu răspunsul.

— Să nu-mi spui, doctore, că-ți pare rău. Mie-mi pare chiar și mai rău. Dar nu e vina ta, nu-i așa ?

— Nu e vina nimănui, doamnă Ewing. Trebuie să vă amintiți asta. Tay-Sachs, diferite forme de leucemie, Sickle Cell Anemia, o predispoziție spre cancer, boala de inimă ; natura joacă multe farse crude ființelor umane. Nu, nimeni nu e vinovat. Neurofibromatoza e doar o povară a familiei Barnes.

Doctorul se dădu cu un pas înapoi :

— Vă las să vă îmbrăcați, acum :

Ieși din cameră, închizînd încet ușa după el.

Pam rămase pe loc pe masa de consult. Era zdrobită, și fața își pierduse orice urmă de culoare. Viitorul nu-i promitea nici o speranță. De nici un fel.

„— O povară a familiei Barnes“ — murmură ea cu voce tare. Cine este atunci vinovat ?

În după-amiaza aceea, în biroul lui J.R. se adunară Dock, Alan Beam și Harve Smithfield. Se instalară în jurul biroului lui J.R.,studiind hărțile și graficele, făcînd referiri la foi de cont, încercînd să înțeleagă ce se petrecuse.

— Nu prea înțeleg ce urmărește Cliff Barnes, spuse Smithfield, patronul firmei de avocatură care-i purta numele.

— Ne urmărește pe *noi*, spuse J.R. Încercînd să ruineze Ewing Oil, ne scoate pe noi din afaceri. Tipul a emis un ordin restrictiv privind forările de probă în noile

cîmpuri din Midlands Odessa. Se fac investigații asupra operațiilor noastre de rafinare...

— Cum adică ? spuse Jock.

— Vor să se asigure că nu trișăm.

— Un purceluș de lapte, spuse Jock. Tatăl lui era un bărbat adevărat. Ai fi putut să-l admiri pe Digger, să-l respecți, în ciuda divergențelor...

— Cel mai rău lucru este, spuse J.R., că ne ține pe punct mort, aproape de cădere.

Jock mormăi a neplăcere.

— Mi se pare că orice alt petrolist din statul ăsta forează oriunde, numai să-i miroase a teren petrolifer. Noi nu putem fora un picior sub pămînt, că blestematul de O.L.M. ne interzice.

— Nu sînteți singurii, Jock, spuse Smithfield. A mai oprit și alte forări.

J.R. dădu din cap.

— Dar numai acolo unde Ewing are dreptul la petrol. Sigur pe noi ne urmărește.

Alan Beam luă cuvîntul, plin de respect pentru cei mai în vîrstă și mai buni decît el, totuși foarte agresiv :

— Mă veți ierta că spun asta, dar Barnes nu e prost. Nu poate fi pe față atît de preocupat să pună bețe-n roate doar lui Ewing Oil. Dacă oprește și alte forări, e doar pentru a scăpa basma curată.

Jock ridică un pumn mare în aer.

— Harve, ai fost avocatul meu din prima zi. Nu poți să-mi spui că nu-i nimic de făcut ca să-l oprim pe Barnes ! Nu se poate obține o hotărîre de aminare sau o interdicție ?

— Am încercat, Jock. Dar Barnes are în spatele lui orice grup ecologic din statul ăsta. Reușește să devină un

veritabil erou. Oamenii spun că realizează o operă măreață. În afară de asta, așa cum a fost și tribunalul de acord, se mișcă în limitele autorității de care dispune.

— Atunci ne întoarcem la vechea poveste — cum să scăpăm de Cliff Barnes ?

Alan vorbi încet, dar cuvintele se auziră clar :

— Nu poate fi mituit ?

Harve îl privi aspru, dezaprobator.

— Nu mă așteptam deloc să aud o astfel de întrebare de la un membru al firmei mele.

— Stai așa, Harve ! Nu e o întrebare așa de rea cum ai scos-o tu, spuse Jock.

— Răspunsul este nu, răspunse J.R. Știu de ce. Problema este că nu se găsesc destui bani în tot statul Texas ca să-l facă pe Barnes să sară din spatele nostru.

Alan luă din nou cuvîntul.

— Trebuie să fie ceva ce Barnes dorește. Fiecare dorește ceva...

— Dorește să ne vadă pe noi, Ewingii, terminați, și la pămînt. Ca și bețivul de taică-său. Nimic nu l-ar putea face să plece din O.L.M.

Apoi, Alan i se adresă lui Jock :

— Dar, domnule, înainte de O.L.M., el alerga după o funcție publică.

— Și a trebuit să renunțe înainte de alegeri. N-a putut să adune doi suporteri care să-l susțină ca lumea, din tot statul.

J.R. își împinse scaunul mai în față, cu toate simțurile ascuțite. O idee începuse să se formeze în creierul lui, luînd amploare și formă, clarificîndu-se treptat, căpătînd nume, lucrînd pentru el.

— Cliff cu siguranță că a vrut să fie ales. Chiar a a tînjit după o funcție publică, după putere și glorie, s-ar

putea spune. Alesul publicului, ăsta-i stilul lui, o funcție mare la guvern, influență, lume învîrtindu-se prin jur tot timpul. Și vise de a-și croi drumul în lume : Senatul, guvernator al Texasului, poate chiar președintele tuturor Statelor Unite ale Americii.

— Barnes pentru președinție, spuse Alan zîmbind. Pariez că va părăsi destul de repede O.L.M.-ul pentru asta.

— Cred că ar face-o, spuse J.R.

Jock necheză a plictiseală :

— Toată flecăreala asta nu este cîtuși de puțin de folos. Indiferent de cît de bine sună, nu-i nimeni așa de nebun în Texas să-l aleagă pe Cliff Barnes. Nimeni.

J.R. își ridică ochii spre Alan, care stătea fără să se miște în timp ce vorbea. Apoi înapoi la Jock.

— Recunosc că ai dreptate sută la sută, tată. Cine ar fi visat vreodată să încerce să-l propună pe Barnes pentru alegeri ? Nimeni nu-i destul de nebun să facă asta. Cel puțin eu nu știu pe nimeni... Dar un zîmbet vag juca la colțurile gurii lui, altfel plată și nemișcată.

Era ora prînzului în incinta universității, și studenții se revărsau din clădiri, îndreptîndu-se spre sălile de mese sau organizînd picnicuri pe iarbă.Lucy, însoțită de alte două fete, era în drum spre stadion pentru probele pentru liderii veseliei.

Fata care răspundea la numele de Sherril spuse :

— Chiar nu-ți dai seama de asta ! Echipa este în Cotton Bowl, și iată-ne ajunși liderii veseliei la TV.

Wanda, o roșcată îndrăzneață, spuse :

— Sper să realizăm ceva mai mult decît ei anul trecut. Au fost așa de demodați...

— Mi-ar place ceva foarte despicat, spuse Sherril, ceva care se înnoadă în față, dar nu prea mult.

— Eu sper doar să ajung la finale, spuse Lucy.

— Glumești ! Nici nu trebuie să-ți faci probleme pentru asta, scumpo.

Lucy își lovi sprînceana cu mîna :

— Mi-am lăsat pantofii în mașină. Ne vedem pe teren...

Lucy se grăbi spre parcare, își găsi mașina și-și scoase Nike-ii din portbagaj. Nu fu conștientă de prezența lui Valene, pînă ce maică-sa îi vorbi :

— Lucy...

Lucy se întoarse.

— Mai ești încă aici, mamă ? Credeam că pînă acum te-ai aranjat de bani și-ai șters-o.

— Scumpa mea, ți-am explicat că n-am luat nici un ban de la J.R.

— De ce aș crede asta ?

— Pentru că e adevărat. Sînt mama ta. Văd că trebuie să-ți explic mult mai multe.

— Nu te deranja. Nimic din astea nu contează pentru mine, nimic din ce-ai putea să spui.

Valene făcu un pas să se mai apropie, și Lucy se retrase, cu o mînă în față, de parcă ar fi vrut să respingă un atac.

— Scumpa mea, știu ce simți.

— Nu, nu știi, mamă. Dacă ai fi știut, niciodată n-ai fi plecat și nu m-ai fi părăsit. Nu știi nimic despre mine.

Lucy se întoarse și se îndreptă spre stadion. Cuvintele lui Valene o opriră, ajungînd-o din urmă :

— Știu asta, dar eu ți-am dat viață. Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi.

— Mă iubești tot așa ca și pe tata ? Ai fugit și l-ai lăsat și pe el.

— N-a fost așa. Dar noi n-am avut niciodată o șansă.

— Oh, dar ați avut o șansă. Erați toți laolaltă la ranch.

Dar era prea greu pentru voi, pentru amîndoi, așa că amîndoi ați șters-o. Într-un fel e amuzant, auzi, era prea greu pentru tine. Dar era perfect și în regulă pentru tine să mă lași acolo. Singură.

— Aceea era casa ta. Acolo te-am adus pe lume. Cei de la Southfork te iubesc.

Lucy mîrîi, drept răspuns :

— După cum te-ai exprimat, toată lumea mă iubește. Asta e nemaipomenit. Numai eu nu mă simt iubită. De nimeni. Vrei să știi cum mă simt ? Am să-ți spun, mamă. Mă simt de parcă aș fi a nimănui.

— Ești a mea, a tatălui tău. Și noi sîntem ai tăi.

— E ăsta un adevăr ? Dacă aș fi fost a ta, unde ai fost cît am crescut ? Cînd bunica trebuia să meargă cu mine să-mi cumpere haine. Și cînd băieții îmi cereau întîlniri și aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc despre asta, unde erai tu ? Și cînd am terminat liceul, toți Ewingii erau aici, tu nu. Nici tata. Și — oh, ce rost mai are... De suferit suferă toți acolo, dar tu și tata nu.

Lacrimile îi umplură obrajii.

— Fetițo...

Și Valene plîngea. Încercă să se apropie de fiică-sa, dar Lucy se feri.

— Am să-ți spun ceva, mamă. Sufăr uneori, dar pot să mă descurc. M-am obișnuit cu asta. Cu ce nu sînt obișnuită este să te văd în felul ăsta, făcîndu-mă să mă gîndesc că am într-adevăr o mamă, cînd, știam al naibii de bine că nu-i adevărat.

— Sînt aici, te iubesc și...

— Și într-o zi iar ai să pleci. Pe neașteptate. Așa că nu mă mai bate la cap, doamnă. Te cunosc. Nu încerca iar să mă prinzi în cîrlig. Nu va ține. Niciodată nu va mai ține...

Și o luă la goană, cu Nike-ii bălăbănindu-se într-o mînă.

Valene privi cum fuge.

— Fetițo ! strigă ea. Oh, biata mea fetiță dulce...

John Ewing III dormea adînc în camera lui, inconștient de tot ce era în jur, de importanța familiei lui, de destinul lui. O umbră căzu peste pătuț dar micul John rămase la fel de inconștient de faptul că Sue Ellen, mama lui, îl privea de mult.

Pentru ea copilul era o sursă de durere și o făcea să fie iar cuprinsă de puternicul sentiment de vinovăție care o făcea atît de slabă și neajutorată. Copilul acesta o făcea să-și amintească zilnic cît de urît fusese folosită de toți bărbații din viața ei. Și totuși, îl concepuse, îl purtase în pîntece și-l născuse.

Copilul se mișcă și începu să plîngă. Sue Ellen își întinse mîna să-l liniștească, dar și-o retrase.

— Doamnă Reeves ! strigă ea, și se îndepărtă de pătuț.

Doamna Reeves apăru dintr-o cameră alăturată și începu să-l liniștească pe copil.

— Hai, hai, micuțule. Trece într-un minut. Nu mai plînge...

— Ce i s-a întîmplat ? spuse Sue Ellen.

— Pur și simplu nu-i place să stea întins aici, ud, asta-i tot. Vreți să-l schimbați, doamnă Ewing ?

Sue Ellen o privi.

— Pentru asta te plătesc.

Se întoarse să plece și ezită, văzînd-o pe Miss Ellie stînd în prag. În urma ei, copilul începu să țipe. Fără să-l

mai privească, Sue Ellen trecu pe lîngă soacra ei și ieși afară din camera copilului.

— Dumnezeule mare, își spuse Miss Ellie, ce s-o fi întîmplat ?...

Bobby era în biroul lui cînd intră secretara.

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, o femeie. Nu și-a spus numele sau pentru ce vă caută, doar că e ceva despre Lucy și că e important. Doriți să vorbiți ?

Bobby dădu aprobator din cap, se apropie de telefon, și secretara se retrase.

— Bobby Ewing, spuse el în aparat.

— Bobby, sînt Val, Valene Ewing.

— Val ! Val, ce mai faci ? Unde ești ?

— În Dallas. Îmi pare rău că ți-am necăjit secretara, dar mi-a fost frică să-mi dau numele, în caz că J.R. ar fi fost pe aproape.

— N-aș putea spune că nu-ți dau dreptate. Știi ceva despre Gary ? Cînd te pot vedea ?

— Bobby, nu vreau să vorbesc prea mult la telefon, dar vreau neapărat să te văd. Trebuie să te văd. Dar nu la tine la birou, nu la Southfork.

— Spunde unde. Oricînd, oriunde.

— Mîine e bine ? Lucrez de la patru pînă la miezul nopții într-o cafenea. Nu vreau să întîrzii de prima dată.

— Mîine e bine. Unde și cînd ?

— Ce zici de Bachman Bridge, e bine ?

— O.K.

— Mîine dimineață pe la zece ?

— Ne vedem atunci...

— Mulțumesc, Bobby.

Cam în același moment în care Bobby vorbea cu Valene, soția lui avea o altă convorbire telefonică.

— Doctore Holliston, începu ea, aici Pamela Ewing.

— Mulțumesc că m-ați sunat, doamnă Ewing. V-am telefonat și mi-a răspuns soacra dumneavoastră. Am spus că sînt domnul Holliston. Nu știam dacă ați spus cuiva despre vizita pe care mi-ați făcut-o la birou și nu am vrut să încep o discuție, poate nedorită.

— Apreciez. Bănuiesc că aveți rezultatele testului final. Inima i se zbătea în piept și ochii îi ardeau.

— Nu pe toate, dar le voi avea curînd. Totuși, dispun de suficiente informații care-mi arată că s-ar putea ivi o problemă.

Pam își umplu plămînii cu aer.

— Cu boala ?

— Într-un fel, răspunse el sobru. Analiza sîngelui și mostrele de urină arată un lucru sigur. Sînteți categoric însărcinată, doamnă Ewing...

Pam nu se putea gîndi la nimic. Urma să aibă un copil. Bucuria și disperarea se amestecau în ea, luptîndu-se, zăpăcind-o, lăsînd-o complet dezorientată.

Noaptea se lăsă peste Southfork și Pam, încă îmbrăcată, cum fusese în timpul zilei, se întinse pe pat și stătu nemișcată în timp ce întunericul umplea încăperea. În mlaștina care-i umplea mintea, se ivi gîndul că soțul ei putea sosi curînd. Ce să-i spună ? Ar putea să-i spună că era gravidă, știind că el își dorește mai mult decît orice pe lume un copil și un moștenitor, că vrea să devină tată mai mult decît orice bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, să aibă o familie adevărată și numeroasă.

Bobby, cu rădăcinile adînc înfipte în pămîntul Southforkului, era un bărbat atît de natural, legat prin sîngele lui de anotimpuri, de răsăritul și apusul soarelui, de forțele naturii și de rotația inevitabilă a pă-

mîntului. Cum putea să-l facă să înțeleagă temerile care-o frămîntau ? Cum putea să-i spună că nu mai putea păstra fetusul în pîntece mai mult de o lună și că trebuia să recurgă la un avort ?

Fă-o fără ca Bobby s-o afle vreodată, își spunea ea singură și ochii i se umplură de lacrimi. Era ea destul de puternică să facă lucrul ăsta îngrozitor ? Și dacă Bobby ar descoperi cumva ce făcuse ? Ar fi înțeles ? Ar fi iertat ? Ar mai iubi-o ?

Și, în sfîrșit, cea mai blestemată problemă din toate : ar fi fost ea capabilă să se ierte pe ea însăși ?

Și, ca pentru a-i accentua mîhnirea și nesiguranța, o mașină parcă lîngă șosea. Auzi o ușă trîntită și zgomotul unor cizme pășind de-a lungul patio-ului și apoi în casă. Cunoștea pașii ăștia mai bine decît pe ai ei. Bobby...

Stătea nemișcată, întinsă în pat, inconștientă de tensiunea care-i cuprinsese membrele. Inconștientă că încetase să mai gîndească, că încetase să simtă orice altceva în afară de o copleșitoare dragoste față de soțul ei. Respirația îi era grea, inima îi bătea nebunește, ochii fixau tavanul întunecat.

O lumină blîndă inundă dintr-o dată încăperea cînd se deschise ușa și intră Bobby. El se îndreptă spre ea, în timp ce imagini și amenințări din fragedă copilărie o cuprindeau, făcînd-o să anticipeze pedepse înfricoșătoare pentru greșelile făcute și imaginate.

— Pam...

Nu răspunse, incapabilă să vorbească.

— Te simți bine, iubito ?

Se lăsă pe marginea patului, o sărută ușor pe sprînceană și-i luă mîna într-a lui.

— Sînt doar obosită.

— Nu te simți grozav, Pam, nu-i așa ?

Vorbele îi sunară fals, și ea realiză că în toată viața ei cu Bobby aproape niciodată nu mințise, nu disimulase, nu uneltise pentru un cîștig personal.

El acceptă vorbele ca atare.

— Hei, spuse vesel, ghici cine m-a sunat azi ?

— Cine ?

— Valene.

Ea trebui să se lupte să-și amintească numele.

— Valene ?

— Mama lui Lucy. S-a întors în Dallas.

— Asta-i bine.

Bobby se încruntă.

— Credeam că îți plăcea Valene.

— Oh, îmi plăcea, îmi plăcea.

— Mă întîlnesc mîine cu ea. De ce nu vii cu mine ? Știu că i-ar place să te vadă.

Valene, Gary, Lucy. Ewingii, sub toate aspectele lor, își amintea ea, aveau probleme. Și ea nu avea dispoziție pentru problemele nimănui.

— Nu cred să pot veni. Voi fi toată ziua ocupată.

Se dădu jos din pat și trecu pe lîngă el la oglindă, privindu-se. Colțurile gurii lăsate, ochii în fundul capului, ridurile de pe față dintr-o dată mai pronunțate. În ce fel de femeie se transformase ?

Bobby o privea. Oare mai era supărată pentru disputa pe care o avuseseră de dimineață ? De ce nu ? Nu fusese el întors toată ziua din cauza asta ?

Dragostea lui pentru Pam, respectul față de ea, viața pe care o clădiseră împreună ; nimic din toate astea fără luptă, fără efort și fără durere. Ceea ce era important era că erau legați pe vecie, o pereche sănătoasă, pînă cînd moartea îi va despărți. Veni în spatele ei.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineață. Nu trebuia să sar la tine în felul ăsta.

— Îmi pare rău că ți-am dat motiv s-o faci.

— Dar nu mi-ai dat. Nu în mod real. Nu trebuia să te pistonez să avem un copil...

Pam se simți ca tăiată de un cuțit.

— Cînd te-am văzut cu micul John, Pam, m-am gîndit că voiam să fie al nostru.

— Crezi că nu știu cît de mult ar însemna pentru tine copilul nostru ?

— Uneori — spuse el tărăgănat — chiar la asta mă gîndesc...

Vorbele îi lunecară pe limbă și Pam trebui să-și încleștеze dinții ca să nu spună : „SÎNT ÎNSĂRCINATĂ !"

El contiună, zîmbind afectuos :

— Alteori, nu știu. Dar mai degrabă aș vrea să nu am niciodată un copil, decît să se ivească neînțelegeri între mine și tine din cauza asta, Pam.

— Bobby, spuse ea, întorcîndu-se cu fața la el. Pot să-ți spun ceva și apoi să nu mai vorbim niciodată despre asta ?

— Da.

— În lumea asta nu mi-aș dori nimic mai mult pentru noi decît să avem un copil. Un băiețel care să crească și să fie la fel de puternic și frumos și onest ca tine...

Bobby își ridică capul cu mîndrie.

— Dar e un „dar" pe aici, pe undeva.

Ea nu putu răspunde și-i evită privirea.

— E-n regulă, spuse el. Dar indiferent ce nu merge, indiferent ce motive ai, indiferent ce te supără, trebuie să-mi spui. Și repede.

— Da, spuse ea, dar atît de încet, atît de distant, atît de impersonal. Știu...

În următoarea dimineață, J.R. se sculă într-o stare de spirit excelentă. Se bărbieri repede, făcu un duș și-și alese hainele, fluierînd vesel. Stătea în picioare, în fața oglinzii, făcîndu-și nod la cravată, cînd apăru Sue Ellen, venind din camera ei de toaletă, în spatele lui, la distanță, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Dumnezeule, spuse ea sarcastic, ce veseli sîntem.

— Tu ar trebui să fii, iubito. La urma urmelor mama ta va veni curînd.

— De asta te bucuri așa, J.R. ? Pentru că vine mama sau pentru că mama o aduce cu ea pe scumpa mea surioară ?

— Ce vrei să spui cu asta ?

— Doar că niciodată nu te-ai dat în lături de la o față frumoasă sau de la un fund bine rotunjit, J.R. Și Kristin e bine dotată cu amîndouă.

— Ce dezgustător, Sue Ellen. Propria ta soră, ce rușine. Credeam, cînd ai încetat să mai bei whisky, că ți-a mai venit mintea la cap. Din păcate, am sperat prea mult.

Rîsul lui Sue Ellen fu amar, sarcastic, lăsînd să-i răzbată durerea și înspăimîntîndu-l pe soțul ei.

— Era un timp cînd ceea ce spuneai conta pentru mine. A trecut. Cum spunea domnul Rhett Butler : „Cinstit, dragul meu, nu mai dau pe tine nici o ceapă degerată".

— Nu mai dai ? Atunci ce te ține aici ? Aici, la Southfork ? Aici, în dormitorul meu ? În patul meu ?

Ea rînji :

— Ceea ce mă ține aici este că vreau să fiu de față atunci cînd scumpul tău tată îți spune cît e de mîndru de micuțul John. Cît de mult îți seamănă, J.R. Și în tot

acest timp nu ești deloc sigur dacă nu seamănă mai mult cu Cliff Barnes decît cu J.R. Ewing.

— Ești o tîrfă.

— Poate că da. Dar nici un cuvînt nu te-ar putea descrie pe tine, dragul meu.

El o fulgeră cu privirea.

— Poate ar trebui să începi din nou să bei, Sue Ellen. Cel puțin, cînd erai beată nu vorbeam atît de mult și atît de vulgar. Cît despre Cliff Barnes... am un puternic sentiment că se va răsturna curînd de pe calul lui teribil.

Încercă să continuie, dar vocea ei îl întrerupse :

— Lovit, vrei să spui ?

— Exact, iubito. Lovit rău. De al tău devotat J.R. Ewing...

Și ieși din cameră, fredonînd vioi, gata să înfrunte ziua și să se amuze de fiecare blestemat de minut al ei.

Puțin mai tîrziu, tot în dimineața aceea, Cliff Barnes mergea cu sora lui, Pamela, pe o stradă aglomerată din Dallas.

— Ei bine, surioară, ce dracu' e așa de important, pentru tine de n-ai putut să-mi spui la telefon sau să vii să vorbim la mine la birou ?

Ea continuă să meargă :

— Intenționez să fac un avort.

— Avort ! Nu mai pomeni cuvîntul ăsta, Pam.

Ea trase aer în piept.

— Doctorul mi-a spus că dacă copilul are neurofibromatoză, nici un semn, nici unul, nu va apărea cel puțin pînă va împlini patru sau șase luni. Vrei să stau și să aștept ? Și asta după ce voi purta copilul nouă luni.

Fără să știu nimic, întotdeauna așteptîndu-mă la ce-i mai rău. Și apoi, tot ce voi avea de făcut va fi să stau deoparte și să aștept să moară înainte de a împlini un an. Și crezi că eu caut soluția cea mai comodă pentru mine ?

— Nu asta faci ?

— Ce i-ai fi spus lui Sue Ellen dacă ai fi știut că fiul tău poate să moară într-un an ?

Cliff ezită, încercînd să fie drept, onest cu Pam și cu el însuși.

— Nu știu. Dar indiferent ce aș fi dorit, ar fi fost mai bine să-i spun atunci decît acum. E fiul meu și poate să moară. Și ceea ce e mai rău, nu știu dacă-l voi mai vedea vreodată.

Fața ei era implacabilă, severă, hotărîtă.

— Atunci nu ar fi fost mai bine pentru el să nu se fi născut deloc ?

— Nu pot să cred asta !

— De ce ? De ce nu poți accepta non-existența ca preferabilă față de naștere, și o viață scurtă care să-i chinuiască pe toți care-l iubesc pe copil ?

Cliff încerca să facă față tulburării care-l cuprinsese.

— Dar dacă copilul nu e bolnav ? Dacă copilul tău se va naște sănătos ? Nu-ți poți rata șansa !

— Nu știu, spuse ea neajutorată. Oh, Dumnezeule, nu știu ce să fac, spre cine să mă întorc. Credeam că poți fi capabil să mă ajuți, să mă înțelegi. Dar asta înseamnă să cer prea mult de la tine sau de la oricine altcineva. Îmi pare rău. Aveam doar nevoie să vorbesc cu cineva, și cu altcineva nu aveam cu cine. Voiam să aud cum sună toate astea spuse cu voce tare.

— Vreau să te ajut, și dacă aș putea, aș face-o. Dar simt că trebuie să-i spui categoric lui Bobby.

— Și dacă o fac? Nu e doar copilul meu. Va trebui să-i spun de boală. El știe că tu ești tatăl copilului lui Sue Ellen. Va înțelege că micul John poate să moară. E corect, Cliff, să-l împovărez cu toate astea? E tragedia noastră, a lui și a mea, a ta și a lui Sue Ellen, ca să-l uităm pe J.R. Nu-i pot face asta lui Bobby. Pur și simplu nu pot să i-o fac.

Cliff era pe punctul de a răspunde, dar se gîndi mai bine și tăcu. O cuprinse cu brațul și merseră în tăcere, fiecare cu necazul lui.

Chiar în acest moment, Bobby își parcase mașina aproape de Bachman Bridge. I se părea un loc idilic: iarbă verde, lacul strălucitor, oameni tineri și fără grijă, bucurîndu-se că sînt unul cu altul. O văzu pe Valene stînd pe punte și-i făcu semn cu mîna grăbindu-se s-o întîlnească, încîntat să-și vadă cea de-a doua cumnată. Dar ea îl întîmpină ezitînd.

— Bobby, mă bucur atît de mult că te revăd. Mulțumesc că mă întîmpini în felul ăsta.

El o îmbrățișă și-i simți corpul țeapăn și rezistent. Îi dădu drumul.

— Arăți grozav, Valene. Ce-ai mai făcut?

Îi privi atent fața, căutînd urmele necazului și văzu o undă de amărăciune în ochii ei foarte albaștri.

— Bine, spuse ea fără convingere. Bine.

— Te-ai întîlnit deja cu Lucy?

Ea dădu din cap.

— De asta voiam să te văd.

— Necazuri?

— Am fost după ea la școală, ieri, am încercat să-i vorbesc. Nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu mine, Bobby.

El o luă de braț și merseră fără grabă.

— A fost rănită ultima oară, Val. Trebuia să te aștepți la ceva de felul ăsta. Fata e precaută.

— Cred că așa este. Dar a fost așa... pornită. Cred că nu erau motive serioase ca să simtă altfel. După cum spunea, eu n-am fost niciodată mama ei. Poate că am făcut rău că m-am întors în felul ăsta.

— De ce te-ai întors ?

— Ca s-o văd pe Lucy.

— De ce acum ? Ce nu mai este cum era mai înainte ?

— Unele lucruri sînt... M-am întîlnit cu Gary. Nu doar o dată, Bobby.

Ochii lui Bobby se aprinseră.

— Asta-i grozav ! Ce mai face ? Unde este ?

Ea își umplu plămînii cu aer și expiră încet, ca și cum ar fi folosit timpul ca să reflecteze.

— Era bine, Bobby.

Se uită lung la el, urmărindu-i reacția. Expresia lui nu-i spuse nimic.

— Nu mai bea deloc.

— Asta-i mare lucru, spuse el pe șleau.

— A lucrat undeva pe Coasta de Vest. Mi-a spus că a pus ceva bani deoparte. Asta voiam să-i spun lui Lucy. Nu că aș fi putut, eu sau Gary, să-i promitem ceva. Dar am vorbit cu Gary și — nu știu — poate vom încerca să ne vedem curînd. Mi-ar place foarte mult să văd că putem să ne descurcăm cu puterile noastre.

— Nu e puțin cam devreme să-i dai lui Lucy speranțe ?

— Voiam doar să-i vorbesc. M-am gîndit că m-ai putea ajuta. Asta-i tot.

Sprîncenele lui Bobby se strînseră și ochii i se întunecară :

— Nu sînt sigur că trebuie să fac asta, Val.

— Noi am fost întotdeauna prieteni.

— Da. Dar acum mă gîndesc la Lucy. Știi ce rănită a fost. Acum și-a revenit și e foarte bine. E fericită. Văzîndu-te, începînd să se gîndească că puteți fi din nou o familie... Și dacă nu va fi așa ? Cine poate spune ce-ar putea să facă ? Nu știu dacă poate să-și permită să-și facă iar speranțe și iar să și le piardă.

— Apreciez că spui asta, Bobby. Indiferent de ce a fost mai înainte, ultimul lucru pe care îl voiam era să o rănesc.

— Știu asta. Și totuși — s-a întîmplat.

— Nu intenționez să-i fac promisiuni. Sînt două lucruri în lumea asta la care țin... la fratele tău, Gary, și la fetița mea. Nu cred că pot trăi fără ca cel puțin să fim prieteni.

Se opri și-l privi în față.

— Te rog, Bobby, am nevoie de ajutorul tău...

Nu era posibil s-o refuze, să nu creadă în dragostea lui Val pentru Lucy, în sinceritatea ei.

— E-n regulă, spuse el. Vom merge s-o vedem cînd termină cursurile. De unde pot să te iau ?

— La Big Sky Motel, la Lemon, dincolo de Love Field.

— Ne vedem atunci.

— Și, Bobby, te rog, să nu spui că sînt aici. În special familiei. Vreau ca J.R. Ewing să știe că sînt la cinci sute de mile de Dallas...

Liderii veseliei exersau în fața tribunei centrale de pe stadion. Fetele erau tinere, la fel de frumoase, și aveau

trupuri la fel de bine proporționate și de voluptuoase. În fuste scurte de satin și bluze strînse pe corp, săreau, țopăiau și dansau vioi, atițător, în aprobarea totală a unui grup de spectatori, cei mai mulți, bărbați.

Bobby parcă mașina lîngă stadion, El și Valene urmăreau spectacolul, nerăbdători.

— Iat-o, spuse ea. În centrul grupului ; și este efectiv bună...

Amîndoi coborîră din mașină și porniră de-a lungul stadionului. Valene îl apucă strîns cu mîna pe Bobby de braț :

— Îmi faci o favoare, Bobby ?

— Ce anume ?

— Dă o fugă pînă acolo și spune-i lui Lucy să vină să stea de vorbă cu mine ! S-ar putea să nu fie prea fericită să mă vadă prietenele ei și toți ceilalți.

— Cum vrei tu, Val.

Merse spre liderii veseliei, ajungînd chiar cînd aceștia terminau în aplauzele spectatorilor și în aprobarea antrenorilor. Fetele se risipiră în grupuri mici, felicitîndu-se una pe alta, flecărind ; buchete de tinerețe și de fericire pe fondul verde al cîmpului.

Bobby o localiză pe Lucy și o strigă pe nume.

Ea îi făcu cu mîna și se grăbi să ajungă la el.

— Hei, Bobby !

Îl sărută pe obraz.

— Ei, ce zici ? am fost bune sau nu ?

— Ați fost bune. Acum, Lucy...

Bobby făcu un gest înapoi, spre mașină.

— O am pe Valene cu mine...

Lucy se trase înapoi, ca lovită, iar fața îi îngheță într-o mască de durere și frică.

— Vrea să vorbească cu tine, Lucy, cred că ar trebui să o asculți. Capul lui Lucy începu să se rotească dintr-o parte în alta.

— S-ar putea să fie în favoarea ta, numai într-a ta.

— Așa că te-a trimis să vii și să mi-o ceri. Bine, spune-i că putea să nu se deranjeze. Nu vreau să știu de ea!

— Cel puțin, ascult-o.

— Dacă vrei tu să auzi ce spune ea, atunci ascult-o tu. La naiba, Bobby, du-te și ascult-o tu.

Se întoarse brusc înapoi, unde așteptau prietenele ei. Bobby se întoarse la mașină, în timp ce un fluierat aduna înapoi fetele, să exerseze.

Din mașină, Val îl văzu pe Bobby întorcîndu-se singur și se luptă să-și rețină lacrimile.

— Îmi pare rău, spuse el, urcîndu-se lîngă ea. Voi vorbi iarăși cu Lucy, voi mai încerca. Mai tîrziu, acasă.

Ea clătină din cap, incapabilă să vorbească.

Porni mașina și se îndepărtară. În urma lor, ascuns într-un grup de spectatori, J.R. îi urmărea cu un binoclu puternic. Nu voise să vină să-i vadă pe liderii veseliei, dar pînă la urmă se lăsase convins. Un fel de serviciu public, de folos comunității. Un fel de imagine ca aceea din reclamele Dallasului, cu un text laudativ dedesubt. Ceva prin care îți atragi publicul de partea ta. Nu se aștepta ca venirea lui să fie chiar așa de fructuoasă cum fusese. Valene înapoi la Dallas; ce veste! Nimic nu e mai important decît o mică informație care să-i întindă omului o punte în războiul lui cu viața. Nimic nu e mai important ca o punte care să-l facă învingător, iar să învingă conta cel mai mult în viață pentru J.R.

Miss Ellie își uda stratul de flori de-a lungul patio-ului în acea după-amiază, cînd Pam veni lîngă ea.

— Cum ți-a mers ziua asta ? spuse Miss Ellie.

— Nu foarte bine. Ție ?

— Puțin cam plictisitor. Sînt învățată ca bărbații să meargă la oraș. Sînt învățată s-o am pe Sue Ellen să mai vorbesc cu ea, dar încă mai stă închisă în camera ei.

— Se va simți mai bine în curînd.

— Să sperăm că așa va fi. Dacă nu l-aș avea pe micuțul John să mă joc cu el... Nu știu ce m-aș face.

— E ușor să te atașezi de el, nu-i așa ?

— M-am atașat prea mult, Pam. A trecut mult timp de cînd n-a mai fost un copil la Southfork.

— Îți lipseau copiii înainte de a se fi născut John ?

— Nu atît de mult ca lui Jock. Am crescut trei ai mei. Asta-i destul ca să satur orice femeie pentru un timp.

Pam rîse scurt.

— Te-ai gîndit vreodată cum ar fi fost dacă n-ai fi avut copii ?

Miss Ellie zîmbi scurt și gînditor :

— Uneori, asta ar fi putut părea un blestem.

— Ar fi fost căsătoria ta, viața ta cu Jock diferite fără copii ?

— Diferite, da. Nu zic că nu în mai bine sau mai rău. Dar hotărît diferite.

Pam clătină din cap și privi în depărtare.

Miss Ellie continuă :

— Nu m-am măritat cu Jock ca să am copii. Copiii au fost un fel de produs al dragostei unuia față de celălalt. Ne lipseam de o mare bucurie dacă n-aveam copii. Și de o mare supărare. Dar, trecînd prin toate astea, întotdeauna ne-am iubit unul pe altul. Întotdeauna

am fost onești unul cu altul. Cu sau fără copii, cred că am fi avut o viață bună împreună.

Pam izbucni într-un rîs scurt.

— Ascultă-mă, mi-ai pus o simplă întrebare și eu ți-am povestit istoria vieții mele.

— Voiam să știu. E foarte important să știu.

Miss Ellie înțelese că nora ei trecea printr-un necaz. Tînăra femeie căuta ceva — dar ce?

— De ce este așa de important, Pam? întrebă ea cu blîndețe.

— Pentru că copiii sînt așa de importanți pentru Bobby. Dacă nu vom avea o familie, nu cred că mariajul nostru va supraviețui!

Pam alergă spre casă, hohotind de plîns. Miss Ellie o urmări cu privirea, neștiind ce ar putea să spună sau să facă pentru a o ajuta.

În seara aceea, în sufrageria ranchului, J.R. și Jock așteptau să li se alăture și restul familiei, înainte de cină. Vorbeau, cu paharele în mîini. Mai precis, J.R. vorbea, vînzînd poturi.

— Ți-o spun pe șleau, tată, cred că ar fi bine să se ocupe Bobby de Southfork zilele astea. Ranchul are nevoie de o mînă puternică, de un membru din familie.

— Sînt de acord.

— Dar ar fi putut fi de mare ajutor la Austin.

— Va trebui să descurci afacerea asta pentru mine, fiule.

— Da, tată, o voi face. Cu cît putem aduna mai mult pentru Cliff Barnes în scopul ăsta, cu atît e mai sigur că va sări la ceva ce i se pare mai bun.

— Încă te mai gîndeşti la candidatura lui Barnes pentru Congres ?

— Încă. Vei fi surprins să afli cît de multă lume crede că ar fi un bun congresman. Poate n-ar fi o idee rea pentru noi să ne agăţăm de asta.

Jock se încruntă.

— Cred că ne-ar face mai mult rău dacă prostia lui s-ar manifesta la Washington.

J.R. zîmbi.

— Păi, sînt nişte diferenţe între a participa şi a fi ales. Spuneam doar că ne-ar fi mai bine cu Bobby la Austin, făcînd presiuni în timp ce eu uneltesc în jurul lui Barnes.

— Ce-i asta ? spuse Bobby, intrînd în sufragerie cu Miss Ellie şi Pam.

Jock răspunse :

— Bobby, J.R. crede că ar trebui să te zoreşti să pleci la Austin. Să apelezi pentru noi la nişte persoane suspuse.

— Cine sînt aceştia, tată ?

— Mă refer la aceia care ar putea avea influenţă asupra O.L.M.-ului.

— Oameni care ne-au mai ajutat şi cu altă ocazie, spuse J.R.

Bobby îşi scuturâ capul.

— Am încercat asta mai înainte, tată. N-a ţinut.

— Dar ar putea ţine acum, spuse repede J.R. Barnes a apucat-o pe alte drumuri. Cei de la State House s-ar putea să vrea să te asculte acum.

Bobby rămase pe gînduri. Nu avea încredere în fratele lui mai mare, în motivele şi acţiunile lui ; credea că J.R. făcea întotdeauna ce făcea, din raţiuni ascunse, raţiuni care lui îi aduceau profit pe cheltuiala altuia. Pe

de altă parte, nu-i plăcea Cliff Barnes. Și O.L.M.-ul pusese fără îndoială o frînă lui Ewing Oil, care trebuia ridicată înainte de a duce la dezastrul familiei.

— Cînd crezi că ar trebui să merg acolo ? spuse el.

— Nu e nici un motiv să aștepți mai mult de mîine dimineață, spuse mieros J.R.

— Am treabă mîine.

Jock trase o dușcă din pahar.

— Bobby, trebuie să-i dau dreptate lui J.R.

— Tată, dacă asta va fi de folos, o voi face. Dar nu mîine.

Își luă paharul și părăsi încăperea.

J.R. se strîmbă.

— Ai crescut fără îndoială un fiu îndărătnic, tată.

Jock se încruntă.

— A spus că va face. Mulțumește-te cu asta.

— Da tată, spuse J.R., mulțumit în sinea lui. Am și eu niște lucruri de pus la punct mîine dimineață.

Un cocoș cîntă cucurigu de parcă ar fi salutat noua zi care se lăsa peste Southfork. Spre est, cerul se făcu roz, și lumina se revărsă peste prerie treptat, aducînd cu ea ceva din căldura ce urma să vină. Pe patio, Bobby, în blugi și sombrero, bea cafea neagră dintr-o cană de ceramică albă, cu scaunul lăsat pe spate la perete și ghetéle încîrligate pe pledul de la scaun, bucurîndu-se de liniște, de singurătate, de pacea care amintea cum fusese Texasul cu ani în urmă. Fu foarte agitat cînd se deschise ușa din spate și apăru Lucy, mișcîndu-se foarte încet, foarte cu grijă, să nu atragă atenția.

— Bună dimineața, spuse el.

Ea tresări, surprinsă, consternată, încercînd să nu arate asta.

— Oh, Bobby, tu erai.

— Te-am așteptat seara trecută. Aproape pînă la două.

— Am avut o întîlnire.

— De ce am avut sentimentul că încerci să mă eviți ? În special plecînd așa de dimineață ?

— Avem practică la școală.

— La șase dimineața ? Ar trebui să vorbim cu Valene o dată.

— Am spus tot ce am avut de spus.

— Ești încăpățînată, Lucy.

Ea zîmbi.

— O iau ca pe un compliment și îți spun că și tu ești la fel.

— Diferența dintre noi este că eu am bunăvoința de a asculta ce e rezonabil.

Fața ei păru că se topește.

— Dar ea *a fugit*. Fără măcar să-mi spună un cuvînt. Nu explicații, nu la revedere.

— Scumpo, i-am spus lui Val tot ce mi-ai spus tu mie. Orice ar fi făcut mai înainte, s-a întors pentru că te iubește.

— Ah, dragostea. Cuvîntul magic.

— Bine, să lăsăm dragostea. Tu îi datorezi ceva. Ea e mama ta. Crezi că a fost ușor pentru ea să se întoarcă ? Știe ce crezi despre ea. N-a venit să te rănească, Lucy. Vrea doar să-ți vorbească cîteva minute.

Tăcerea se lăsă grea între ei.

— E-n regulă, spuse ea în sfîrșit.

Bobby se ridică în picioare.

— Să mergem.

— Acum ?

— Nu e altă ocazie mai bună.

— Nu. Trebuie să mă gîndesc. Și am practică de dimineață. Vino să mă iei după-amiaza asta. Voi merge cu tine. Îți promit.

— Pînă-n patru, pentru că atunci Val se duce la lucru.

— La ora trei, pe stadion.

— Voi fi acolo. O s-o sun pe Val și o să-i spun că venim.

La trei și jumătate în după-amiaza aceea, Val se plimba nervoasă prin camera ei de la motel. Se uită la ceas, își mușcă buzele, își aranjă părul. Cînd auzi o bătaie în ușă, ezită înainte de a se grăbi să deschidă. Acolo, în picioare, mare și atotputernic, era J.R. Ewing, cu un zîmbet larg, mușcător, pe fața lui amabilă.

Fără un cuvînt, trecu pe lîngă ea în cameră, privind în jur de parcă era în mod real interesat.

— Nu-i mare camera asta. Șleampătă. Și, fără îndoială, ieftină. În pas cu tine, Valene, așa cum ești și ai fost întotdeauna. Se răsuci, s-o privească în față. Niciodată nu mă așteptam să te mai văd în Dallas, Valene.

— Cum m-ai găsit ?

— Nu prea greu. Unii din prietenii mei verificau prin-prejur toate locurile deocheate. Le-am spus că acolo o vor găsi ascunsă în bîrlog, în stilul ei obișnuit, pe Valene.

— Du-te dracului de aici !

J.R. o înconjură, ca un animal de pradă, cu o sticlire înspăimîntătoare în ochi.

— Cît costă să te țin departe de mine ? Te-am prevenit ce se va întîmpla dacă te întorci.

— Vreau să-mi văd fata.

— Pariez că ai făcut-o. Și pariez că știu de ce.

— Nu vei înțelege niciodată de ce, nici într-un milion de ani.

— Înțeleg că nimic nu ți-ar place mai mult decît ca tu și bețivanul acela de frate al meu să vă întoarceți

la Southfork ca să vă apucați bucata de plăcintă pînă nu e prea tîrziu.

— La felul tău de a gîndi, banii sînt răspunsul la orice. De data asta te înșeli, J.R.

— Cred că ăsta e răspunsul pentru tine, Valene. Banii pot oricînd să cumpere pe cineva de felul tău, și o folosești pe Lucy ca să-i obții.

— Nu-mi pasă ce crezi. Te înșeli. Și nu voi pleca de aici pînă nu o văd pe Lucy.

— De data asta *tu* te înșeli. Vei fi pe drum înainte de căderea nopții.

— Ieși afară de aici, J.R. Jur că voi chema poliția dacă nu pleci.

El rîse :

— Ți-ai pus umorul la lucru. Îmi place. Acum, fă-ți bagajele, pentru că în cinci minute vei părăsi Dallasul sau...

— Sau ce ?

— Sau un anume prieten de-al meu din forțele de poliție va pune pe tine mîna grea a legii...

— Pentru ce ?

— Pentru solicitare cu intenție să faci prostituție, Valene. Uită-te la tine, blond-arămiu, rochie strîmtă, piept frumos, mare. Nimeni nu s-ar îndoi că ceri un minut...

— Bastard împuțit !

— Împachetează. N-ai să mergi s-o vezi pe Lucy. N-ai să mergi să vezi pe nimeni din familie. Ai terminat-o cu orașul ăsta pentru totdeauna.

Ea își adună forțele :

— Ultima oară am fugit de tine, J.R. Nu mă mai sperii. Nu ți-a mai rămas nimic de făcut, n-ai nici o cale să mă rănești mai mult. N-am nimic de pierdut în afară de Lucy, și nu intenționez să o mai pierd.

— Deja ai pierdut-o, doar că nu știi.

Din ușa încă deschisă răspunse o voce familiară :

— Nu cred, J.R.

Se întoarseră ca să-i vadă pe Bobby și pe Lucy stînd acolo. Era clar că ascultaseră, că auziseră totul. Bobby o lăsă pe Lucy să treacă înaintea lui în cameră.

Mintea lui J.R. funcționa cu toată viteza. Cum să iasă din încurcătura asta ? Cum s-o întoarcă în avantajul lui ? Îi vorbi lui Lucy :

— Lucy, îmi pare bine că ai ascultat, am făcut-o pentru tine, dragă. Nicidecum nu voiam să o las să te mai rănească.

Lucy se întoarse spre Valene :

— Mulțumesc, mamă, că i-ai ținut piept.

Bobby făcu un pas spre J.R.

— Lucy, tu stai aici și vorbește cu mama ta. Poți să iei mașina mea să vii acasă. J.R. mă duce pe mine înapoi la Southfork. Trebuie să discutăm cîteva lucruri pe drum...

Îl privi pe J.R. printre gene și-l scoase din camera de motel, ignorîndu-i protestele, ținîndu-l, cît era de mare, ferm în strînsoarea sa.

Lucy și Val stăteau la un braț depărtate, privindu-se una pe alta, de parcă nici una din ele nu știa exact ce să facă sau să spună. Apoi, Lucy depăși impasul, luînd mîna mamei ei.

— Îmi pare rău, mamă, pentru tot ce-am spus.

— Oh, aveai dreptate fetițo. N-am fost niciodată o mamă bună pentru tine. Dar nu fiindcă nu voiam să fiu. Întotdeauna te-am iubit.

— Știu asta acum.

— Viețile noastre sînt într-un fel de încurcătură acum. Nu pot să-ți promit că va fi mai bine, dar am putea

începe prin a ne apropia una de alta, prin a fi prietene. E un punct de pornire.

— Vreau asta, mamă. Vreau. Dar J.R. ?

Fața lui Val se înăspri.

— Dacă se mai bagă, voi avea grijă de el o dată pentru totdeauna.

Lucy își aruncă brațele în jurul maică-sii.

— Oh, mamă, te iubesc.

— Și eu te iubesc, fetițo.

PARTEA A VII-A

FAMILIA EWING

ASTĂZI

— 20 —

Era dimineață la Southfork. Membrii familiei dejunau și plecau. Ca întotdeauna, constanți rămîneau Jock și Miss Ellie, care zăboveau la „huevos Mexicana" și la cafeaua neagră și tare, schimbînd cîteva cuvinte cu fiecare din copii lor.

Acum Lucy fu cea care înfulecă pe nemestecate sărutîndu-l apoi în grabă pe Jock în vîrful capului lui alb, îmbrățișînd-o pe Miss Ellie, veselă și cu ochii strălucitori, nerăbdătoare să se apuce de treburile ei.

— Nu voi fi acasă la cină, bunico.

— Unde te duci în seara asta ?

— Să studiez — Lucy zîmbi cochet — cu Muriel.

Jock își privi nepoata suspicios. Lucy îl dezarmă cu un rîs copilăros.

— Așa e, bunicule. Asta-i adevărul.

Pe drum, trecu pe lîngă Bobby.

— Bună, Bobby, spuse ea automat. Ne vedem mai tîrziu.

El vorbi atît de încet încît ea efectiv nu putu să-l audă :

— La revedere, Lucy.

Bobby intră în sufragerie, își turnă niște cafea și-și luă un scaun, așezîndu-se în fața părinților lui.

Expresia tulburată de pe fața lui osoasă și puternică nu-i scăpă lui Miss Ellie.

— Ce-i, Bobby, te simți bine ?

După o clipă lungă, Bobby răspunse :

— Nu, mamă, nu mă simt. Mamă, tată, Pam și cu mine părăsim Southforkul.

Jock se ridică în picioare :

— Ce ?

Miss Ellie păli :

— Bobby... de ce... ?

— Îmi pare rău, mamă. Nu mai pot trăi aici. Nu pot trăi în aceeași casă cu J.R.

Jock își drese vocea :

— Acum, ascultă aici la mine, Bobby. Asta nu-i o hotărîre pe care s-o iei fără să vorbești cu noi.

— Nu e nimic de discutat, tată. Numai dacă vrei să discuți despre decență și moralitate. N-am prea auzit aceste vorbe pe aici. Nici despre corectitudine n-am auzit.

— Bobby, spuse Miss Ellie. Te rog, nu pleca. Orice ar fi intervenit între tine și J.R. se poate rezolva.

— Nu, mamă. Am încetat să mă mai amăgesc. Nu se poate rezolva. Nici acum, și nici altă dată.

— Jock, nu-l lăsa să plece.

— Poți să-i ții piept lui J.R., fiule.

— Nu pot să merg în fiecare zi la biroul acela, tată. Nu pot să mă lupt la fiecare pas. Să mă lupt tot timpul. Nu vreau să trăiesc în felul ăsta.

— Doar nu vrei să mă părăsești, Bobby. Nu-mi place că fugi.

— N-am fugit niciodată în viață de nimic. Dar e imposibil, tată. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar nu mă pot lupta cu amîndoi, cu tine și cu J.R. M-ai trimis

înapoi la Ewing Oil să-l supraveghez pe J.R., dar cînd a fost la o adică, i-ai ținut partea.

— Am crezut că avea dreptate.

— De asta nu mai pot să stau.

Luă mîna mamei sale, străduindu-se să-i ignore lacrimile.

— Îmi pare rău, mamă. Am încercat. De mult încerc. Am pierdut.

— Fiule, spuse Jock, în felul lui greoi, tărăgănat. Indiferent ce neînțelegeri avem, ești încă un Ewing. Ne avem doar unul pe celălalt. Trebuie să rămînem împreună.

— Pe socoteala altcuiva ? Nu, tată, nu pot trăi în felul ăsta.

— Unde vei merge ? spuse Miss Ellie.

— Nu sînt sigur. Tot ceea ce știu este că trebuie să plec cît mai departe de J.R.

Îi strînse mîinile tatălui său. O sărută pe maică-sa și spuse :

— Îmi pare rău, mamă.

Doar după cîteva minute, J.R. și Sue Ellen intrară în sufragerie. Amîndoi fură mirați s-o vadă pe Miss Ellie plîngînd și pe Jock încercînd s-o liniștească.

— Mamă, ce s-a întîmplat ?

— Te simți bine, Miss Ellie ?

— Bobby, izbucni Miss Ellie, plîngînd. Ne-a părăsit.

— Părăsit ?

— Așa e, J.R., spuse Jock. A părăsit Southforkul. A simțit că deosebirile dintre voi sînt prea mari și nu se pot soluționa.

Vocea lui Sue Ellen avu o notă aspră, tăioasă :

— Iată, J.R., ai ce ai vrut dintotdeauna. L-ai gonit pe fratele tău, Gary. Și acum pe Bobby. Ai încercat s-o mituiești pe Valene și să faci să pară că Pam era o

oportunistă. Cu mine te-ai purtat rău și ți-ai escrocat prietenii și asociații. Nu e nimic ce n-ai face ca să obții ce vrei. Și, în sfîrșit, ai obținut — ești acum singurul fiu al Ewingilor. Felicitări !

— Mamă ! strigă J.R. Tată ! Știți că nu voiam să plece Bobby. Trebuie să știți asta.

Miss Ellie își ridică bărbia cu o expresie fixă și ochi hotărîți :

— Tot ceea ce știu, J.R,. este că doi din băieții mei au plecat de acasă. Cineva trebuie să fie responsabil...

Și ieși din încăpere, cu Jock urmînd-o îndeaproape.

Rămas singur cu Sue Ellen, J.R. o condamnă cu violență :

— Să fiu încîntat de tine, nu-i așa ? Mă faci să mă simt rău față de mama și de tata. Bine, lasă-mă să-ți spun ceva, dragă : ăsta a fost ultimul tău cuvînt în casa asta. Nimeni n-a vorbit cu mine așa în fața mamei și a tatălui meu. Nimeni. *Nimeni*. Ești o beție și o adulteră, o soție și o mamă rea. Ți-ai pierdut rațiunea, controlul. Cu cît mai repede te vei înapoia la sanatoriu, cu atît mai bine. Și de data asta mă gîndesc să rămîi acolo pentru totdeauna !

Ea îl privi, retrăgîndu-se.

Nu ! gemu în sinea ei. Nu, n-am să te las să-mi faci asta ! Mai întîi te voi ucide. Te voi ucide...

În apartamentul lui Kristin, ea și Alan Beam își serveau cafeaua de dimineață. El era complet îmbrăcat, gata să plece, dar Kristin purta un capot subțire care ascundea prea puțin din trupul ei tînăr și puternic.

În ciuda unei nopți lungi și active, care-l epuizase, Alan descoperi că încă mai răspundea farmecelor ei, niciodată sătul de ceea ce se petrecuse între ei. Ea era,

recunoștea el, cum nici o femeie cu care se culcase pînă acum nu fusese. Simți nevoia s-o atingă, să-i simtă sînii tari, s-o strîngă în brațe, să pătrundă adînc în ea și s-o audă gemînd, să-i simtă unghiile zgîriindu-i spatele. Crezuse întotdeauna că numai sexul nu va fi destul să-l facă să se întoarcă la o femeie ; Kristin era în mod cert o excepție.

Arătă spre servieta lui diplomat care stătea între ei pe măsuța de cafea :

— Te-aș ruga să mi-o păstrezi.

— Ce e în ea ?

— Cîteva lucruri pe care aș prefera să nu le am la mine acasă.

Kristin privi servieta de parcă ar fi fost o creatură periculoasă, gata să sară la ea în orice moment. Învățase, de-a lungul relativ scurtei sale vieți, să separe elementele existenței ei : bani, iubire, sex, ambiție. Pentru ea, acestea se suprapuneau doar cînd una putea fi cauza celeilalte ; altfel, nimic nu-i înnoura gîndirea. Kristin știa întotdeauna ce vrea, și nu lăsa nimic să-i stea în cale.

Deschise servieta. Erau cîteva pliante. Un registru. Cîteva plicuri sigilate. Și un revolver de calibru 38.

— Ce caută arma aici ? spuse rece.

— Nu te supăra, mai am un frate geamăn. Și-și pipăi cureaua. Nu știi niciodată cînd unul din acești copilași îți este necesar.

— Plănuiești să împuști pe cineva, Alan ?

Ochii lui gri îi întîlniră pe ai ei și începură să șovăie :

— E cineva pe care aș vrea să-l împușc.

— Da, spuse ea ușor. Și eu, în principiu. Dar o va face într-adevăr unul dintre noi ?

O bătaie puternică în ușă o făcu să se întoarcă.

— Nu aștept pe nimeni, spuse ea.

— Mai bine vezi cine este.

Ea se duse la ușă.

— Da ?

— Poliția, veni o voce aspră. Deschide !

Alan și Kristin schimbară o privire. El închise și încuie servieta diplomat, apoi dădu din cap și ea deschise ușa.

Sergentul McSween își croi drum, împingîndu-se înăuntru.

— Ce este ? Ce vrei ?

Polițistul masiv o privi.

— Frumoasă, spuse el tărăgănat. Frumoasă. Foarte frumoasă. Dar prea scumpă pentru un biet polițist care trăiește din salariu.

— Ascultă aici, McSween, spuse Alan.

— Ține-ți gura, domnule. Asta-i treaba poliției.

— Nu înțeleg, spuse Kristin.

— Am mandat să vă arestez...

— Să mă arestezi ? ! N-am făcut nimic...

— Asta-i hărțuială, spuse Alan. Gen J.R. Ewing.

— Domnule, spuse McSween, deranjați un ofițer în exercițiul funcțiunii. Asta vă poate duce la închisoare. Și la excluderea din barou, domnule avocat.

— De ce sînt acuzată ? spuse Kristin cu voce tremurătoare.

— Prostituție. McSween privi la Alan. Trebuie să fie tare bună, nu ?

— E imposibil, încercă ea să iasă din încurcătură, cu o voce tremurată.

Ce altceva era decît o prostituată, se întrebă ea, acționînd la un nivel foarte înalt, la adăpost de pericolele care le păsteau în fieeare zi pe surorile ei de pe stradă ?

McSween își întoarse fața dură în direcția ei.

— Ești o doamnă norocoasă, aș spune. Ai prieteni sus-puși. Păstrez mandatul 24 de ore. Îți dau o șansă să pleci din oraș, departe și pentru totdeauna.

Se înapoie la ușă, înfricoșător ca un taur, tot numai mușchi și amenințare. Arătă spre Alan :

— Același lucru e valabil și pentru tine, avocatule. Timpul e scurt. Șterge-o cu primul transport, sau vei avea vizitatori care nu-ți vor place prea mult.

Rămași singuri, Kristin se repezi spre Alan. Mult timp, nici unul din ei nu putu să vorbească. Ee se îndreptă, clătinîndu-se , spre canapea, unde căzu inconștientă de goliciunea ei, cu obrajii pătați și gura schimonosită.

— J.R., murmură ea. Îl voi omorî ! O jur ! O să-l omor.

— Stai la rînd, doamnă. Sînt cîțiva dintre noi înaintea ta care-și așteaptă rîndul...

— 21 —

J.R. stătea le biroul lui, adîncit în gînduri. Telefonul sună și el ridică receptorul.

— Aici J.R. Ewing.

— Ascultă-mă, pui de lele, veni vocea lui Vaughn Leland, mai încordată ca de obicei, mai ridicată, de parcă ar fi vrut să se ridice peste capacitatea de a auzi a omului, dar sigur vocea lui Leland. Îți dau o ultimă șansă. Îți cer pentru ultima oară. Dă-mi banii înapoi.

— Hai, Vaughn, știi că nu pot să fac asta.

— J.R., te previn.

— Hei, Vaughn, oricum, unde ești ? Au pus o jumătate din forțele de poliție din Dallas, Jandarmeria și Biroul Federal de Investigație pe urmele tale. Omule, s-a făcut multă gălăgie în jurul tău. De ce nu te întorci și nu-i lași să-și cheme oamenii înapoi ?

— Am să-ți spun unde sînt, J.R. Sînt destul de aproape ca să ajung la tine pentru ce mi-ai făcut.

— Hai, Vaughn, nu vorbești serios.

— La dracu' nu vorbesc. Voi avea grijă ca ceea ce mi-ai făcut să fie ultima ta afacere necinstită, și nu glumesc cu tine.

Leland puse receptorul în furcă.

J.R. privi aparatul mort din mîna lui, apoi își scutură capul. A vorbi nu-i tot una cu a face, și oamenii ca Vaughn Leand nu erau o amenințare pentru el, era al nabii de sigur. Și-și văzu de treabă ca de obicei.

— 22 —

Sue Ellen stătea în pat, privind revolverul de calibrul 38, care atîrna greu, în poală. Îl ridică, conştientă de capacitatea lui de a aduce moartea, de teroarea care-o răspîndea în ea. Îl dădu la o parte şi se ridică, îndreptîndu-se spre fereastră. Privi şi putu să vadă patio-ul unde de atîtea ori Ewingii luaseră micul dejun ; dar nu în dimineaţa asta. Dimineaţa asta era diferită. Ciudată. Fatală.

Bobby plecase.

În curînd, numai J.R. va rămîne la Southfork. Stăpîn peste tot. Bogat şi puternic şi devenind mai bogat şi mai puternic, în fiecare zi. Provocînd suferinţă şi umilinţă, de parcă ar fi avut dreptul divin să o facă. Sue Ellen se întoarse în pat şi privi revolverul.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Îşi scoase o haină din dulap şi poşeta din toaletă şi se întoarse la pat. Revolverul părea să strige la ea în pasivitatea lui cu gust de fum, să-i arate direcţia şi scopul. Ea îl apucă. Rece, lipicios la atingere. Îl lăsă să-i cadă în poşetă şi părăsi iute odaia. Erau atît de multe lucruri pe care trebuia să le facă mai întîi.

— 23 —

În același moment în care Sue Ellen pleca de la Southfork în acea dimineață, Cliff Barnes sosea la cimitir. Merse încet pînă la mormîntul lui Digger, săpat adînc în pămînt, pe o movilă joasă, acoperită cu iarbă. Stătu mult timp, fără să se miște, privind în jos la movila care-i acoperea tatăl. Umerii îi erau căzuți, părea obosit și mai bătrîn decît era.

— Îmi pare rău, tată. M-au învins Ewingii. M-au păcălit, făcîndu-mă să candidez pentru Congres, să plec din O.L.M, m-au deposedat de orice putere pe care o aveam. J.R. m-a lovit tot așa cum te-a lovit Jock Ewing pe tine. Nu prea mai am multe de făcut. Exceptînd faptul că trebuie să-l opresc pe J.R. Pentru totdeauna. Nu știu sigur dacă asta te va face să te odihnești mai bine sau nu, tată. Dar trebuie făcut. Trebuie s-o fac și o voi face. La revedere, tată.

—24—

Bobby stătea pe troturar în fața lui Ewing Oil, privind în sus. Cît de mult se îndepărtaseră de începuturile familiei. De Ewingi și de Southforki, de amîndoi. Docheri și crescători de vite, mineri, oameni sărmani, ca să ajungă proprietari de ranchuri, milionari ai petrolului — oameni care încă mai purtau harnașamentele din Vestul sălbatic — care își petreceau aproape tot timpul în birouri luxoase, cu aer condiționat, în clădiri ca aceasta. Cît se schimbase Dallasul...

Dar lucrurile nu puteau să mai meargă așa. Nu cu un om ca J.R., care își tăia calea prin viața tuturor. Lovind prieteni și dușmani, deopotrivă, tratîndu-și familia ca pe un gunoi, fără scrupule. Trebuia să se facă ceva. Cineva trebuia să o facă. Bobby hotărî că nimeni în afară de el. Nimeni altcineva.

Se hotărîse.

EPILOG

O femeie de serviciu, care-şi făcea rondul în acea noapte prin clădirea copaniei Ewing, descoperi uşa de la biroul lui J.R. întredeschisă şi o lumină aprinsă. Bătu. Îl strigă pe J.R. pe nume. Intră.

Îl găsi pe J.R. căzut pe jos, fără cunoştinţă, sîngerînd profund. Scoase un ţipăt pătrunzător.

În zece minute sosi o ambulanţă. În patruzeci de minute, J.R. se afla pe masa de operaţie de la Dallas General. Se dăduseră telefoane. La Southfork şi peste tot, şi membrii familiei începuseră să se adune la spital. Înainte de a se aduna ei toţi, procedurile chirurgicale erau aproape terminate. Se adunaseră într-o sală de aşteptare de la capătul coridorului, tăcuţi şi tensionaţi, atingîndu-se ocazional unul pe altul, fără să vorbească prea mult, fără ca ochii să li se întîlnească.

Apăru un doctor în halatul lui verde, chirurgical, dîndu-şi jos masca de pe faţă. Ochii lui îi scormoneau pe Ewingi, care-l aşteptau să vorbească.

— Se va face bine, doctore ? spuse Jock.

— Nu pot să vă spun asta acum, domnule Ewing. Rănile sînt serioase, a pierdut mult sînge şi era foarte slăbit cînd a fost adus aici. Am putut să scoatem un glonte. Celălalt, din nefericire, i-a rămas în şira spinării. N-am putut să-l scoatem. Nu vă voi minţi, domnule Ewing,

situația este extrem de critică. Dacă aș fi credincios, m-aș ruga Dumnezeului meu.

— A spus ceva ? — întrebă Sue Ellen.

— A spus cine l-a împușcat ? întrebă și Bobby.

— L-am lăsat pe un detectiv de la echipa de omucideri cîteva secunde cu J.R. cînd acesta și-a revenit din anestezie. J.R. era conștient. Părerea mea — și poliția pare să-mi dea dreptate — este că poate el știe cine a făcut lucrul ăsta, dar refuză să dea numele agresorului.

— Cine ar fi putut face lucrul ăsta groaznic ? strigă Miss Ellie.

— Aproape oricine, spuse Bobby, pe șleau. J.R. își făcuse mai mulți dușmani de moarte decît oricare alt om din Texas. A făcut să moară oameni, a distrus cariere și căsnicii, a ruinat vieți. Dușmanii lui formează o legiune, și ura lor e adîncă și fără de sfîrșit...

— Nu pot crede asta, spuse Miss Ellie.

— Mi-e teamă că e adevărat, Miss Ellie, spuse Sue Ellen, încercînd s-o liniștească, totuși, pe bătrînă.

Miss Ellie privi în jur, de parcă ar fi căutat un răspuns.

— De ce ? spuse ea în sfîrșit. De ce nu ar spune J.R. cine a tras în el ?

Ochii i se îndreptară spre doctor. El dădu din umeri, se scuză și dispăru de-a lungul coridorului.

— De ce ? întrebă ea din nou.

— Nu mă pot gîndi la un motiv valabil, spuse Jock încordat. Răzbunarea.

— Răzbunarea, spuse Pam cu neîncredere.

Jock vorbi cu nostalgică mîndrie :

— J.R. e un Ewing. Va trece prin asta și-l va urmări pe cel care l-a împușcat răzbunîndu-se de unul singur.

— Oh, Dumnezeule, suspină Miss Ellie.

— Libertatea de a trage cu pușca, spuse Bobby, ironic.

Nu poți să înțelegi că în zilele noastre toate astea s-au sfîrșit ? Răzbunare. Lupte cu armele de foc. Omoruri. Toate aparțin trecutului. Asta e o crimă, de asta J.R. nu se bagă. Poliția se va ocupa de ucigș.

— Printre altele, spuse Pam, poate să fie și un al doilea motiv pentru care J.R. nu vrea să spună cine l-a împușcat.

Toți ochii se îndreptară iute spre ea.

— Care este ? spuse Jock.

— Că J.R. știe cine a făcut-o și vrea să-l protejeze... sau s-*o*, adăugă Pam.

Miss Ellie își îngropă fața în mîini.

— Oh, Dumnezeule din ceruri, cum s-a putut întîmpla asta ?

Mult timp tăcură. Fiecare era pierdut în propriile sale gînduri și amintiri.

Brusc, Sue Elen spuse :

— S-ar putea să fie greu pentru toți să înțelegeți. Dar în felul meu, încă îl mai iubesc pe J.R. Dragostea și ura nu sînt, cred eu, decît capetele opuse ale aceluiași baston. Dragoste a fost cînd m-am măritat cu el. De asta am stat cu el în ciuda a orice s-a întîmplat. Am încercat să fac orice ca să *mă* iubească...

Bobby o îmbrățișă scurt.

— Înțeleg ce simți, Sue Elen. Eu și J.R. am avut întotdeauna neînțelegeri, dar sîntem frați și nici unul dintre noi nu va uita vreodată asta. Îți amintești cînd ne-am prăbușit cu avionul ăla, tată... ?

— Am crezut atunci că v-am pierdut pe amîndoi, spuse Jock.

— Am fost rece aproape trei ore. Pilotul era rănit prea rău și nu putea face nimic. Dar J.R. nicicînd n-a ezitat și s-a luptat așa cum era. Ne-a tras din avion, ne-a construit un adăpost și am stat la căldură. J.R. a trimis sem-

nale de salvare, ne-a vorbit, ne-a ridicat moralul. Ne-a spus că totul se va sfîrși cu bine, și așa a fost. A avut grijă de noi, tată, ne-a salvat.

— Și-a amintit de ceea ce l-am învățat cînd era copil, spuse Jock. Cum să supraviețuiești în pustietate. J.R. a procedat într-adevăr bine atunci. Bobby, știu că nu s-a purtat la fel de bine cu voi tot timpul, că a încercat să vă dea la spate, să conducă singur Ewing Oil. Dar ăsta e J.R. Însă la necaz, s-a văzut că aveați același sînge.

— Poate că e așa, spuse Pam încet. Odată eram la masă, Bobby, J.R. și cu mine. A încercat să mă prevină despre colegul acela al tău de școală, Guzzler, a încercat să-mi spună să te conving să nu faci afaceri cu el.

— A avut dreptate în privința asta, deși eu îl simpatizam pe Guzzler.

— Și trebuie să-ți amintesc, spuse Jock. Cînd am avut atacul de inimă, J.R. m-a salvat, m-a ajutat, m-a dus la spital. Nu oricine poate să acționeze cînd slănina cade în foc...

Miss Ellie își ridică ochii:

— Cînd m-am măritat cu Jock, tata nu a fost deloc de acord cu asta.

Jock zîmbi.

— Nu-l aproba pe Omul Sălbatec al Preriilor.

— Tata a spus că mariajul nostru nu va dura mai mult de cinci ani. A greșit cu aproape patruzeci, și încă mai avem de trăit. Oamenii nu sînt întotdeauna cum par. Oamenii se schimbă. J.R. aparține afacerilor, ăsta e talentul lui, darul lui de la Dumnezeu. Bobby, tu te pricepi să conduci ranchul, să te ocupi de familie. Ești la tine acasă printre lucrurile apropiate de natură.

— Și tatăl meu? spuse Lucy cu o voce speriată, copilăroasă.

— Gary ? spuse Jock, dregîndu-şi glasul, făcînd să-i piară emoţia. Gary e fiul risipitor, nu-i aşa ? Se va întoarce, se va regăsi, îşi va face o viaţă bună. Cred în el şi în viitor. La urma urmelor, e un Ewing, nu-i aşa ?

— Aşa sîntem noi toţi, spuse Miss Ellie. O familie numită Ewing.

— Aşa e, spuse Bobby, privind în jur. Indiferent care ar fi neînţelegerile noastre, trebuie să fim laolaltă.

— Dar dacă J.R. nu vrea ? spuse Sue Ellen.

— J.R. e un luptător, spuse Miss Ellie. Îşi va aduce pentru asta toată contribuţia.

— Şi, printre altele, spuse Jock, să lăsăm baltă neînţelegerile, să ne rugăm, să sperăm şi să aşteptăm, întotdeauna împreună. La naiba, sîntem Ewingi, nu-i aşa ? Sîntem o familie. Şi la urma urmelor ăsta e singurul lucru care contează.

Se apropiară unul de altul, aşteptînd în tăcere, încurajîndu-se şi dîndu-şi unul altuia putere. Stînd toţi ca unul. Întotdeauna împreună.

Familia Ewing din Dallas.

BURT HIRSCHFELD s-a născut în Manhatan și a crescut în Bronx. A părăsit școala la vîrsta de 17 ani și a îndeplinit o serie de slujbe mărunte. Îndată după Pearl Harbour s-a înrolat și a petrecut trei din cei patru ani de serviciu pe mare. După război, a frecventat cîțiva ani un colegiu din sud. În următorii cincisprezece ani a lucrat pe ici pe colo, pentru companii cinematografice, la radio și ca actor. Dar Burt Hirschfeld nu și-a scris primul roman pînă la vîrsta de treizeci de ani. A lucrat la el trei ani și cînd a cîștigat doar o mie cinci sute de dolari, a abandonat scrisul pentru cîțiva ani. La treizeci și șapte de ani s-a hotărît să descopere odată pentru totdeauna dacă are stofă de scriitor de succes și a început ca amator. Scria orice — de la cărți comice, la reviste de cinema. A scris și numeroase romane sub diverse pseudonime, precum și unsprezece romane inspirate din realitate, pentru adolescenți, care au dovedit o mare receptivitate. „Insula Focului" a fost primul său mare succes. Romanele sale recente includ „Key West", „Aspen", „Provincetown" și „De ce nu totul ?". Burt Hirschfeld trăiește la Westport, Connecticut.

În octombrie apare la Editura „GRIFON“ al doilea roman șocant despre cea mai fascinantă familie prezentată vreodată la televiziune.

BĂRBAȚII EWING

de BURT HIRSCHFELD

Puteți urmări escapadele Ewingilor, adevărați regi ai petrolului din Texas. Ei iubesc, urăsc, învîrt afaceri și-și croiesc calea spre avere.

J.R. — a reușit să-și ridice împotrivă un oraș întreg din cauza afacerilor, în care se dovedește nemilos.

„De cînd l-a zugrăvit Milton în culori luminoase pe Satan în *Paradisul pierdut*, n-a mai avut lumea un ticălos așa de îngrozitor și de fascinant“.

J.R.

Bobby — Fratele mai mic al lui J.R., îl vor împiedica pe acesta să discrediteze numele de Ewing sau îl va distruge.

Jock — Bătrînul lor tată ce încă ține familia în mînă. Este el de acord cu felul în care J.R. conduce afacerile lui Ewing Oil ?

În decembrie apare la Editura „GRIFON" al treilea roman șocant după cea mai fascinată familie prezentată vreodată la televiziune.

FEMEILE EWING
de BURT HIRSCHFELD

Acest nou volum exminează secretele cutremurătoare, pasiunile obsedante și viețile surprinzătoare ale femeilor Dallasului, staruri de prima mînă ale serialelor TV.

SUE ELLEN — fosta regină a frumuseții, o alcoolică care nu-și găsește fericirea nici în căsnicie și nici în maternitate. Măritată cu unul din cei mai bogați oameni din Texas, descoperă dragostea în brațele unui cowboy.

PAM — care îi oferă micului J.R. III dragostea pe care mama sa i-o refuză, dar care tînjește să aibă propriul ei copil. Caută cu disperare să-și descopere secretul trecutului, ceea ce-i va permite să-și găsească fericirea în prezent.

KRISTIN — sora lui Sue Ellen, o frumusețe hotărîtă, care nu se dă în lături de la nimic — nici chiar de la a-și seduce cumnatul — în lupta sa pentru putere.

LUCY — o orfană care niciodată nu s-a simțit acasă la Southfork. Căutarea propriei identități o duce la un stil de viață șocant.

MISS ELLIE — care încearcă să țină laolaltă familia și să mențină pacea între cei trei, foarte diferiți fii ai ei. Este, totuși, și ea o femeie, cu un trecut tulburător.